

#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

MARK GREANEY

NETFLIX

UN FILM NETFLIX

THE GRAY MAN

ASASINUL DIN UMBRĂ

VOLUMUL 1

BOOKZONE

virtual-projection

MARK GREANEY

ASASINUL DIN UMBRĂ
— VOLUMUL 1 —

Original: *The Gray Man* (2009)

Traducere din limba engleză:
MIRELA DOROBANȚU

virtual-project.eu

— 2022 —

*Pentru Edward F. Greaney Jr. și
Kathleen Cleghorn Greaney
Mamă, tată, îmi lipsiți.*

PROLOG

O explozie de lumină îi atrase atenția șoferului plin de sânge din Land Rover. Deși ochelarii de soare îl protejau de razele fierbinți, el încercă disperat să identifice aparatul în flăcări care acum se îndrepta spre pământ ca o coadă de cometă.

Era un elicopter Army Chinook enorm și, oricât de îngrozitoare era situația celor aflați la bord, șoferul Land Roverului răsuflă ușurat. Cei care trebuiau să-l scoată pe el din zonă foloseau un aparat rusesc KA-32T, cu echipaj format din mercenari polonezi, care venea dinspre granița cu Turcia. Deși îi părea rău de elicopterul Chinook, mai bine că nu se prăbușise cel rusesc.

Urmări răsucirile necontrolate ale aparatului care se prăbușea, pe când cerul se întuneca din cauza fumului degajat de combustibilul în flăcări.

Viră spre dreapta și accelerează spre est. Șoferul plin de sânge voia să se îndepărteze cât mai repede cu putință. Oricât de mult și-ar fi dorit să-i ajute pe americanii aflați la bordul elicopterului, știa că soarta lor era pecetluită.

Pe deasupra, avea propriile probleme. De mai bine de cinci ore gonea peste câmpiile din vestul Irakului, fugind de afacerile murdare în care fusese implicat, și acum se afla la mai puțin de douăzeci de minute de punctul de extragere. Un elicopter prăbușit însemna că în câteva minute locul avea să fie împânzit de o mulțime de soldați înarmați care aveau să lase în urmă multe cadavre și să tragă rafale în aer ca niște idioți.

Era o petrecere de care șoferul plin de sânge s-ar fi lipsit bucuros.

Elicopterul se prăbuși undeva în stânga și dispăru în spatele unei culmi din depărtare.

Privirea șoferului se îndreaptă către drum. „Nu-i problema mea”, își spuse. Nu fusese instruit să pornească în căutări și să salveze oameni, nici să

acorde primul ajutor și, cu siguranță, nu fusese instruit să negocieze salvarea ostaticilor.

Fusese învățat să ucidă. Făcuse asta în Siria, iar acum era momentul să părăsească zona.

Pe măsură ce Roverul accelera, croindu-și drum prin praf cu peste o sută de kilometri la oră, șoferul începu un dialog cu el însuși. O voce interioară îi spunea să se întoarcă, să meargă la locul unde se prăbușise elicopterul și să caute supraviețuitori. O altă voce era mai pragmatică: „Mișcă-te, Gentry, pur și simplu, mișcă-te! Tipii ăia sunt terminați și nu mai poți face absolut nimic pentru ei.”

Cuvintele erau pline de bun-simț, dar dialogul interior nu încetă.

UNU

Primii bărbați înarmați ajunși la elicopterul prăbușit nu făceau parte din al-Qaida și nu aveau nicio legătură cu doborârea aparatului. Erau patru localnici tineri cu niște puști Kalașnikov vechi, cu patul din lemn, care se apropiaseră de locul impactului, unde se formase un blocaj. Se strecurară prin mulțimea de spectatori – proprietari de magazine și puștani care se chirciseră la pământ când se prăbușise elicopterul, dar și șoferi de taxi care fuseseră nevoiți să iasă de pe drum ca să evite impactul. Tinerii înarmați se apropiau precauți, însă fără niciun fel de tactică. O pocnitură puternică dinspre focul mistuitor, produsă de un pistol care se topea din cauza căldurii, îi făcu să se culce la pământ. După o clipă de ezitare, cei patru ridicară din nou capetele, apoi își îndreptară armele spre aparatul în flăcări și începură să tragă în mașinărie.

Din epava elicopterului se târî afară un bărbat îmbrăcat în uniformă militară americană. Rafalele se abătura asupra lui. Chinul soldatului încetă imediat ce primul glonț îl nimeri în spate.

Simțindu-se eroi și cuprinși de adrenalină după ce uciseseră un bărbat în fața mulțimii de civili care strigau, băieții se apropiau mai mult de elicopter. Își încărcară din nou armele, hotărâți să tragă asupra trupurilor arse din carlingă. Până să apuce să deschidă focul însă, apărură trei camioane. În două dintre ele erau mercenari arabi înarmați.

Gruparea al-Qaida.

Puștii se îndepărtară cu grijă de elicopter, retrăgându-se printre civili și ridicându-i osanale lui Allah, în timp ce bărbații mascați înconjurară aparatul prăbușit.

Trupurile sfărtecate a doi soldați căzură în spatele elicopterului. Acestea fură primele imagini de la fața locului captate de cei trei membri ai echipei de filmare Al Jazeera, aflați în cea de-a treia camionetă.

La mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare, Gentry ieși de pe drum și intră în albia secată a unui râu, forțând Roverul să înainteze prin iarba înaltă, arsă de soare. Coborî din mașină și se repezi spre portbagaj, de unde scoase un rucsac pe care și-l puse în spate și o geantă maronie, destul de mare.

Observă sângele uscat de pe hainele largi abia când se depărtă de mașină. Nu era al lui, dar nici nu era vreun mister de unde provenea.

Știa al cui era.

Treizeci de secunde mai târziu, urcă malul albiei și se târî cât putu de repede, împingând echipamentul în fața lui. După ce se asigură că se face nevăzut printre trestii, scoase un binoclu și îl duse la ochi ca să vadă tromba de fum negru care se ridica în depărtare.

Mușchii maxilarului i se încordară.

Elicopterul Chinook căzuse pe o stradă din orașul Ba'aj, iar în jurul resturilor se adunase deja o mulțime de oameni. Binoclul nu era suficient de puternic ca să poată observa detalii, așa că Gentry se rostogoli pe o parte și deschise geanta maronie.

Scoase un Barrett M107 – o pușcă de calibrul 50, care trăgea cu proiectile cât o jumătate de sticlă de bere, pe o distanță cât nouă terenuri de fotbal, într-o secundă.

Gentry nu încarcă arma, dar o îndreptă spre locul prăbușirii și se folosi de luneta puternică. Prin ea putu să zărească flăcările, camionetele, pe civilii neînarmați și pe cei care purtau arme.

Unii dintre ei, nemascați, erau bătaușii din cartier. Alții purtau măști negre sau aveau fețele acoperite cu *keffiyeh*^[1]: membri al-Qaida. Nenorociți de mercenari, veniți să-i ucidă pe soldații americani și pe colaboratorii lor și să profite de instabilitatea din zonă.

În clipa următoare, zări o sclipire metalică: o sabie se înfipse într-un trup aflat la pământ. Gentry

nu putu să-și dea seama, nici măcar prin lentila puternică, dacă bărbatul trăia sau era deja mort când fusese sfâșiat.

Maxilarul i se încordă din nou. Nu era și nu fusese vreodată soldat, dar era american. Deși nu era responsabil pentru ceea ce se întâmpla și nici nu avea legături cu armata, văzuse deseori la televizor carnagii asemănătoare cu cel de acum. Îl îngrețșau și-l înfuriau până la limita stăpânirii de sine.

Bărbații din jurul elicopterului începură să se unduiască în sincron. Prin valul de fierbințeală care ieșea din pământul uscat dintre ascunzătoarea lui și locul prăbușirii, Gentry avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama ce se întâmpla. Curând recunoscă izbucnirea de bucurie a călăilor adunați în jurul elicopterului prăbușit.

Nenorociții dansau în jurul cadavrelor!

Bărbatul ridică degetul de pe piedica armei și îl plimbă pe trăgaciul neted. Raza laser îi indică distanța, iar mișcările câtorva corturi din pânză aflate între el și locul petrecerii îi arătară din ce direcție bătea vântul.

Avea destulă minte ca să nu folosească pușca. Dacă încărca arma și apăsa pe trăgaci, ar fi ucis într-adevăr câteva capete seci, dar imediat s-ar fi aflat în zonă de existență unui lunetist și orice tânăr cu armă și telefon mobil ar fi fost pe urmele lui, înainte să poată ajunge la locul de extragere. Misiunea ar fi fost anulată, iar el ar fi fost obligat să se descurce singur.

Nu, își spuse. Poate că ar fi fost corect să-și răzbune conaționalii, dar ar fi stârnit o furtună pe care nu era pregătit s-o înfrunte.

Gentry nu era un amator. Era un asasin plătit – un mercenar care acționa în baza unui contract. Ar fi putut doborî cel puțin șase dintre nenorociții aceia la fel de repede cum și-ar fi legat șireturile, însă știa că nu merita.

Scuipă nisipul din gură și puse arma înapoi în geantă.

Echipa de filmare de la televiziunea Al Jazeera trecuse ilegal granița din Siria cu o săptămână înainte, cu singurul scop de a relata o victorie al-Qaida în nordul Irakului. Cameramanul, tehnicianul de sunet și reporterul-producător urmaseră traseul al-Qaida, dormiseră în case sigure ale grupării alături de cu membrii acesteia și filmaseră lansarea rachetei, impactul cu elicopterul și mingea de foc rezultată în urma coliziunii.

Acum înregistrau decapitarea rituală a unui soldat american deja mort, un bărbat de vârstă mijlocie cu un ecuson pe care scria de mână „Phillips – Garda Națională Mississippi”. Niciunul dintre membrii echipei de filmare nu vorbea engleza, dar erau de acord cu faptul că surprinseseră în mod clar distrugerea unui comando de elită al CIA.

Obișnuita laudă a lui Allah începuse cu dansul luptătorilor, care își descărcau armele în aer. Deși acolo erau doar șaisprezece membri al-Qaida, mai mult de treizeci de oameni înarmați stăteau aliniați în fața monstrului din metal prăbușit în stradă. Cameramanul fixă imaginea pe un *moqtar*^[2] care dansa în centrul festivității. Încadrându-l perfect în fața resturilor aparatului de zbor, filmă unduirea *dishdashei*^[2] albe care contrasta magnific pe fundalul fumului negru și gros. *Moqtarul* sărea într-un picior pe trupul americanului decapitat, fluturând în mâna dreaptă un iatagan plin de sânge.

Imaginea făcea toți banii. Cameramanul zâmbi, dar făcu tot posibilul să rămână profesionist și să nu înceapă să danseze și el în scena de celebrare a măreției lui Allah, la care el și camera erau acum martori.

Căpetenia strigă în cor cu ceilalți „Allahu Akbar!”^[4]. Țopăi de fericire împreună cu ceilalți mascați, iar chipul acoperit de o barbă deasă se luminează, dezvelindu-i dinții într-un rânjat atunci când privi către cadavrul ars și plin de sânge al americanului care zăcea în stradă, la picioarele lui.

Echipa de filmare Al Jazeera strigă cu aceeași euforie și cameramanul reuși să înregistreze fără să-i tremure mâinile. Era un profesionist: subiectul rămăsese în centrul imaginii, iar camera nu tremură nicio clipă.

Asta până în clipa în care capul *moqtarului* căzu într-o parte, explodând ca un bob de strugure strivit și împrăștiind violent sânge și bucăți de os în toate direcțiile.

Abia atunci tremură camera.

Gentry nu se putuse abține.

Trase foc după foc în bărbații înarmați din mulțime și în tot acest timp se blestemă cu voce tare pentru lipsa de disciplină din cauza căreia pierdea timp și arunca pe fereastră toată operațiunea. Nu că și-ar fi auzit blestemele. Chiar și cu urechile protejate de dopuri, arma bubuia asurzitor când lansa uriașele proiectile spre țintă unul după altul, iar reculul puștii proptite pe trepied îi azvârlea nisip și resturi din jur în față și pe brațe.

Analiză situația atunci când luă o pauză ca să vâre un nou încărcător uriaș în pușcă. Conform manualelor de spionaj, fusese cea mai proastă mișcare posibilă, strigându-le, practic, insurgenților din jurul lui că dușmanul lor de moarte se afla aici, în mijlocul lor.

Dar al naibii să fie dacă nu considerase că era cel mai bun lucru pe care-l făcuse. Așeză din nou patul armei în locașul din umăr, care pulsa deja de durere din cauza reculului, fixă ținta spre locul unde se prăbușise elicopterul și își continuă răzbunarea. Prin luneta puternică văzu bucăți de trup răsucindu-se în aer atunci când alt glonț uriaș ajunsese în trunchiul unuia dintre bărbații mascați.

Era doar răzbunare, nimic mai mult. Gentry știa că, în afara faptului că făcuse câțiva pui de cățea bucăți, gestul îi schimbase un pic planurile. Continuă să tragă în criminalii care acum se împrăștiau derutați, dar în sinea lui își făcea deja

griji pentru viitorul apropiat. Nici măcar nu avea să mai încerce să ajungă în zona de aterizare. În momentul acela, alt elicopter ar fi fost o țintă perfectă pentru furioșii supraviețuitori din gruparea al-Qaida, iar el nu putea ignora asta. Nu; avea să se dea la fund: să găsească un canal de scurgere sau o vale mică unde avea să se acopere cu praf și resturi și să zacă toată ziua în arșiță, ignorând foamea, pișcăturile insectelor sau nevoia de a urina.

Avea să fie nasol.

Cu toate astea, își spuse în timp ce vâra al treilea și ultimul încărcător în pușca fumegândă, decizia proastă pe care o luase avea și beneficii. O jumătate de duzină de rahați morți rămân totuși o jumătate de duzină de rahați morți.

DOI

La patru minute după ultima salvă trasă de lunetist, unul dintre supraviețuitori scoase cu grijă capul pe ușa centrului de vulcanizare unde se adăpostise. După câteva momente – fiecare secundă convingându-l că avea să-și păstreze capul pe umeri – yemenitul de treizeci și șase de ani ieși în stradă. În scurt timp fu urmat de alți compatrioți la scena carnagiului. Numără șapte morți, punând laolaltă picioarele răsucite care zăceau în noroiul însângerat și împărțindu-le la doi, deoarece puține cadavre mai aveau capete și corpuri care puteau fi identificate.

Cinci dintre morți erau frații lui din al-Qaida, printre care cel mai în vârstă dintre membri și locotenentul lui. Ceilalți doi erau localnici.

În stânga lui, elicopterul Chinook încă fumega. Bărbatul se duse spre el, trecând pe lângă oamenii care se ascunseseră după mașini sau pubele și care încă aveau pupilele dilatate din cauza șocului. Un localnic își pierduse controlul asupra măruntaielor și acum zăcea în mizerie, zvârcolindu-se pe pământ ca un posedat.

— Ridică-te, idiotule! urlă yemenitul mascat și-l lovi cu piciorul înainte să-și continue drumul spre elicopter.

Alți patru colegi de-ai lui se aflau în spatele camionetei, alături de echipa de filmare de la Al Jazeera. Cameramanul își aprinsese o țigară pe care se chinuia să o ducă la buze. Degetele îi tremurau de parcă ar fi avut Parkinson. Camera de filmat îi atârna pe un umăr.

— Urcați-i pe supraviețuitori în camionete. Îl vom găsi pe lunetist, zise el privind către câmpurile întinse, ridicăturile de teren aride și drumurile care duceau spre sud.

Deasupra lor, pe mai mult de un kilometru, se întindea un nor de praf.

— Acolo! indică yemenitul.

— Mergem... mergem acolo? întrebă tehnicianul de sunet.

— *Inshallah!*^[5]

Tocmai atunci apăru un puști din partea locului care strigă către membrii al-Qaida, cerându-le să-l urmeze. Băiatul se adăpostise într-o ceainărie, la nici cincisprezece metri de botul fărâmat al elicopterului. Yemenitul și doi dintre oamenii lui se duseră lângă un trunchi uman însângerat, ținut laolaltă numai de tunică neagră. Acesta fusese iordanianul, liderul lor. O dâră de sânge ducea de la locul unde căzuse până la ferestrele și pereții ceainăriei, care acum erau zugrăviți în purpuriu.

— Ce e, băiete? întrebă furios yemenitul.

Puștiul vorbi cu greutate în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea.

— Am găsit ceva...

Yemenitul și cei doi oameni îl urmară pe băiat în micuța ceainărie, călcând în balta de sânge, și aruncară o privire spre o masă căzută în spatele tejghelei. Acolo, pe podea, cu spatele la perete, stătea un tânăr soldat american. Avea ochii holbați și clipea des. În brațele lui zăcea un alt „necredincios”. Acesta era un bărbat de culoare și părea inconștient sau mort. În apropiere nu se zăreau arme.

Yemenitul zâmbi și-l bătu pe puști pe umăr, după care se întoarse și strigă către cei de afară.

— Aduceți camioneta!

Un sfert de oră mai târziu, cele trei camionete se despărteau la o răspântie. Nouă oameni aflați în două camionete se îndreptară spre sud. Cu ajutorul telefoanelor mobile, ceruseră ajutorul localnicilor în depistarea lunetistului singuratic. Yemenitul împreună cu alți doi membri al-Qaida porniră cu prizonierii spre o ascunzătoare din apropiere de Hatra. Acolo, yemenitul putea să ia legătura cu liderii lui, ca să vadă cum puteau exploata mai bine situația și să obțină o recompensă.

Yemenitul se afla la volan, un tânăr sirian stătea în locul pasagerului, în timp ce un egiptean îi păzea îndeaproape pe soldatul american stupefiat și pe camaradul lui muribund aflați pe platforma camionetei.

Ricky Bayliss, în vârstă de douăzeci de ani, începea să-și revină din șocul cauzat de prăbușire. Simțea cum zvâcniturile slabe din tibia fracturată se transformau în valuri de durere. Se uită la picior și văzu pantalonul sfâșiat și ars al uniformei militare și un bocanc care atârna nefiresc spre dreapta. Acolo zăcea celălalt soldat. Bayliss nu-l cunoștea, dar pe tăblițele de identificare de la gâtul lui scria Cleveland. Soldatul de culoare era inconștient. Dacă nu ar fi observat cum i se ridică și îi coboară încet pieptul, Bayliss l-ar fi crezut mort. Din instinct și cuprins de adrenalină, Ricky îl scosese dintre resturile fumegânde ale epavei și reușise să-l târască până la ceainăria de lângă locul prăbușirii. După numai câteva minute fuseseră însă descoperiți de băiatul irakian cu ochi mari.

Pentru o clipă se gândi la prietenii lui care muriseră în Chinook și îl cuprinse tristețea plină de dezamăgire. Aceasta i se risipi însă imediat când se uită la bărbatul care ședea pe banchetă, deasupra lui. Prietenii lui morți erau fericiți în povestea asta, iar el era ghinionistul. *El* și Cleveland, dacă se mai trezea, urmau să fie ciopârțiți în fața camerelor de filmat.

Teroristul se uită în jos la Bayliss și puse piciorul încălțat în pantofi de sport pe tibia sfărâmată a americanului. Apăsă încet, cu un rânjet bolnav care-i dezvăluia dinții de nevăstuică.

Ricky urlă.

Camioneta înaintă cu viteză, urcă un deal chiar în afara orașului Ba'aj, după care încetini rapid în fața unei bariere aflate la marginea orașului, a insurgenților locali. Un lanț masiv bloca drumul

prăfuit, păzit de doi milițieni. Unul dintre ei ședea tolănit pe un scaun din plastic, cu capul sprijinit de gardul locului de joacă al unei școli. Celălalt stătea lângă unul dintre capetele lanțului, aproape de colegul care se odihnea. Pe umăr îi atârna un Kalașnikov cu țeava în jos, în mâini avea o farfurie cu humus și o lipie, iar în barbă îi atârnavă resturi de mâncare. Un păstor bătrân își grăbi turma jalnică de capre pe trotuar, departe de barieră.

Membrul al-Qaida blestemă în barbă slaba pregătire a insurgenților din nord-vestul Irakului. Tot ce găsiseră la un punct de control erau doi puturoși? Cu așa idioți, sunniții puteau foarte bine să le predea controlul kurzilor.

Yemenitul încetini, coborî geamul și strigă către irakianul care stătea în picioare.

— Fă loc, idiotule! În sud este un lunetist!

Milițianul lăsa mâncarea din mână și se îndreptă hotărât spre camioneta din mijlocul drumului, apoi duse o mână la ureche, ca și cum nu auzise ce spusese yemenitul.

— Fă loc sau o să...

Privirea yemenitului trecu de la insurgentul aflat lângă el la cel sprijinit de perete. Capul acestuia căzuse pe o parte, atârând. O clipă mai târziu, trupul i se rostogoli în țărână. Era evident că milițianul era mort, având gâtul rupt.

Egipteanul aflat în spate observă și el ce se întâmplase și se ridică imediat în picioare, simțind amenințarea, dar fiind prea derutat de situație. Ca și noul lui lider de la volan, se uită la insurgentul de lângă camionetă și apoi la cel de pe trotuar.

Milițianul bărbos se apropie de camionetă și ridică mâna dreaptă. Din mâneca robei lungi apără un pistol.

Două împușcături scurte, trase fără ezitare, îl uciseră pe egiptean.

Bayliss zăcea pe spate, privind soarele fierbinte de la amiază. Simțise cum vehiculul încetinește și

oprește, îl auzise pe șofer strigând, apoi împușcăturile incredibil de rapide și în cele din urmă îl văzuse pe bărbatul mascat cum pică mort.

Auzise după aceea alte împușcături, zgomot de sticlă spartă, un strigăt scurt în arabă și se lăsă liniștea.

Țipând disperat, Ricky se chinui să scape de cadavrul plin de sânge care căzuse peste el. Chinul îi fu curmat când teroristul fu săltat de pe el, scos din remorca mașinii și azvârlit în stradă. Un bărbos îmbrăcat cu *dishdasha* gri îl prinse pe Ricky de vesta antiglonț, ridicându-l în șezut.

Razele puternice ale soarelui îl împiedicau să vadă chipul străinului.

— Poți să mergi?

Americanul crezu că halucinează din cauza șocului. Bărbatul din fața lui vorbea engleză cu accent american. Străinul repetă întrebarea.

— Hei, puștiule! Fii atent la mine! Poți să mergi?

Bayliss îi răspunse rar arătărilor.

— Eu... am... piciorul rupt, iar tipul ăsta... e grav rănit.

Străinul examinează piciorul rănit și puse diagnosticul.

— Tibie fracturată. O să trăiești, zise el, după care își puse degetele pe gâtul bărbatului de culoare. Nicio șansă! pronostică, apoi privi în jur.

Tânărul din Mississippi tot nu-i putu să-i deslușească trăsăturile.

— Îl lăsăm aici, în spate, vorbi din nou străinul. Vom face tot ce se poate pentru el, dar tu trebuie să te ridici și să te așezi pe scaunul pasagerului. Pune-ți asta pe față.

Bărbosul smulse eșarfa înfășurată în jurul gâtului teroristului și i-o dădu lui Bayliss.

— Nu pot să calc pe piciorul ăsta...

— Asta e! Soarta! Trebuie să plecăm! Îmi iau echipamentul. Mișcă! mai zise străinul, după care se întoarse și fugi pe o alee întunecată.

Bayliss își aruncă timorat casca în cabină, înfășură eșarfa în jurul capului, se cățără pe

marginea platformei și sări pe piciorul sănătos. Șocul provocat de săritură îi trimise valuri de durere până în creier. Pe stradă se aflau o mulțime de localnici de toate vârstele, care păstrau însă distanța, părând spectatorii unui joc violent.

Bayliss sări într-un picior până la portieră, o deschise și din mașină căzu în praf un arab îmbrăcat cu cămașă neagră. Deasupra ochiului stâng avea o singură împușcătură. Un al doilea terorist zăcea peste volan, având pe buze o spumă roșiatică. Abia închise Ricky portiera, că pe partea șoferului apărură americanul misterios, care trase cadavrul afară, lăsându-l să cadă pe asfalt. Ridică pistolul și, fără să ochească, trase într-un bărbat de pe stradă. Își îndreptă apoi atenția spre camioneta în care aruncă o geantă maronie, un AK-47 și o pușcă M4. Urcă la volan și camioneta rupse lanțul greu care bloca strada.

Ricky vorbi rar, creierul lui încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Trebuie să ne întoarcem... S-ar putea să mai fie supraviețuitori.

— Nu sunt. Ești singurul.

— De unde știi?

— Știu.

Tânărul ezită o clipă înainte să continue.

— Pentru că tu ești lunetistul care i-a ucis pe tipii aia de la locul accidentului?

— Posibil.

Timp de un minut înaintară în liniște. Bayliss își îndreptă privirea spre munți, apoi spre mâinile care-i tremurau și în cele din urmă către șofer.

— Nu te uita la fața mea! urlă străinul.

— Ești american? întrebă soldatul, îndreptându-și privirea către drum.

— Exact.

— Forțele Speciale?

— Nu.

— Marină? Faci parte din SEAL ⁶¹?

— Nu.

— Force Recon¹²¹?

— Nu.

— Înțeleg. Ești de la CIA sau ceva de genul ăsta...

— Nu.

— Atunci?

— Eram în trecere.

— Erai în trecere?! Îți bați joc de mine?

— Nu mai pune întrebări!

După mai bine de un kilometru, Bayliss întreabă:

— Care-i planul?

— Nu e niciun plan.

— Nu ai un plan?! În cazul ăsta, ce facem? Unde mergem?

— *Am avut* un plan, dar tu nu făceai parte din el, așa că nu mă freca la cap.

— Am înțeles, să trăiți! zise tânărul după un moment de tăcere. Planurile sunt supraestimate.

După încă un minut, Bayliss se uită la vitezometru și observă că mergeau pe drumul acoperit de pietriș cu aproape o sută de kilometri pe oră.

— Ai niște morfină în geantă? întreabă soldatul. Mă doare îngrozitor de rău piciorul.

— Îmi pare rău, puștiule, dar am nevoie să fii lucid. Va trebui să conduci.

— Poftim?!

— Tragem pe dreapta când ajungem în zona deluroasă. Eu cobor, iar voi doi vă continuați drumul.

— Cum rămâne cu tine? Avem o bază securizată de operațiuni în Tal Afar. Spre ea ne îndreptăm când am fost loviți. Putem să mergem împreună acolo.

Poate că baza era austeră și izolată, dar mult mai bine echipată să facă față atacatorilor decât o camionetă aflată pe un drum deschis.

— *Voi* puteți să mergeți acolo. Eu, nu.

— De ce?

— E o poveste lungă. Nu mai pune întrebări, soldat. Ai uitat?

— Frate, de ce ți-e teamă? O să-ți dea o medalie sau un rahat de genul ăsta pentru ce ai făcut.

— O să-mi dea un rahat.

Câteva minute mai târziu ajunseră la poalele munților Sinjar.

Străinul scoase camioneta de pe drum și o parcă printre câțiva curmali prăfuiți. Coborî, luă geanta și pușca M4, după care îl ajută pe soldat să treacă în locul lui, la volan. Bayliss gemu de durere.

Străinul îl verifică apoi pe soldatul din remorcă.

— E mort, zise fără nicio emoție.

Îi scoase în grabă vesta antiglonț și uniforma, lăsându-l doar în chiloți și maiou. Lui Bayliss i se zbârli pielea pe el din cauza tratamentului la care era supus camaradul său, dar nu zise nimic. Omul ăsta... sau ce dracului era... supraviețuise aici, în țara bandiților, datorită vitezei de reacție, nu a emoțiilor.

Străinul aruncă echipamentul în spatele unui curmal.

— Va trebui să-ți folosești piciorul stâng pentru frână.

— Da, domnule.

— Baza de operațiuni se află în nord, la aproximativ cincisprezece kilometri. Ține Kalașnikovul în poală și încărcătoarele lângă tine. Dă-te la fund pe cât posibil.

— Ce înseamnă asta?

— Fii discret. Nu merge cu viteză, nu ieși în evidență, rămâi cu chipul acoperit cu *keffiyeh*.

— Am înțeles, să trăiți!

— În cazul în care nu poți evita un contact, trage în orice nu-ți place. Adună-te, puștiule! Va trebui să fii periculos în următoarea jumătate de oră, dacă vrei să supraviețuiești.

— Să trăiți! Cum rămâne cu dumneavoastră?

— Eu sunt deja periculos.

Soldatul Ricky Bayliss făcu o grimasă și strânse din dinți de durere, dar nu se uită la străin.

— Oricine ai fi... îți mulțumesc.

— Mulțumește-mi ducându-te dracului acasă și uitând de fața mea.

— Am înțeles! Erai în trecere.

Soldatul ieși dintre pomi și intră pe drum. Se uită scurt în oglinda retrovizoare, dar căldura și praful îl împiedică să-l zărească pe străin.

TREI

Pe Bayswater Road, în Londra, se află o clădire comercială cu șase etaje, cu vedere spre Hyde Park și Kensington Gardens. La ultimul etaj al clădirii albe este un apartament mare care adăpostește birourile Serviciilor de Securitate Cheltenham, o firmă particulară ce are contracte cu ofițeri de securitate și oferă personal pentru pază și servicii strategice corporațiilor din Marea Britanie și din zona de vest a Europei. SSC – cum e cunoscută – fusese concepută, fondată și condusă fără întrerupere de un englez de șaizeci și opt de ani: Sir Donald Fitzroy.

Acesta petrecuse o mare parte din ziua de miercuri muncind din greu, dar acum își propusese să lase deoparte misiunile. Își luă un răgaz ca să-și limpezească gândurile și bătea darabana cu degetele grăsuțe în birou. Nu avea timp pentru bărbatul care aștepta politicos afară, lângă secretara lui – o problemă presantă îi solicita toată atenția –, dar nu-l putea refuza pe vizitator. Problema lui Fitzroy trebuia să mai aștepte.

Tânărul sunase în urmă cu o oră și-i spusese secretarei că trebuie neapărat să-i vorbească domnului Fitzroy despre o chestiune importantă. Apelurile de genul ăsta erau ceva obișnuit în birourile SSC. Ce era neobișnuit, și motivul pentru care Fitzroy nu-i putea cere tânărului să revină altă dată, era faptul că vizitatorul lucra pentru LaurentGroup, o corporație-mamut franceză. Aceasta se ocupa de transport pe mare și pe uscat, inginerie, soluții pentru extracția petrolului, gazelor și mineralelor, având filiale în Europa, Asia, Africa și America de Sud. Era cel mai important client al lui Fitzroy și, chiar și numai din acest motiv, nu-l putea expedia pe tânăr cu scuzele de rigoare, indiferent ce alte probleme trebuiau rezolvate.

Firma lui Fitzroy asigura securitatea birourilor LaurentGroup în Belgia, Olanda și Marea Britanie

și, oricâți bani i-ar fi adus, Fitzroy știa că erau doar o picătură într-un ocean comparativ cu bugetul anual al companiei franceze. Era bine știut în cercurile celor care se ocupau de securitate că LaurentGroup își conducea propriul departament de securitate într-o manieră descentralizată, angajând localnici pentru majoritatea misiunilor grele din toate țările unde corporația deținea proprietăți. Asta însemna ceva inofensiv, ca verificarea secretarelor dintr-un birou din Kuala Lumpur, dar includea și misiuni mai abjecte, precum să-i rupă picioarele unui docher din Bombay sau o grevă cu probleme în Gdansk.

Bineînțeles că, din când în când, directorii de la birourile din Paris ale lui Laurent voiau ca o problemă să fie rezolvată definitiv, iar Fitzroy știa că au oameni și pentru așa ceva.

Majoritatea corporațiilor multinaționale care lucrau în regiuni ale lumii unde erau mai mulți bandiți decât polițiști aveau niște afaceri murdare. În acele regiuni existau mai mulți oameni înfometati care voiau să muncească decât persoane educate care doreau să organizeze și să implementeze reforme. Da, majoritatea multinaționalelor foloseau metode care nu ar fi făcut niciodată subiectul unei informări în consiliu sau care n-ar fi apărut pe raportul financiar anual, dar LaurentGroup era cunoscută ca o companie dură atunci când venea vorba de bunurile de preț și resursele Lumii a Treia.

Iar asta nu afecta defel prețul acțiunilor.

Donald Fitzroy hotărî să lase deoparte cealaltă problemă, apăsă pe butonul interfonului și-i ceru secretarei să-l invite pe oaspete.

Primul lucru pe care-l observă fu costumul tânărului. Era lucrat manual, în Londra: un Huntsman, croit la Savile Row, și asta spunea multe despre vizitator. Sir Donald era fidel firmei Norton&Sons, spilcuit, dar un pic mai puțin sobru; cu toate acestea, aprecia stilul tânărului. Dintr-o singură privire, englezul decise că vizitatorul era

avocat, educat și american, deși manierele și comportamentul erau cele ale unui britanic.

— Nu-mi spuneți, domnule Lloyd; lăsați-mă să ghicesc, zise Fitzroy, traversând biroul cu un zâmbet grațios pe buze. Ați făcut dreptul pe undeva pe aici? King's College, bănuiesc. Poate după universitatea pe care ați absolvit-o acasă, în State. M-aș aventura să spun Yale, dar mai întâi trebuie să vă aud vorbind.

Tânărul rânji și-i întinse mâna cu manichiură perfectă.

— Așa e, am fost la King's College, dar acasă am absolvit Princeton.

Își strânseseră mâinile, după care Fitzroy îl conduse spre un fotoliu.

— Da, acum îmi dau seama. Princeton, zise britanicul, așezându-se pe un scaun de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— E impresionant, Sir Donald. Bănuiesc că ați învățat să evaluați oamenii datorită profesiei.

Fitzroy ridică din sprâncenele albe și stufoase în timp ce turnă cafeaua dintr-un ceainic de argint.

— A apărut un articol despre mine, în urmă cu un an sau doi, în *The Economist*. Probabil că ați găsit acolo câteva detalii despre cariera mea în slujba Coroanei.

— Vinovat! recunosc tânărul, după ce sorbi din cafea. Treizeci de ani în MI5^[8], majoritatea petrecuți în Ulster, în timpul conflictului etno-naționalist din Irlanda. Apoi ați trecut la securitatea companiilor. Cred că articolul flatant v-a fost de folos.

— Așa e, admise Fitzroy cu un zâmbet exersat.

— Trebuie să mai recunosc și faptul că sunt aproape sigur că nu am întâlnit un cavaler cinstit până la Dumnezeu.

— E ceea ce spunea fosta mea soție despre mine în cercul nostru de prieteni, râse tare Fitzroy. Îi plăcea să sublinieze că termenul se referă la amabilitate sau nobilitate – iar cum nu posed

niciuna dintre aceste calități, considera că descrierea mi se potrivește, zise englezul fără amărăciune.

Lloyd chicoti politicos.

— În mod normal, fac afaceri cu domnul Stanley, de la biroul vostru din Londra. Cu ce vă ocupați în cadrul LaurentGroup, domnule Lloyd?

— Vă cer scuze pentru insistența cu care am cerut o întâlnire, zise tânărul, după ce puse ceșcuța pe tavă, și că o să trec direct la subiect.

— Nicio problemă, tinere. Spre deosebire de mulți englezi, mai ales de cei din generația mea, respect talentul pentru afaceri al americanilor. Fără îndoială, ceaiurile nesfârșite și prăjiturile au afectat productivitatea britanicilor, așa că lasă-mă pe mine să apreciez duritatea.

Tânărul american se aplecă în față.

— Graba mea are mai puțin de-a face cu faptul că sunt american, și mai mult cu nevoile urgente ale firmei pentru care lucrez.

— Sper să vă pot fi de folos.

— Sunt sigur că veți putea. Am venit să discut despre un eveniment care a avut loc în urmă cu douăzeci de ore, în Al Hasakah.

Fitzroy ridică privirea și zâmbi.

— M-ai prins, tinere. Admit că nu cunosc numele.

— Este o localitate în estul Siriei, domnule Fitzroy.

Lui Donald îi dispăru zâmbetul exersat. Tăcut, așază ușor ceașca pe farfurioară și le lăsă pe masă.

— Încă o dată, vă cer scuze pentru felul în care am dat buzna, dar timpul nu e nici măcar crucial, e aproape inexistent în povestea asta.

— Ascult, zise Fitzroy, al cărui zâmbet cald din urmă cu zece secunde era acum mort și îngropat.

— Aseară, în jurul orei opt, ora locală, un asasin i-a luat viața doctorului Isaac Abubaker. După cum probabil știți, a fost ministrul Energiei în Nigeria.

— Curios, observă Fitzroy, care vorbea acum pe un ton mai puțin prietenos. Ai idee ce căuta un ministru nigerian în estul Siriei? Singura energie pe care o

putea găsi acolo e cea a jihadiștilor care se adună în Irak ca să alimenteze conflictele.

Lloyd zâmbi.

— Bunul doctor era un musulman radical. E posibil să se fi aflat în zonă ca să ofere oarece sprijin material cauzei. Nu am venit să-l apăr sau să-i scuz acțiunile, ci pentru că sunt îngrijorat din cauza asasinului. Se pare că acesta a supraviețuit și a fugit în Irak.

— Nefericită situație.

— Nu pentru asasin, care a fost bun. Mai bun decât bun. Cel mai bun. E cel căruia i se spune Cameleonul.

— Un mit, comentă Fitzroy, așezând picior peste picior.

— Nu-i un mit. E un om. E adevărat că are abilități fantastice, dar e un om în carne și oase.

— De ce ai venit?

Tonul lui Fitzroy își pierduse farmecul patern de mai devreme.

— Am venit pentru că tu ești intermediarul lui.

— Ce faci?!

— Îl dirijezi. Tu te ocupi de contractele lui, îi asiguri logistica, aduni plățile și-i virezi banii în contul bancar.

— Unde ai auzit prostiile astea?

— Sir Donald, dacă aș avea timp, ți-aș acorda politețea pe care o meriți; ne-am duela verbal, aș fenta și m-aș eschiva. Ne-am lupta până când săbiile cuvintelor ar scoate scânteii. Din nefericire, domnule, sunt presat îngrozitor de timp, motiv pentru care voi renunța la amabilitățile impuse de o conversație, zise tânărul, strâmbându-se după ce sorbi din cafea. Știu că asasinul a fost cel numit Cameleonul și mai știu că tu ești șeful lui. Mă poți întreba de unde știu, dar te-aș minți, iar relația noastră din următoarele ore depinde de abilitatea de a vorbi sincer.

— Continuă...

— Așa cum am spus, Cameleonul a trecut în Irak, dar nu a reușit să iasă de acolo, pentru că s-a pus ca

un fraier cu forțe insurgente. A ucis sau rănit cel puțin zece oameni, a salvat un soldat american din Garda Națională și a recuperat trupul altuia. Acum este fugar.

— De unde știi că el l-a ucis pe doctorul Abubaker?

— Nimeni altcineva nu ar fi fost trimis într-o asemenea misiune, pentru că nimeni în lume nu ar fi putut planifica o astfel de lovitură.

— Și, cu toate astea, spui că a făcut o greșală prostească.

— Este evident că am dreptate. Cameleonul a făcut cândva parte din forțele operaționale ale guvernului SUA. Ceva nu a mers bine, a fost vizat de CIA și a început să se ascundă de foștii șefi. Lăsând la o parte relația proastă cu cei din Langley^[9], Cameleonul rămâne un patriot. Nu a putut ignora faptul că s-a prăbușit un elicopter american și că au murit unsprezece soldați de-ai noștri fără să îi răzbune.

— Asta e dovada ta?

Lloyd își netezi o cută a costumului înainte să continue.

— Se știa de ceva timp că a acceptat contractul și că-l va ucide pe Abubaker. Atunci când bunul doctor a fost ucis, n-a fost nevoie să speculăm în privința identității ucigașului.

— Îmi pare rău, domnule Lloyd. Sunt bătrân, așa că va trebui să-mi explici pe îndelete. De ce ai venit în biroul meu?

— Firma pentru care lucrez e pregătită să tripleze suma pe care o plătește companiei tale dacă ne ajuți să-l eliminăm pe Cameleon. Fără să intru în detalii inutile, președintele Nigeriei ne cere să-l ajutăm să-l aducă în fața justiției pe ucigașul fratelui său.

— De ce LaurentGroup?

— Asta ar fi unul dintre detaliile inutile.

— Crede-mă că ar fi foarte util dacă vrei să continuăm această discuție.

PATRU

Lloyd ezită și dădu ușor din cap.

— Prea bine. Sunt două motive. În primul rând, firma mea are un aparat de securitate foarte puternic și eficient, iar președintele crede că avem mijloacele necesare ca să rezolvăm această problemă. În trecut, am mai făcut mici servicii Nigeriei, dacă înțelegi ce vreau să spun. Clientul a fost mulțumit, adăugă Lloyd. În al doilea rând, Julius Abubaker crede că are un avantaj asupra noastră: eram pe cale să semnăm un contract important. Acesta era pe masa lui atunci când fratele său a fost ucis. Mandatul președintelui se încheie într-o săptămână și ne-a dat timp până atunci să-l găsim pe asasinul fratelui său.

— Ce fel de contract are nevoie de aprobarea lui?

— Unul pe care nu ne permitem să-l pierdem. Sir Donald, știai că Nigeria nu numai că produce cantități mari de petrol, dar are și rezerve incredibile de gaze naturale? Acestea sunt risipite, evaporându-se în atmosferă și irosindu-se astfel treizeci de miliarde de tone anual. O pierdere inutilă de energie și de profit.

— Iar LaurentGroup vrea aceste gaze?

— Bineînțeles că nu. Gazele naturale sunt o resursă care aparține bunului popor nigerian. Însă doar noi avem tehnologia necesară pentru extragerea lor, pentru conductele prin care să fie transportat gazul lichefiat în portul din Lagos, apoi la rafinăriile din containerele noastre cu pereți dubli și temperatură controlată și pentru prelucrarea lui. Am alocat patru ani și peste trei sute de milioane de dolari acestui proiect. Am construit nave, am dezvoltat șantiere navale ca să construim mai multe nave și am negociat cumpărarea terenurilor pentru instalarea conductelor.

— Toate astea fără să aveți un contract? Se pare că LaurentGroup are nevoie de alți avocați.

Lloyd, care era unul dintre avocații LaurentGroup, se zbârli.

— *Am avut un contract cu Abubaker. Oamenii lui au descoperit însă o porțiță. Am rezolvat nefericita scăpare și mai era nevoie de o fluturare de stilou să parafăm înțelegerea și să începem operațiunile. Dar, în momentul acela, fratele președintelui a fost ucis de către asasinul tău.*

— Tot nu văd legătura.

— Legătura e că — scuză-mi limbajul — președintele Abubaker este un jegos.

Fitzroy observă agitația tânărului avocat.

— Cred că am înțeles. Biroul vostru este vinovat de eroarea din contract și șefii tăi te-au trimis să faci curat.

Lloyd își scoase ochelarii cu rame subțiri și-și masă ușor rădăcina nasului.

— A fost o mică scăpare care nu ar fi rezistat nici cinci minute într-un tribunal dintr-o țară civilizată.

— Dar aveți de-a face cu cea mai coruptă națiune la nivel global...

— De fapt, e pe locul al treilea, dar ai dreptate, admise avocatul și sorbi din nou din cafea. Abubaker ne amenință că dă afacerea unui competitor, o firmă care nici măcar nu a licitat. Competitorului i-ar trebui zece ani ca să ajungă la nivelul nostru de infrastructură și de cunoștințe în domeniu, iar Nigeria ar pierde miliarde de dolari în acest timp.

— Ca și LaurentGroup.

— Să fim serioși; nu suntem societate de caritate pentru guvernul nigerian. Propriile interese primează; am vrut numai să subliniez beneficiile pe care amărâtul popor nigerian le va pierde dacă nu voi reuși să-l găsesc și să-lucid pe Cameleon.

— Dacă amărâtul popor nigerian a rămas la fel de sărac, deși are petrol de miliarde de dolari, nu-mi imaginez că niște conduite pentru transportul gazului vor schimba ceva pentru el.

— Poate că ne îndepărtăm de subiect...

— Cum rămâne cu cel care a încheiat contractul? De ce nu îl urmărește președintele pe el? Dacă

informațiile voastre sunt corecte, atunci Cameleonul nu a fost decât un executant.

Lloyd zâmbi fără umor.

— Așa cum bine știi, cel care l-a plătit a murit în urmă cu câteva luni într-un accident de avion. Cameleonul ar fi putut și ar fi trebuit să păstreze banii care-i fuseseră deja virăți și să uite de misiune. Asasinul tău a continuat-o însă, crezând probabil că face ceva nobil.

— Cum rămâne cu mine? Dacă aveți impresia că sunt implicat în asasinarea lui Isaac Abubaker, de ce nu mă eliminați și pe mine?

— Știm că individul care a cerut asasinarea a acționat printr-un intermediar. Acesta, la rândul lui, a apelat la alt intermediar, care a negociat cu tine. Președintele Julius Abubaker nu are capacitatea necesară pentru a înțelege astfel de intrigi și tot ce vrea e să-i fie adus capul asasinului. Atâta tot.

— Când spui că-i vrea capul... bănuiesc că vorbești la figurat.

— Aș vrea să fie așa, Sir Donald. Nu, președintele a detașat un om din garda sa personală în biroul meu, ca să verifice dacă-mi îndeplinesc misiunea. Acest om mi-a spus că trebuie să pună capul Cameleonului în gheață și să i-l livreze președintelui într-un sac. Dracu' să-i ia de sălbatici! zise Lloyd ca pentru el.

— Nu-l puteți mitui cumva pe președinte? Întrebă Fitzroy, știind prea bine cum erau oferite contractele în Lumea a Treia.

Lloyd fixă cu privirea o pată de pe perete, părând dintr-odată mai bătrân.

— Oh, am făcut-o deja. I-am dat mașini, târfe, droguri, case, ambarcațiuni... E un câine nesățios. I-am dat soarele și luna pentru contractul din Lagos, dar chiar și așa, negociază acum cu competitorul nostru. Singurul gest pe care-l putem face numai noi este să-i aducem capul celui care i-a asasinat fratele și este singurul motiv pentru care ne mai păsuiește.

— Dacă Abubaker e așa un tiran, de ce renunță de bunăvoie la mandat?

— Este deja obscen de bogat, explică avocatul, fluturând din mână. Și-a jefuit țara și acum a venit vremea să se bucure de tot ce a adunat.

— De aceea te afli aici...

— Exact. Încă o dată, îmi pare rău pentru lipsa de politețe cu care am abordat subiectul, dar știu că viitoarele contracte pe care le vom încheia cu Serviciile de Securitate Cheltenham vor compensa pierderea unui asasin, fie el unul foarte bun.

— Domnule Loyd, angajez flăcăi care sunt foarte... deosebiți. Ei reacționează foarte bine la atitudini de loialitate și încredere și au un simț aparte al onoarei. Acesta din urmă este uneori greșit înțeles, dar îi conduce. Nu m-ar ajuta absolut deloc dacă aş renunța la un om – cel mai bun om al meu – pentru niște contracte.

— Dimpotrivă. Acest asasin plătit este un produs ca oricare altul, genul care are termen de expirare șase luni, un an... Nu mai mult de trei ani. După asta va fi mort sau schilod și nu-ți va mai aduce niciun profit. Eu îți ofer siguranță pe viață pentru firma ta.

— Nu-mi sacrific oamenii pentru afaceri.

— Înțeleg, zise Lloyd, după o scurtă pauză. În cazul ăsta, voi vorbi la Paris, poate reușesc să îndulcesc... gustarea.

— Nu aroma gustării e cea care-mi displace, ci însăși gustarea.

Lloyd se aplecă puțin și, de această dată, se simți o undă de amenințare în vocea lui:

— Dacă nu o pot îndulci, voi fi nevoit să o arunc. Asasinul tău trebuie distrus! Aș prefera să folosesc o recompensă, dar sunt pregătit să folosesc și bățul.

— Te sfătuiesc să ai grijă, băiete. Nu-mi place direcția în care merge conversația.

Cei doi bărbați își susținură privirile câteva secunde, după care Lloyd continuă.

— Știu că ai o echipă de extragere care-l va salva în seara asta pe Cameleon. Vreau să le ordoni oamenilor tăi să-l omoare. Un singur apel și un

stimulent financiar ar trebui să ajungă ca să se termine totul rapid și curat.

— De unde naiba știi asta? se încruntă Fitzroy.

— Nu am libertatea de a dezvălui sursa.

— Blufezi! Nu știi nimic.

— Îți împărtășesc un pic din ceea ce știu și apoi decizi dacă blufez sau nu, zâmbi Lloyd. Am impresia că știu mai multe despre băiatul tău decât știi tu. Numele lui real este Courtland Gentry, zis și Court. Are treizeci și șase de ani și este american. Tatăl lui conducea o școală SWAT^[10] lângă Tallahassee, Florida, unde a crescut Gentry. Băiatul s-a antrenat zilnic cu soldați. S-a antrenat cu echipe SWAT în tehnici de luptă încă de la șaisprezece ani. La optsprezece ani a intrat într-un anturaj dubios în Miami, a lucrat o vreme pentru un cartel columbian, moment în care a fost arestat în Key West pentru împușcarea mortală a trei cubanezi, traficanți de droguri în Fort Lauderdale. Un mare mahăr din CIA, care s-a antrenat la școala tatălui lui Court, l-a scos pe puști din închisoare și l-a trimis să lucreze cu o divizie secretă. Timp de câțiva ani a avut misiuni sub acoperire, în principal de obținere a informațiilor, până la 11 septembrie, când a fost mutat în Divizia de Activități Speciale, într-o agenție care se ocupa de extrădări. Oficial, este cunoscută ca Detașamentul Special Golf Sierra, neoficial – Echipa Teroristă.

— Ai inventat totul.

— A fost o echipă tactică alcătuită ad-hoc, continuă Lloyd ignorând întreruperea, ceea ce noi numim în lumea afacerilor „pe repede înainte”. Cu toate astea, erau cei mai buni dintre cei buni. Nu genul James Bond. Nu, acești tipi erau considerabil mai atrași de pumnal și mai puțin de uniformă. Timp de câțiva ani a fost cea mai bună echipă CIA. I-au ucis pe cei pe care nu i-am putut reforma, pe cei de la care nu ne așteptam să scoatem informații folositoare și pe cei a căror moarte aducea teama în mințile și inimile teroriștilor. Apoi, în urmă cu patru

ani, ceva a mers rău. Unii spun că s-a implicat politicul, alții sunt convinși că Gentry a dat-o în bară și a dovedit că nu mai e de folos. Mai sunt unii care susțin că ar fi fost corupt. Indiferent de motiv, pe numele lui a fost emis un mandat. Apoi un ordin de împușcare pe loc. A fost vizat de foștii colegi din Divizia de Activități Speciale. Gentry nu s-a lăsat însă cu una, cu două: a ucis câțiva foști camarazi din Golf Sierra, care erau pe urmele lui, apoi s-a dat la fund. A petrecut un timp în Peru, Bangladesh, Rusia și cine mai știe pe unde. După șase luni a rămas fără bani. A intrat în sectorul privat, lucrând pentru tine și făcând ceea ce știa mai bine: să împuște căpățâni și să taie gâtlejuri. Arme cu lunetă și cuțite-fluture.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și apăru secretara lui Fitzroy.

— Mă scuzați, domnule. Aveți un apel, zise ea scurt și ieși.

Fitzroy se ridică și Lloyd îl urmă.

— Pot să aștept afară.

— Nu e nevoie. Am terminat.

— Faceți o mare greșală. Trebuie neapărat ca echipa de extragere să-l termine pe Cameleon. Dacă nu considerați oferta destul de avantajoasă, dau câteva telefoane să văd ce se poate face. Ce *nu* pot face, domnule Fitzroy, e să mă întorc la angajatorii mei cu problema nerezolvată.

— Compania dumitale m-a judecat greșit, zise englezul, sătul de subiect. Eu nu pot fi mituit ca un dictator african.

Tânărul american îl privi cu severitate pe Donald.

— În cazul acesta, vă cer și mai multe scuze.

Cei doi își strânsesă mâinile, însă gestul prietenesc nu se reflectă și în privirile lor. Lloyd se îndreptă spre ușă, dar se opri și privi articolul înrămat de pe perete. „Fostul spion se transformă în magnat al securității corporațiilor”.

— Minunat articol. Conține o mulțime de informații, zise americanul.

Își îndreptă apoi privirea către fotografia unui Fitzroy mai tânăr, alături de soție și de fiul adolescent.

— Fiul dumitale are acum două fete, nu-i așa? Locuiește aici, în Londra, într-o casă din Sussex Gardens, dacă îmi amintesc bine ce scria în articolul din *The Economist*.

— Asta nu era în articol!

— Nu? ridică din umeri americanul. Înseamnă că am citit altundeva. O zi bună, Sir Donald. Păstrăm legătura. E posibil să primești un pachet peste o oră, adăugă, după care ieși.

Fitzroy rămase singur câteva momente în birou. Nu se speria ușor, dar de data asta simți neîndoielnic fiori reci de spaimă.

CINCI

Mai erau două ore până la răsărit, dar aerodromul abandonat fierbea deja. Greoaia aeronavă Lockheed L-100 aflată la capătul pistei porni motoarele la ralanti, cu luminile stinse, pentru a nu fi detectată de la distanță, iar piloții stăteau în scaunele lor, cu mâinile tremurând pe manșă. Elicele împrăștiu praf uscat și nisip în fețele arse de vânt ale celor cinci bărbați care așteptau pe asfaltul de la capătul rampei coborâte a avionului. Toate privirile erau ațintite spre sud, dincolo de micul terminal, de gardul de sârmă, spre infinitul întunecat din vestul Irakului.

Deși cei cinci stăteau unul lângă altul, comunicarea normală era imposibilă. Chiar și la ralanti, cele patru motoare ale aeronavei umpleau aerul cu un zumzet constant și făceau să trepideze pământul. Dacă nu ar fi avut stațiile Harris Falcon pentru mică distanță și microfoanele, cuvintele lor s-ar fi pierdut în eter ca și peisajul dezvăluit prin ochelarii cu infraroșii.

Markham pipăi arma automată Heckler & Koch atârnată la piept și apăsă pe butonul stației radio.

— Întârzie.

Perini își lipi buzele de tubul de pe umăr și trase un strop de apă încălzită din plosca pe jumătate goală aflată în rucsacul de pe spate. Scuipea însă mare parte din ea pe nisipul încins, în fața bocancilor. Pușca Mossberg i se clătina leneș în mâna dreaptă.

— Dacă se presupune că nenorocitul ăsta e mare rahat, cum se face că nu se salvează la timp?

— Nenorocitul ăsta e în regulă. Cameleonul are un motiv întemeiat dacă întârzie, zise Dulin, care stătea cu mâinile în șolduri și cu arma automată la piept.

— Fiți pe fază. E doar o operațiune simplă. Îl luăm, îl trecem peste graniță și apoi uităm că l-am văzut vreodată.

— Cameleonul, zise cu reverență McVee, e tipul care l-a ucis pe Miloșevici. S-a strecurat într-o închisoare a Națiunilor Unite și l-a otrăvit pe câinele ăla.

Arma lui, o mitralieră MP5, atârna de o curea, cu țeava la care avea montat un amortizor gros îndreptată spre asfalt. Soldatul își sprijini cotul de patul ei.

— Nu, frate, îl contrazise Perini. Ai înțeles greșit. L-a ucis pe cel care-l omorâse pe Miloșevici. Țsta avea de gând să divulge numele oficialilor Națiunilor Unite care-l ajutaseră cu genocidul din Bosnia și Herțegovina. Cei din ONU au trimis un om ca să-l otrăvească, iar Cameleonul l-a omorât pe asasin după aceea, îl lămuri el, apoi mai luă și scuipă o gură de apă caldă. Cameleonul e un fiu de cățea fără milă. Nu-i pasă și nu-i e frică.

— A întârziat, asta a făcut, repetă Markham declarația de mai devreme.

Dulin se uită la ceas.

— Fitzroy ne-a spus că e posibil să așteptăm și că probabil va trebui să luptăm. Orice jihadist aflat pe o rază de cincizeci de kilometri îl vânează pe Cameleon.

— Am auzit ce treabă a făcut în Kiev, zise Barnes, care rămăsese tăcut până acum.

Bărbatul merse până la capătul rampei și scrută întunericul cu ajutorul lunetei puternice a armei de asalt M4.

— Prostii! izbucni Dulin și alți doi camarazi aproară.

— Eu așa am auzit, că acest Cameleon a făcut totul de unu' singur, i se alătură McVee lui Barnes.

— Nu avea cum, îi contrazise Markham. Operațiunea din Kiev nu putea fi dusă la capăt de un singur om. A fost o echipă specială, formată din cel puțin doisprezece oameni.

— Am auzit că a fost un singur lunetist – și acela a fost Cameleonul, clătină din cap Barnes.

— Nu cred în magie, replică Markham.

Chiar atunci se auziră niște trosnete în căști și Dulin le făcu semn cu mâna camarazilor să tacă, după care apăsă butonul stației.

— Repetă ultima transmisiune.

Alt trosnet, după care se auziră cuvinte disparate.

— Treizeci de secunde... mișcă... urmărire.

Vocea era necunoscută, dar mesajul era clar.

— El era? întrebă Barnes.

Nimeni nu putea spune.

Se auziră din nou pârațiuni, apoi vocea mai clară, și soldații se uitară spre poarta deschisă a micului aerodrom.

— Vin în viteză! Nu trageți!

— Semnalul e intermitent, vorbi Dulin. Unde te afli?

— ...nord-vest.

Chiar atunci se auzi un claxon dinspre nord. Ei scrutaseră orizontul spre sud până atunci. Își întoarseră capetele și armele în direcția din care venise sunetul și văzură o camionetă civilă, cu un far spart, care înainta cu viteză prin nisip, direct spre avion.

— Am companie, se auzi din nou în căști, după care apărură niște faruri.

Mai întâi două, apoi patru, apoi și mai multe.

Dulin analizează situația într-o secundă și urlă către echipajul său:

— Pe rampă!

Erau toți cinci la bord, iar L-100 începuse să ruleze pe pistă când un bărbat cu echipamentul și vesta de salvare prăfuite sări pe rampă. McVee îl prinse de mână și-l trase pe platforma înclinată, iar Markham lovi maneta care activa rampa. Dulin îi dădu un ordin pilotului și cele patru motoare turbo începură să tureze.

Odată rampa ridicată, soldatul căzu în genunchi în mijlocul cabinei goale. Arma M4 îi atârna la piept, din cartușieră lipsea mare parte din muniție, iar tunică maro era sfâșiată în câteva locuri. Chipul

bărbatului era acoperit de ochelari de protecție, dâre de vopsea de camuflaj și broboane de sudoare. Își scoase casca și îi dădu drumul pe podeaua înclinată. Din părul castaniu îi ieșeau aburi, iar din barbă îi cădeau picături de transpirație ca dintr-un robinet defect.

Dulin îl ridică pe Cameleon de pe podea și-l așază pe banchetă. Îi prinse centura de siguranță, după aceea se așază lângă el.

— Ești rănit?

Bărbatul clătină din cap.

— Dă-mi voie să te ajut să-ți scoți echipamentul, strigă Dulin ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Îl păstrez.

— Cum vrei. E un zbor de numai patruzeci de minute. Odată ajunși în Turcia, mergem la o ascunzătoare, iar mâine-noapte vei primi instrucțiuni de la Fitzroy. Până atunci te păzim noi.

— Apreciez, reuși el să răspundă.

Nu-și ridicase privirea din podea, iar brațele îi atârnavu peste arma care-i spânzura agățată de gât.

Ceilalți patru bărbați se așezară pe banchetele aflate de-a lungul fuzelajului și își prinseră centurile de siguranță. Cu toții îl cercetau cu privirea, încercând fără succes să accepte faptul că în fața lor se afla cineva care avea puteri supranaturale.

Cameleonul și Dulin stăteau lângă un paiet cu echipamente, prins cu chingi de podea.

— Am să-l anunț pe Fitzroy că am decolat, zise Dulin. Îți aduc niște apă. Mă întorc imediat, continuă el, îndreptându-se spre cabină cu telefonul în mână.

Abia trecuse de trei dimineața în Londra și, la etajul al șaselea al clădirii albe din Bayswater Road, un bărbat cărunt bătea darabana cu degetele pe birou. Era palid și transpirația îi șiroia pe gâtul cărnos, umezindu-i cămașa din bumbac egiptean.

Telefonul prin satelit cârâi din nou.

Bărbatul se uită pentru a douăzecea oară la fotografia înrămată de pe birou. Fiul lui, acum în vârstă de patruzeci de ani, stătea într-un hamac pe o plajă, alături de frumoasa lui soție. În poala fiecăruia se afla câte una din fetițele lor gemene. Toți zâmbeau.

Fitzroy își luă privirea de la poză și se uită la fotografiile pe care le ținea în mâna durdulie. Și la ele se uitase de douăzeci de ori. Erau aceleași patru personaje, aceeași familie, deși acum gemenele erau un pic mai mari.

Era genul obișnuit de supraveghere: familia în parc, gemenele la școala din apropiere de Grosvenor Square, nora împingând căruciorul cu cumpărături la ieșirea din magazin... Analizând unghiurile și distanța de la care fuseseră făcute instantaneele, Fitzroy înțelese mesajul fotografului: puteau pune oricând mâna pe cei patru.

Așa cum îl amenințase Lloyd, familia lui putea fi găsită oricând.

Telefonul cârâi pentru a treia oară.

Fitzroy expiră cu năduf și aruncă fotografiile pe podea, apoi înșfăcă aparatul care cârâia înnebunitor.

— Standstill. Mă auzi, Fullcourt?

— Tare și clar, Standstill, răspunse Dulin, ținând receptorul presat pe ureche ca să acopere zgomotul motoarelor. Tu mă auzi?

— Tare și clar. Raportează!

— Avem *pachetul* și l-am scos din zonă.

— Am înțeles. În ce stare e?

— Arată ca un rahat, domnule, dar spune că e pregătit.

— Am înțeles. Așteaptă.

Dulin își trecu degetele înmănușate peste obraji și se uită în spate, la cei patru camarazi. Privirea lui se opri apoi asupra Cameleonului, care stătea la capătul unei banchete. Ochelari de protecție și dâre de vopsea de camuflaj. Atât vedea Dulin, dar își dădea seama că omul e epuizat. Se sprijinise cu

spatele de fuzelaj și ținea strâns în brațe arma M4. Se uita în gol. Oamenii lui Dulin se aflau la dreapta Cameleonului, unul lângă altul, la distanță de *pachet*.

Donald Fitzroy reveni treizeci de secunde mai târziu.

— Fullcourt, sunt Standstill. A intervenit o schimbare. Tu și oamenii tăi veți fi plătiți pe măsură, desigur.

Dulin se încruntă.

— Am înțeles, Standstill. Pune-mă la curent cu detaliile acestei operațiuni speciale.

— Anulez livrarea *pachetului*.

— Negativ, Standstill. Nu ne putem întoarce pe aerodrom. E plin de inamici și...

— Nu m-am referit la asta, Fullcourt. Vreau să... distrugi *pachetul*.

— Fullcourt către Standstill. Repetă.

Vocea din receptor se schimbase; era mai puțin detașată și mai umană.

— Am o... problemă... aici, Fullcourt.

— Da, presupun că ai.

— Trebuie lichidat!

Dulin își sprijini capul pe mână și începu să se bată ușor cu degetele pe obraz.

— Ești sigur? E unul de-ai noștri.

— Știu.

— Și eu sunt unul de-al tău!

— E complicat, prietene. Nu așa fac afaceri de obicei...

— Nu-i normal.

— Așa cum am spus, veți fi recompensați pentru această deviere de la plan.

— Cu cât? întrebă Dulin, privind fix *pachetul*.

Cinci minute mai târziu, Dulin se uită la oamenii lui, după care răsuca butonul stației radio și vorbește.

— Nu spuneți nimic. Dați din cap dacă mă auziți.

Privirile lui Barnes, McVee, Perini și Markham se îndreptară spre Dulin și ei dădură din cap la unison.

Cameleonul stătea impasibil, privind fix spre paletul pe care era așezat echipamentul.

— Ascultați. Standstill ne-a ordonat să scăpăm de *pachet*.

La distanță de zece metri în cabina bine luminată, Dulin observă șocul de pe chipul oamenilor lui.

— Nu mă întrebați, băieți. Sunt doar un angajat.

Cei patru se uitară la *pachet*, care stătea cel mai aproape de rampă, prins cu centura de siguranță, cu pușca M4 strânsă la piept și cu chipul bărbos îndreptat spre podea.

Își întoarseră privirea spre liderul lor și încuviințară lent.

ŞASE

Court Gentry stătea singur în apropierea rampei avionului, ascultând motoarele şi încercând să-şi recapete suflul. Fundul lui era pe bancheta masivă a avionului L-100-30, dar mintea îi rămăsese pe pământ, în întuneric, în nisip.

În rahat.

Soldatul din dreapta lui se ridicase şi venise lângă el, privindu-l. Gentry observă că liderul îşi aranja echipamentul. Se uită apoi la ceilalţi, dar privirea îi reveni la soldatul de lângă peretele de compartimentare.

Ceva nu era în regulă.

Liderul stătea drept, cu o expresie de concentrare, deşi nu privea la ceva anume. Avea pe piept arma MP5 şi îşi aranja mânuşa de pe mâna dreaptă.

Buzele i se mişcau. Vorbea în staţia radio, transmiţând mesaje oamenilor lui.

Gentry se uită la propria staţie. Era setată pe acelaşi canal ca şi restul echipei, dar nu auzea transmisia.

Ciudat.

Court se întoarse către cei trei bărbaţi care stăteau aproape de el. După postura şi expresiile faciale îşi dădu seama că, la fel ca şi liderul lor, nu erau tensionaţi din cauza misiunii din zona de extragere. Nu, se mişcau şi arătau ca şi cum se pregăteau să intre *acum* în acţiune. Gentry petrecuse şaisprezece ani în misiuni sub acoperire, studiasse chipuri şi evaluase ameninţări. Ştia cum arată un agent când se încheie misiunea şi cum arată unul care se pregăteşte să intre în acţiune.

Îşi desfăcu pe furiş curelele care-l ţintuiau de banchetă şi se întoarse uşor spre soldaţi.

Dulin stătea în continuare lângă perete; nu mai transmitea, ci îl fixa cu privirea pe Gentry.

— Ce s-a întâmplat? strigă acesta ca să acopere zgomotul motoarelor. Orice ai de gând, ar trebui să...

Markham se răsuci brusc pe banchetă, ținându-l cu pistolul pe Cameleon. Gentry se aruncă însă sub bancă, încercând să se adăpostească în spatele paletului pe care era stivuit echipamentul.

Lupta începuse. Nu mai conta că Gentry habar nu avea de ce salvatorii se întorseseră împotriva lui. Nu avea de gând să irosească substanță cenușie ca să analizeze această întorsătură de situație.

Court Gentry ucidea oameni.

Aceștia erau oameni și asta era tot ce conta.

Markham trase cu un pistol Sig Sauer, dar rată. Înainte să se facă nevăzut în spatele încărcăturii, Gentry îi văzu pe Markham și pe Barnes cum își desfac rapid curelele.

McVee era singurul aflat în stânga lui Gentry când acesta se ghemui în spatele paletului din lemn, la doar un metru distanță de ușa carlingii. Dulin era în picioare, iar ceilalți trei soldați se aflau în dreapta lui. Court știa că, dacă-l doboară pe cel din stânga, elimină una dintre amenințări, așa că se lăsă pe umărul stâng, ridică pușca M4 și trase o rafală lungă. Capul soldatului cu ochii cășcați larg se izbi de perete și scăpă arma din mâini.

McVee căzu pe banchetă, mort.

Gentry îl ucisese, dar habar nu avea de ce.

Imediat, începură să tragă toți cei din spatele avionului; patru arme trimiteau gloanțe spre zona în care se afla Gentry.

Court se ghemui în spatele echipamentului, în timp ce din peretele fuzelajului găurit de gloanțe se auzeau șuierături. Aeronava se depresuriza, dar cei din cabină nu aveau cum să audă șuierăturile. Auziră însă cu siguranță împușcăturile, pentru că dirijară avionul într-o zonă cu aer mai dens, ca să reducă diferența de presiune, sperând că aeronava lor nu se va rupe în bucăți.

Botul coborât al avionului formă un mediu aparent imponderabil pentru Gentry și cei patru posibili asasini. Court se ridică și părăsi adăpostul

relativ sigur, se rostogoli într-o serie de salturi, apoi ateriză în cele din urmă pe tavanul cabinei și se strecură cu spatele spre rampă, în punctul cel mai înalt al compartimentului.

Doi dintre pușcași traseră în același timp.

Gentry simți izbitura celor două gloanțe de nouă milimetri în vesta de protecție. Forța impactului îl dezechilibra un moment, dar din poziția în care se afla, complet cu capul în jos, văzu că unul dintre soldați nu-și desfăcuse curelele și trăgea disperat în aer, străpungând peretele din dreapta lui Gentry.

Omul era o țintă sigură.

Gentry îl împușcă pe Perini în țeastă. Trupul acestuia se înmuie, iar mâinile și picioarele i se bălăngănesc când avionul începu să coboare rapid.

În următoarele zece secunde, cei patru bărbați rămași în viață atârnavă în aer ca șosetele puse la uscat. Dulin, șeful echipei, era mai jos decât ceilalți. Reușise să se agațe de niște chingi și-și trecuse brațul în jurul lor, iar acum încerca să-l nimerească pe Gentry, aflat la zece metri deasupra lui. Însă Markham și Barnes se tot loveau de Gentry în timp ce se roteau necontrolat prin aer. Recurgeau la paturile armelor, bocanci și pumni de fiecare dată când se aflau prea aproape ca să poată trage.

Deși aveau senzația de imponderabilitate, soldații cădeau de fapt odată cu avionul care se îndrepta cu viteză maximă spre pământ. Erau însă înconjurați de pereți de metal, așa că nu aveau cum să-și dea seama că se prăbușeau ca bolovanii.

În haosul creat de urlate și de imponderabilitate, Court se răsuci din nou și scăpă pușca din mână, iar cureaua cu care era prinsă îi alunecă peste cap. Scoase pistolul Glock 19, îl ridică și dădu să tragă, când simți arsura unui glonț în coapsa dreaptă. Impactul îi azvârlise piciorul în spate de parcă l-ar fi izbit cu barosul. Ignoră rana și-și redobânde echilibrul pe rampă. Se uită spre tavan, care acum era de fapt podea, și-l văzu pe Dulin. Liderul echipei își ținea un braț în jurul unor chingi și arma automată deasupra capetelor celorlalți, îndreptată

spre Cameleon. Court trase șase gloanțe și îl nimeri pe Dulin în partea de jos a corpului și în vintre.

Gentry se întoarse apoi spre Barnes și Markham, ultimele două ținte, dar îi apăru în față cadavrul lui McVee. Exact atunci pilotul decisese probabil că văzuse destul nisip în fața ochilor și reuși să ridice aparatul. Toți pasagerii din spate, vii sau morți, căzură și se loviră de podeaua din oțel și se rostogoliră ca niște bile de bowling. Lui Court îi zbură pistolul din mână când căzu, iar durerea din picior îi tăie răsuflarea.

Se rostogoli către plasa care acoperea unul dintre pereții frontali și fu cât pe ce să se agațe de ea când pilotul făcu o nouă manevră. Gentry fu împins înainte preț de câteva clipe, dar podeaua se înclină la peste patruzeci și cinci de grade, iar el ajunse lângă corpul inert al lui Dulin, trecând razant cu degetele pe lângă chingi.

Atunci Court se trase înapoi, se răsuci pe călcâie, apoi alunecă și se rostogoli prin aer de-a lungul cabinei. Căzu pe șold și durerea sfâșietoare din coapsa rănită îl lăsă fără aer. Asta nu era însă nimic față de ceea ce urmă atunci când Markham se prăbuși peste el. Fiindcă se uita în altă parte, Markham păru chiar mai șocat de violentul impact decât Gentry, așa că acesta din urmă profită și-l strânse de gât cu ambele brațe. Cu o răsucire nemiloasă, îi rupse gâtul lui Markham, secționându-i măduva spinării și omorându-l pe loc.

Soldatul avea arma prinsă de gât, cu o curea cu o singură carabină. Court încercă să o desfacă, dar aceasta era bine fixată de vestă, așa că ridică pușca peste umărului mortului și o îndreptă către ultimul supraviețuitor din echipă. Acesta se cocoța pe peretele cabinei, ajutându-se de picioarele unei bănci lungi ca de o scară, ca să ajungă la cambuză.

Court apăsă pe trăgaci, dar arma scoase numai un clinchet. Bâjbâi prin buzunarul special al vestei lui Markham și găsi un încărcător pe care-l vârî iute în MP-5. Era pregătit să tragă, însă ținta lui dispăruse în cambuză. Avionul se înclină din nou și Gentry

reveni în poziție normală. Se ascunse în spatele paletului cu echipamente și așteptă să apară Barnes.

Pe neașteptate, se auzi un zgomot puternic și rampa de sub el începu să se deschidă. Vântul urla. Din partea din față a cabinei, unde se refugiase, Barnes activase rampa. O clipă mai târziu, avionul începu să urce și Court se agăță instinctiv de plasa care fixa echipamentul. Barnes apăru lângă peretele de compartimentare cu o parașută atârnată pe spate. Luase în considerare faptul că avionul se prăbușea sau poate se temuse că piloții fuseseră uciși în schimbul de focuri. Acum se încleștase cu o mână de chingi, în timp ce cu cealaltă trăgea foc după foc spre Cameleon, în spatele căruia rampa se deschisese complet.

Court întinse mâna liberă și reuși să desfacă în ultima clipă arma de la gâtul lui Markham, înainte ca trupul acestuia să se rostogolească în hăul întunecat. Avionul continua să ia înălțime și curând trupul lui McVee trecu pe lângă Gentry și dispăru în noapte. Corpul lui Perini era ținut pe banchetă, în timp ce al lui Dulin era agățat în chingi.

Gentry și Barnes erau singurii supraviețuitori.

Court ținut arma semiautomată în mâna dreaptă și cu stânga apucă mai strâns plasa de pe paiet. Mănușa îi aluneca însă peste degete și știa că nu va mai rezista mult în poziția aceea. Încercă să-și găsească o poziție stabilă cu ajutorul bocancilor. Peste doar câteva secunde ar fi dispărut în gaura neagră ce i se căsca la picioare. Știa că are o singură șansă, așa că ridică arma lui Markham și trase lung spre Barnes, lovindu-l în vesta de protecție. Impactul îl făcu pe acesta să se lovească suficient de puternic cu capul de peretele din spatele lui încât să-și piardă cunoștința. Unghiul de înclinare al aeronavei era acum de patruzeci și cinci de grade și Barnes, care se desprinsese de chingi, căzu în genunchi și se rostogoli spre rampă.

Gentry știa că era singurul mod prin care putea părăsi aeronava avariata, așa că dădu drumul plasei paletului și se împinse cu putere în podea cu

ajutorul bocancilor și al genunchierelor. Sări în dreapta și se agăță de hamul parașutei de pe spatele inconștientului Barnes și împreună se prăbușiră în golul întunecat.

Gentry se agăță cu brațele de umerii lui Barnes și-și încrucișă picioarele în jurul trupului acestuia. În scurt timp, L-100 dispăru de deasupra lor și vuietul motoarelor fu înlocuit de șuieratul vântului.

Mormăitul lui Court se transformă în urlet din cauza efortului pe care-l făcea să se țină cât mai strâns posibil. Nu îndrăznea să se întindă după coarda care deschidea parașuta. Întunericul era atât de adânc, încât, dacă s-ar fi desprins câtuși de puțin, n-ar mai fi reușit să revină la loc. Era aproape sigur că echipamentul acesta avea un dispozitiv care se activa automat la două sute cincizeci de metri dacă posesorul încă era în cădere liberă.

Gentry și cel care încercase să-l ucidă continuară să se răsucească în bezna rece.

Court reuși să se prindă bine de una dintre curelele parașutei, așa că își desprinse cealaltă mână ca să facă același lucru. Exact când își dădu drumul se auzi un piuit scurt, după care se deschise parașuta de rezervă. Aceasta nu era însă făcută să susțină greutatea a doi oameni, dintre care unul se zbătea să se țină cât mai bine, așa că bărbații începură să se învârtă cu viteză în aer. După doar câteva secunde, Gentry vomită din cauza vertijului și apoi cei doi se izbiră de pământ.

Pentru Court, impactul fu amortizat de trupul celuilalt, de care fusese prinsă parașuta. Gentry îi verifică pulsul și-și dădu seama că Barnes era mort. Căzuse cu fața în jos și cu Gentry peste el.

Pe pământul tare, Cameleonul reuși să-și recapete controlul asupra stomacului, se apăsă puternic pe coapsa lovită, zvârcolindu-se de durere preț de o clipă, și apoi reuși să se ridice. Primele raze de soare luminau timid orizontul în stânga lui, indicându-i estul.

Acum, că avea un reper, studie împrejurimile. Se afla pe un teren plat, la marginea unei văi line. În apropiere susura un izvor, iar în depărtare behăiau niște capre. Soldatul mort zăcea pe pământ, iar parașuta de care era prins flutura ușor în bătaia vântului. Court scotoci în echipamentul lui Barnes și găsi mica trusă de prim ajutor prinsă de coapsa acestuia.

Se așază pe iarbă și făcu tot posibilul să-și oblojească rana în întuneric. Bănuia că avea mult de mers pe jos până la graniță, așa că voia să-și bandajeze rana suficient de bine cât să se poată folosi de picior. Era o rană curată, glonțul intrase și ieșise, și nu existau vătămări majore vasculare sau ortopedice, nimic îngrijorător dacă era tratată și el suporta câteva zile sau săptămâni senzația de disconfort. Vomită din nou, când deveni conștient de haosul din ultimele minute.

Se ridică apoi și porni încet spre nord, spre Turcia.

ȘAPTE

Fitzroy stătea pe canapeaua din birou alături de Lloyd. Bătrânul asculta la telefonul prin satelit și-l privea cu mânie pe tânărul avocat.

— Înțeleg, zise în receptor. Mulțumesc.

Încheie convorbirea și puse ușor telefonul pe măsuta din fața lui.

Lloyd îl privea cu speranță.

— Se pare că au murit toți, spuse Fitzroy și-și lăsă privirea în pământ.

— Cine a murit? întrebă cu optimism avocatul.

— Toți, mai puțin echipajul avionului. Mi s-a spus că a fost ceva vacarm în aeronavă. Așa cum era de așteptat, Courtland nu s-a dat bătut cu una, cu două. Pilotul a găsit două cadavre în spate, dar nici urmă de ceilalți patru. Pereții și tavanul erau acoperite de sânge, iar în fuzelaj erau peste cincizeci de găuri de gloanțe.

— Firma mea va acoperi pagubele, îl asigură Lloyd, după care-și drese glasul. Au găsit trupul lui Gentry? E posibil să fi supraviețuit?

— Se pare că nu. S-a pierdut mult echipament, iar avionul a zburat pe o distanță mare cu rampa deschisă. Lipsește o parașută, dar asta nu înseamnă că...

— Nu-i pot convinge pe nigerieni că misiunea a fost îndeplinită, din moment ce lipsesc trupul țintei și o parașută, îl întrerupse Lloyd.

— Era depășit numeric; cinci la unu, toți membrii echipei făceau parte din Forțele Speciale Canadiene. Mi-am îndeplinit partea din înțelegere, așa că încetează să-mi mai ameninți familia!

— Abubaker vrea dovezi, făcu Lloyd un gest nepăsător cu mâna. Vrea capul lui Gentry!

— La dracu', omule! Am făcut ce mi s-a spus! izbucni furios Fitzroy, care nu se mai temea pentru viața familiei fiului său.

Cu puțin timp înainte de sosirea lui Lloyd, Sir Donald își sunase băiatul și-i spusese să-și ia soția și

copiii, să se ducă în gara St. Pancras și să ia primul tren spre Franța. În momentul ăsta ar fi trebuit să fie instalați confortabil în vila familiei de pe coasta nordică. Fitzroy era convins că oamenii lui Lloyd nu aveau să-i găsească acolo.

— Da, ai făcut ce ți s-a spus și vei continua s-o faci. Mă așteaptă în birou un nigerian liniștit, dar amenințător, care va pleca numai atunci când îl voi asigura că s-a rezolvat problema. Am nevoie să aflu totul de la piloți și să trimiți o echipă care să investigheze...

Telefonul cârâi din nou scurt, de două ori. Sir Donald se uită la el și apoi la Lloyd.

— El e! zise Lloyd, răspunzând la șocul vizibil de pe chipul lui Fitzroy.

— E semnalul lui.

— Atunci răspunde și pune-l pe difuzor.

Fitzroy se duse la birou și apăsă butonul de pe consolă.

— Cheltenham Security.

Se auzi vocea îndepărtată a interlocutorului. Cuvintele erau rostite cu greu, întrerupte de gâfâieli.

— Asta numești tu operațiune de salvare?

— Mă bucur să te aud. Ce s-a întâmplat?

Lloyd scoase repede o agendă din servietă.

— Tocmai voiam să te întreb același lucru.

— Ești rănit?

— Voi supraviețui, dar nu datorită echipei pe care ai trimis-o după mine.

Fitzroy se uită la avocatul care ridică agenda spre el. Scrisese pe o pagină *Nigeria*.

— Fiule, am aflat de la echipajul avionului despre încăierare. Oamenii ăia nu erau dintre cei cu care colaborez în mod normal, ci doar o echipă de mercenari pe care am mai folosit-o o dată. Am fost zorit să găsesc o echipă după ce polonezii au renunțat.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în Irak?

— Da. Întregul sector a devenit o zonă imposibilă după mica demonstrație pe care ai făcut-o ieri. Polonezii au refuzat să se implice, iar omul pe care

l-am trimis în locul lui m-a asigurat că echipa lui face orice pentru bani, în ciuda riscurilor. E evident că cineva a ajuns la ei și i-a cumpărat.

— Cine?

— Sursele mele m-au informat că Julius Abubaker, președintele nigerian, îți vrea capul.

— De unde știe că eu l-am lichidat pe fratele lui?

— Bănuiesc că din cauza reputației tale... Ai ajuns la un nivel în care unele misiuni dificile sau foarte importante pot fi duse la bun sfârșit numai de tine.

— Rahat!

— Unde ești? Trimit o altă echipă să te ia.

— Trimiți pe dracu'!

— Court, ascultă-mă! Pot să te ajut. Abubaker renunță la mandat peste câteva zile. Are o avere inimaginabilă, dar ca civil nu va mai avea aceeași putere. Pericolul care te amenință va dispărea în scurt timp. Lasă-mă să te aduc aici și să am grijă de tine până atunci.

— Pot să am singur grijă de mine. Sună-mă când o să ai mai multe informații despre cei care sunt pe urmele mele și nu încerca să mă găsești pentru că nu o să reușești.

Cu asta se încheie conversația.

— Bine jucat, Sir Donald, aplaudă Lloyd. O adevărată reprezentatie! Omul tău nu bănuiește nimic.

— Are încredere în mine, răspunse furios bătrânul. Timp de patru ani a crezut pe bună dreptate că-i sunt prieten.

— Unde se va duce? îl ignoră avocatul.

Sir Donald se așeză pe canapea și-și trecu palma peste țeasta cheală.

— O dublură! Vrei o căpățână pe o tipsie, îți aduc dracului una! Cum și-ar da seama Abubaker?

Lloyd clătină din cap.

— Cu câteva săptămâni în urmă, înainte să ne ceară să-l ucidem, președintele ne-a cerut toate informațiile pe care le deținem referitoare la Cameleon. Din întâmplare, aveam fotografii,

radiografii dentare, detalii despre trecutul lui și altele. I le-am trimis crezând că fiul de cățea îl va uide înainte ca acesta să-i omoare fratele. Abubaker știe cum arată omul tău și nu putem folosi o dublură, așa cum sugerezi.

— De unde mama naibii ai avut toate informațiile astea?

Lloyd se gândi mult înainte să răspundă, apoi luă o scamă imaginară de pe genunchi.

— Am lucrat cu Cameleonul înainte să mă mut la Paris și să mă alătur companiei Laurent.

— Faci parte din CIA?

— Am făcut parte. La trecut. Mă tem că patriotismul nu se plătește.

— Dar se plătește vânarea compatrioților? Amenințarea vieții unor copii?

— Dacă vrei să știi, se plătește chiar bine. Lumea e un loc amuzant. Când lucram pentru agenție am copiat dosarele personalului. M-am gândit să le folosesc ca monedă de schimb dacă veneau după mine. A fost un adevărat noroc că mi-au prins bine în poziția actuală, explică Lloyd, începând să se plimbe. Trebuie să aflu unde este Gentry acum, unde se duce și ce face în mod normal când se ascunde.

— Pur și simplu dispare. Poți să-ți iei adio de la el. Cameleonul nu va mai apărea pe radar timp de câteva luni.

— E inacceptabil! Trebuie să-mi dai ceva ce nu știu deja despre el. Când lucra pentru noi era o mașinărie. Nu avea prieteni sau familie de care să-i pese. Nu exista cineva care să-i încălzească noapțile între două misiuni. Dosarul lui era incredibil de plictisitor de citit. Nu avea vicii sau slăbiciuni. Acum e mai în vârstă și cu siguranță are legături personale sau obiceiuri care ne vor ajuta să-i descoperim următorii pași. Sunt convins că-mi poți spune ceva util.

Fitzroy zâmbi slab: simțise disperarea tânărului său adversar.

— N-am nimic. Absolut nimic. Comunicăm printr-un telefon care nu poate fi interceptat și prin e-mail. Nu știu dacă are acasă o iubită sau o familie pe care le ascunde. Nu știu ce ai putea să cercetezi.

Lloyd se duse lângă fereastră, în timp ce englezul rămase pe canapea, uitându-se la musafirul nepoftit cum se plimbă de parcă el era proprietarul Serviciilor de Securitate Cheltenham.

Americanul se întoarse brusc.

— Îi poți oferi un contract! Ceva ușor pe bani mulți. Sunt convins că nu va refuza o astfel de ofertă. Îl trimiți într-o misiune nouă, iar eu voi avea acolo o echipă care să-l prindă.

— La dracu'! Crezi că dacă era prost, supraviețuia atât de mult? Nu e interesat de bani în momentul ăsta, ci de felul cum se poate pierde în mulțime. Ai avut o singură ocazie să pui mâna pe el și ai pierdut-o. Întoarce-te în biroul tău, linge-ți rănile și lasă-ne pe mine și familia mea în pace!

Fitzroy observă cum încordarea de pe chipul avocatului e înlocuită de un mic zâmbet.

— Ei bine, dacă nu mă ajuți să mă folosesc de slăbiciunile lui Gentry, atunci voi fi nevoit să mă folosesc de ale tale, zise el, scoțând telefonul din buzunar și zâmbindu-i bătrânului. Ia-i pe Phillip Fitzroy și pe familia lui. Îi găsești în casa lor de vacanță din Normandia. Du-i la Castelul Laurent.

— Onanist nenorocit!

— Recunosc, admise ironic americanul. Asociații mei îi vor ține pe fiul tău și familia lui pe o proprietate retrasă pe care o are LaurentGroup în Normandia. Vor fi bine tratați până se încheie totul. Îl vei contacta pe Cameleon și-i vei spune unde e familia ta, spunându-i că nigerienii îl țin ostatic pe unicul tău fiu, pe adorata lui soție și pe copiii lor. Spune-i că sălbaticii ăia negri au amenințat că o vor viola pe draga mămică și că vor hăcui restul familiei în trei zile, dacă nu le dezvălui unde este asasinul.

— La ce ar folosi?

— Îl cunosc pe Gentry. E loial ca un afurisit de cățeluș. Chiar dacă a fost lovit uneori, își va apăra

stăpânul până la moarte.

— N-o va face.

— Ba da. Va considera că e de datoria lui să fie erou. Va înțelege că n-are rost să apelezi la poliție și va muta cerul și pământul din loc ca să ajungă în Franța. Vezi tu, Sir Donnie, Court Gentry n-a luat-o niciodată cu adevărat în direcția bună. Pentru numele lui Dumnezeu, e un asasin plătit! Cu toate acestea, operațiunile lui, indiferent că a fost vorba despre colaborările cu CIA sau contractele personale, au fost legate de cei care merită să fie executați. Teroriști, căpetenii mafioate, traficanți de droguri și tot felul de netrebnici de genul ăsta. Court e un criminal, dar crede că e un instrument al justiției. ăsta e punctul lui slab și îl va distruge.

Fitzroy știa că acesta era adevărul, totuși încercă să-l convingă pe avocat.

— Nu trebuie să-mi implici familia. Voi face ce-mi ceri; ți-am demonstrat deja. Nu trebuie să-i răpești ca să-i pot spune lui Gentry că sunt reținuți.

Lloyd refuză cu o fluturare din mână oferta făcută de Sir Donald.

— O să am grijă de ei. Dacă încerci să mă duci de nas, trebuie să am un avantaj asupra ta. Nu?

Fitzroy se ridică și traversă camera. Deși era cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă decât avocatul american, fostul membru al MI5 era încă în putere.

Lloyd făcu un pas în spate și strigă:

— Domnule Leary și domnule O'Neil, vă rog să intrați!

Fitzroy îi dăduse liber secretarei, așa că era singur, în timp ce oponentul lui venise însoțit. Doi bărbați atletici intrară în birou și se așezară de-o parte și de alta a ușii. Unul dintre ei era roșcat cu pielea albă, avea puțin peste patruzeci de ani și purta un costum simplu, al cărui sacou era deformat pe șold de tocul unei arme. Al doilea era puțin mai în vârstă, avea părul înspicat tuns militărește, iar haina lungă, descheiată, dezvăluia un adevărat arsenal.

Fitzroy își dădu seama că erau bătauși musculoși.

— Republicanii irlandezi. Vechii tăi inamici, deși nu cred că le voi da multe de făcut. Noi doi o să ne vedem des în următoarele zile și nu există niciun motiv pentru care relația noastră să nu fie cordială, zise Lloyd.

Claire Fitzroy împlinise opt ani în vară. Acum era sfârșitul lui noiembrie, iar ea și sora ei, Kate, se așteptaseră să petreacă în Londra toamna umedă, cenușie și răcoroasă, fără să iasă din rutina obișnuită. În fiecare dimineață se trezeau devreme ca să meargă pe jos până la școala din North Audrey Street. După ore, Claire avea de trei ori pe săptămână curs de pian, iar Kate, de canto. Sfârșitul de săptămână și-l petreceau cu mami la cumpărături sau cu tati acasă, jucând fotbal. O dată la două săptămâni, fiecare dintre fete dădea o petrecere în pijama la care venea câte o prietenă și, pe măsură ce norii începeau să domine tot mai mult cerul Londrei, Claire începea să viseze la Crăciun.

Petreceau întotdeauna această sărbătoare în Franța, la cabana din Bayeux, în apropiere de Canalul Mânecii, în Normandia. Claire prefera această zonă Londrei, căci putea visa la viitorul în care va avea o fermă acolo. Din acest motiv, fusese o surpriză uriașă și o adevărată aventură joi dimineață când intrase directorul în clasă să le cheme pe fete în biroul lui.

— Domnișoarelor, vă rog să vă luați manualele. Bravo. Vă cer scuze pentru întrerupere, doamnă Wheeling. Continuați.

În birou le aștepta tatăl lor, care le luă pe fiecare de mână și le conduse la taxiul ce aștepta lângă trotuar. Tati avea un Jaguar, iar mami conducea un Saab, așa că fetele nu înțelegeau de ce merg cu taxiul. Mami stătea pe bancheta din spate și, la fel ca și tati, era sobră și distantă.

— Fetelor, mergem într-o mică vacanță, cu trenul, în Normandia. Nu, nu s-a întâmplat nimic, nu fiți prostuțe.

În tren, fetele abia stătură locului. Mami și tati s-au ținut în brațe aproape tot timpul, lăsându-le pe fete să alerge de colo-colo prin vagon. Claire îl auzise pe tati vorbind cu bunicul Don la telefon. La început vorbise încet, dar mânios, un ton pe care fetița nu-l auzise niciodată atunci când cei doi vorbeau. Renunță la întrecerea cu sora ei, de a traversa vagonul sărind într-un picior. Se uită la tatăl ei și-i observă îngrijorarea, tonul mușcător. Deși nu auzea ce spune, felul cum rostea cuvintele denota furie.

În cele din urmă, încheie nervos convorbirea și-i spuse ceva lui mami.

Singura dată când Claire își văzuse tatăl atât de supărat fusese când strigase la un instalator ce le repara chiuveta și care vorbise într-un fel ce o făcuse pe mami să roșească.

Fetița începu să plângă pe ascuns.

Ea și familia ei coborâră din tren la Lille și luară altul spre vestul Normandiei. La prânz erau în cabană. Kate se duse în bucătărie s-o ajute pe mami, în timp ce Claire urcă în camera ei și se uită afară, la tatăl ei. Acesta se plimba de-a lungul aleii acoperite cu pietriș, vorbind serios la telefon. Din când în când se oprea și se sprijinea de gărdulețul alb care înconjura grădina.

Furia tatălui o buimăcise și făcuse să i se strângă dureros stomacul.

Sora ei era la parter, liniștită și veselă, dar pe Claire nu o mira asta, deoarece, deși erau gemene, o considera mai puțin matură decât ea la cei opt ani ai lor.

În cele din urmă, tatăl puse telefonul în buzunar, se înfioră din cauza aerului răcoros și dădu să intre în casă. Nu apucă să facă doi pași când opriră două mașini în spatele lui. Din ele coborâră șase bărbați masivi, îmbrăcați cu haine din piele de forme și culori diferite. Unul dintre ei îi întinse mâna lui tati și acesta i-o strânse.

Alt bărbat verifică atent împrejurimile. Tati se uită la ei și, pentru o clipă, copila îi observă

expresia. Confuzia inițială se transformă brusc în groază. Micuța de opt ani țipă când cei șase scoaseră simultan de sub haine pistoale negre și argintii.

OPT

Kurt Riegel avea cincizeci și doi de ani, era blond, înalt și masiv, așa cum sugera numele cu origini germanice. Se alăturase companiei LaurentGroup în urmă cu șaptesprezece ani, la scurt timp după ce ieșise din German Bundeswehr⁽¹¹⁾. Urcase pe scara ierarhică de la director adjunct de securitate în cadrul filialei din Hamburg, unde se ocupase de probleme din Lumea a Treia în misiuni una mai periculoasă decât alta, iar acum era vicepreședinte în cadrul biroului central din Paris, al Security Risk Management Operations⁽¹²⁾. Titulatura lungă acoperea de fapt niște atribuții care puteau fi explicate simplu.

Riegel era cel sunat atunci când se întâmpla ceva rău și tot el se ocupa de proiecte la limita legii sau de probleme cu personalul, care cereau vizita greilor. Avea echipe de spărgători, de spionaj industrial și de experți în dezinformare media. Chiar și asasini plătiți. Atunci când veneau la tine agenții lui Riegel însemna ori că te ajută să scapi de o problemă dificilă, ori că ești chiar tu problema de care cineva vrea să scape.

Poziția pe care o ocupa acum nu-i dădea posibilitatea să mai urce pe scara ierarhică. Nimeni nu voia să iasă la lumină liderul bătaușilor. Pe Riegel nu-l deranja tavanul de sticlă de deasupra lui, dimpotrivă. El își vedea postul ca pe unul permanent, din moment ce construisese o dinastie a securității în jurul său. În cei patru ani de când era vicepreședinte al SRMO, agenții lui eliminaseră trei candidați politici în Africa, trei luptători pentru drepturile omului în Asia, un general columbian, doi jurnaliști de investigații și aproape douăzeci de angajați ai LaurentGroup care, dintr-un motiv sau altul, se abătuseră de la calea cea dreaptă. Un singur om știa totul despre operațiunile lui Riegel. Acesta își împărțise cu eficiență subalternii, iar superiorii

lui din corporație cunoșteau suficient despre tacticile sale încât să admită că nu vor să știe mai mult.

Apărea o problemă, era chemat Kurt Riegel și problema se rezolva, iar bărbatul era apreciat în tăcere.

Asta îl făcea cu adevărat puternic.

Biroul spațios, placat cu lemn de tec, din centrul de comandă de la Paris, i se potrivea. La fel ca și Riegel, era deschis la culoare și masiv, dar discret, și se afla în aripa de sud între birourile Serviciului de Spionaj la nivel înalt și IT. Pe pereți atârnavă o mulțime de trofee – capetele de rinocer, leu și elan te priveau de sus. Datorită safariurilor africane și expedițiilor canadiene la care participase Kurt, un taxidermist din Montmartre ducea o viață îmbelșugată.

Tot aici își făcea exercițiile zilnice în fiecare după-amiază, la ora cinci. Era la a suta flotare când sună telefonul pe o anumită linie. Alte câteva puteau fi ignorate până când încheia seria, dar așteptase toată ziua un apel pe această linie telefonică directă.

Kurt înșfăcă un prosop cu care se șterse în timp ce comută pe difuzor.

— Riegel.

— Bună ziua, domnule Riegel. Sunt Lloyd, de la Departamentul Legal.

Riegel bău dintr-o sticlă cu apă vitaminizată și se așeză pe marginea biroului.

— Lloyd de la Legal... Ce pot face pentru tine?

— Mi s-a spus că vei aștepta apelul meu.

— Am fost contactat chiar de șeful cel mare, nici mai mult, nici mai puțin. Marc Laurent mi-a spus personal să las totul și să mă concentrez pe proiectul pe care-l ai pentru mine. Mi-a mai spus să-ți furnizez niște *forță fizică* și un specialist în comunicare. Sper că tehnicianul și echipa de militari belaruși pe care ți i-am trimis ți-au fost de folos.

— Da, mulțumesc. Tehnicianul e aici, cu mine, iar musculoșii se află în Franța, unde fac ceea ce li s-a spus.

— Bun. E prima dată când mă contactează personal Marc Laurent și-mi cere să acord atenție specială unei anumite operațiuni. Mă intrigă. În ce mizerie v-ați băgat voi, ăștia de la Legal?

— În fine, pentru binele companiei, problema trebuie rezolvată cât mai repede.

— În cazul ăsta, să nu mai pierdem timpul. Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Nu vreau să te șochez, dar trebuie ucis urgent un bărbat, zise Lloyd după o pauză. Mai ești pe fir?

— Aștept să-mi spui ceva care să mă șocheze.

— Să înțeleg că ai mai făcut așa ceva?

— Aici, la SRMO, ne place să spunem că orice problemă se poate rezolva în maximum două zile. Aceasta poate fi tolerată sau lichidată. Dacă problema poate fi tolerată, domnule Lloyd, telefonul meu nu sună.

— Ești familiarizat cu contractul pentru gazele naturale din Lagos?

— Bănuiesc că are legătură cu fiascul din Nigeria, răspunse imediat Riegel. Se zvonește că un avocat din cadrul Departamentului Legal nu s-a asigurat că încheie un contract-beton, iar nigerienii se retrag din afacerea de zece miliarde de dolari în care noi am investit deja două sute de milioane. Am avut o presimțire că voi fi contactat...

— Da, ei bine... e mai complicat de atât.

— Nu pare. Am nevoie doar de adresa avocatului incompetent; vom face să pară o sinucidere. Creținul ăsta ar fi trebuit să se sinucidă, dar nu te poți aștepta la loialitate de la un avocat. Fără supărare, Lloyd de la Legal.

— Nu, Riegel! Ai înțeles greșit. Altcineva trebuie ucis.

— În cazul ăsta, continuă.

Lloyd îi povesti vicepreședintelui SRMO despre asasinarea lui Isaac Abubaker și despre refuzul președintelui de a semna contractul refăcut fără o dovadă a uciderii asasinului fratelui lui.

— Ne băgăm în pat cu dictatori ca ăsta și pe urmă ne mirăm că ne înșfacă de ouă, mormăi Riegel într-

o engleză perfectă, cu accent american. Așadar, trebuie să identificăm asasinul și să scăpăm de el?

Se așează la birou și puse mână pe un pix și o agendă.

— A fost deja identificat.

— E nevoie doar de eliminarea lui? Mă așteptam la ceva mai complicat după apelul primit de la domnul Laurent.

— Da... păi... asasinul ăsta nu e un novice.

— Problema cu asasinii plătiți e identificarea lor. Dacă știi cine e, îl găsesc și-l lichidez în douăzeci și patru de ore.

— Ar fi perfect.

— Asta dacă nu vorbim despre Cameleon. El e mult deasupra tuturor.

Lloyd nu zise nimic și atunci Riegel continuă:

— *Ach!* vorbim despre Cameleon, nu-i așa?

— E vreo problemă?

Riegel nu răspunse imediat.

— E cu siguranță mai complicat, dar nu-i o problemă. Se pricepe extraordinar de bine să se camufleze, exact așa cum spune porecla. Va fi greu de găsit, dar vestea bună e că nu avem niciun motiv să creadă că suntem pe urmele lui. Sau știe? Întrebă Kurt când Lloyd nu comentă.

— Am pus la cale aseară un atentat împotriva lui. A eșuat, iar Cameleonul a supraviețuit.

— Câți oameni a omorât?

— Cinci.

— Idiot!

— Domnule Riegel, te asigur că acest Cameleon nu-i deloc idiot. Trecutul lui ne arată că...

— *Tu* ești idiot, nu el. Un afurisit de avocat încearcă să pună la cale eliminarea celui mai bun asasin din lume. Fără îndoială că a fost un plan amărât, făcut pe genunchi și executat în grabă! Ar fi trebuit să vii imediat la mine. Acum e în gardă, așteptându-se la un nou atentat asupra vieții lui, pus la cale de cel care a făcut-o deja!

— Nu sunt idiot, Riegel. Îl am în mână pe cel care-i intermediază contractele și l-am convins să ne

ajute să-l localizăm pe Gentry.

— Cine e Gentry?

— Courtland Gentry e Cameleonul.

Riegel se ridică imediat în picioare și începuse să se plimbe nervos în jurul biroului.

— Cum se face că-i știi numele real?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine e intermediarul?

Lui Riegel nu-i plăcea să afle informații așa în cadrul LaurentGroup. Avea propria rețea de informații și faptul că un amărât de avocat american știa mai multe decât el îl făcu să-și strângă frustrat pumnii.

— Numele lui e Don Fitzroy. E britanic și are o afacere legală aici, în Londra, iar uneori ne face anumite servicii...

— Lloyd de la Legal, spune-mi că *nu* l-ai răpit pe Sir Donald Fitzroy!

— L-am răpit și îl am pe fiul său și familia acestuia pe o proprietate pe care o deține LaurentGroup în Normandia.

Riegel își prinse capul între palme și vorbi abia după câteva secunde:

— Am fost informat că *tu* te ocupi de această operațiune și că trebuie să-ți furnizez oameni, materiale, informații și orice altceva te ajută.

— Corect!

— În cazul ăsta, ce-ar fi să încep cu un sfat?

— Excelent.

— Sfatul meu, Lloyd de la Legal, este să îi prezinți scuze lui Sir Donald Fitzroy pentru neînțelegere, să-i eliberezi pe el și familia lui, să te duci acasă, să-ți vâri un pistol în gură și să apeși afurisitul de trăgaci! Confruntarea cu Fitzroy e o mare greșală!

— Mă poți scuti de sfaturi, dar îmi mai poți trimite oameni. În momentul de față nu știu unde e Cameleonul, dar știu unde se va duce. Fitzroy îl va trimite în Normandia și va călători de la est la vest. Încă nu știu punctul de întâlnire, dar dacă îmi

furnizezi suficienți oameni, îi trimit în toată Europa ca să-l vâneze.

— De ce s-ar duce în Normandia? Ca să-i salveze familia lui Fitzroy?

— Exact. I se va spune că au fost răpiți de nigerieni și că-i țin până când li-l va preda pe el. Va lua asupra lui rezolvarea problemei.

— Sunt de acord cu logica ta. Are reputația unui cavaler și nu crede în autoritățile franceze.

— Așa e. Am nevoie de o echipă de supraveghere care să-l și elimine. În momentul ăsta, echipa ta din Minsk păzește familia în Franța, dar aș vrea ca Gentry să fie ucis înainte să ajungă în Normandia. Timpul e esențial.

— Vorbim despre Cameleon, deci ai nevoie de mai mult de atât.

— Și ce mă sfătuiești? În afară de faptul că ar trebui să mă sinucid.

Riegel se uită la perete, la căpățâna unui porc mistreț care-l privea cu ochi din sticlă.

— Ca să îndeplinim misiunea la timp, ai nevoie de o sută de oameni.

— Îmi poți da atâția experți în supraveghere?

— Noi le spunem iscoade.

— În fine. Mi-i poți da?

— Bineînțeles. Îți vor mai trebui douăsprezece echipe de vânători plasate de-a lungul fiecărui posibil traseu, coordonate dintr-un centru de comandă. Fiecare va avea drept stimulent faptul de a fi echipa care va doborî ținta.

— Douăsprezece echipe?

— Nu vor fi din companie, bineînțeles, ca să nu aibă de suferit LaurentGroup, și nici talente locale. Aceștia ar fi cunoscuți poliției din zonele respective și ar putea compromite vânătoarea. Nu, avem nevoie de străini, din locuri neștiute, cum vă place vouă, americanilor, să spuneți. Oameni duri, Lloyd de la Legal, dacă înțelegi ce vreau să spun. Oameni duri care să îndeplinească misiunile grele pentru care nu mai există o altă soluție.

— Te referi la mercenari...

— Nici vorbă. Cameleonul s-a ferit sau i-a expediat pe toți cei trimiși în trecut să-l omoare. Nu, ca să fim siguri, va trebui să formăm echipe de teren. Echipe guvernamentale.

— Nu înțeleg. Ale cărui guvern?

— Avem filiale în optzeci de țări și am relații bune cu șefii ai securității interne într-o mulțime de țări din Lumea a Treia. Aceștia se folosesc de genul ăsta de oameni ca să-și țină sub control atât cetățenii, cât și inamicii.

Riegel făcu o pauză, ca să treacă în revistă detaliile planului.

— Da, îi voi contacta pe omologii mei din birourile guvernelor din Lumea a Treia, unde știu sigur că voi găsi oameni duri, lipsiți de scrupule. Voi lua legătura cu ei și, într-o jumătate de zi din momentul ăsta, vor zbura cel puțin zece avioane din țările alea. Toate vor fi pline cu cei mai răi băieți și cu cele mai mari arme, fiecare echipă având aceeași misiune. Se vor întrece pentru șansa de a-l ucide pe Cameleon.

— Ca la un concurs?

— Exact!

— Incredibil.

— Am mai făcut-o. E adevărat că la o scară mai mică, dar am mai folosit o mulțime de echipe în același timp pentru doborârea unei singure ținte.

— Dar nu înțeleg de ce ne-ar ajuta guvernele astea...

— Nu o vor face guvernele însele, ci agențiile lor de informații. Îți dai seama ce face o recompensă de douăzeci de milioane de dolari pentru poliția secretă a unei țări ca Albania, de exemplu? Cum ar asigura securitatea și stabilitatea? Sau pentru armata ugandeză? Serviciul de Informații al Indoneziei? Din când în când, aceste organizații funcționează independent de șeful statului atunci când le convine liderilor. Știu și ce țări și-ar sancționa oamenii dacă ucid pentru bani; n-am nicio îndoială în privința lor.

— Înțeleg, zise Lloyd după o pauză. Aceste agenții nu se vor teme de răzburarea americanilor,

deoarece vor ști că CIA nu-i va pedepsi pe ucigașii Cameleonului.

— Lloyd, probabil echipa învingătoare va anunța personal CIA. Langley e pe urmele Cameleonului de ani buni. A ucis și patru de-ai lor, din câte știu eu.

— Da, așa e. Îmi place planul tău, dar îl poți duce la îndeplinire în liniște? Adică, fără să existe vreo repercusiune asupra LaurentGroup...

— Vom folosi piloții firmei LaurentGroup sub acoperire ca să aducem echipele de ucigași plătiți și armele pe continent. Va fi scump, dar Marc Laurent mi-a spus să fac cum consider că e mai bine.

Legăturile lui Riegel cu vârfurile companiei nu puteau fi negate, dar instinctul îl făcu pe Lloyd să se asigure că el e șeful.

— Voi rămâne la conducerea operațiunii. Voi coordona mișcările vânătorilor și ale lunetiștilor. Tu doar îmi asiguri „mâna de lucru”.

— De acord. Voi pregăti micul nostru concurs, îi voi pune pe toți pe poziții, dar te voi lăsa pe tine să ghidezi echipele. Ține-mă la curent și nu ezita să mă cauți pentru sfaturi. Sunt un vânător, Lloyd, iar vânarea Cameleonului pe străzile Europei va fi cea mai mare aventură din cariera mea. Tot ce aș fi vrut era să nu te joci cu Fitzroy.

— Lasă-l în seama mea.

— Oh, chiar asta am de gând să fac. Sir Donald și familia lui sunt problema ta, nu a mea.

— Nu e nicio problemă.

NOUĂ

Gentry fu nevoit să admită că norocul părea să i se schimbe. După ce șchiopătă mai puțin de o oră până la granița cu Turcia, fu luat de o patrulă a poliției kurde. Kurzii din nordul Irakului îi iubeau pe americani, mai ales pe soldați, și, luându-se după uniformă ruptă și după răni, presupuseseră că făcea parte din Forțele Speciale americane. Court nu-i contrazise în niciun fel. Îl conduseseră la Mosul, îl spălaseră și-i îngrijiseră rănile într-o clinică construită de guvernul american. La șapte ore după ce se prăbușise din avion fără parașută, asasinul american purta pantaloni curați și o cămașă din in și se afla la bordul unui avion comercial cu destinația Tbilisi, Georgia.

Îmbunătățirea situației lui nu se datora în exclusivitate norocului. Unul dintre planurile de rezervă era să reușească să iasă singur din Irak, așa că pentru asta avea pregătit un pașaport fals, vize pentru Georgia și Turcia, bani gheață și toate documentele necesare.

Gentry avea uneori noroc, dar nu se baza numai pe acesta. Era tot timpul pregătit pentru orice.

Trecu de vama georgiană cu ajutorul pașaportului canadian, identificându-se ca Martin Baldwin, jurnalist independent, și apoi își cumpără un bilet pentru Praga, Republica Cehă. Cursa dură cinci ore și avionul aproape gol ateriză pe Aeroportul Ruzyně la zece seara.

Court cunoștea Praga ca pe propria palmă; avusese la un moment dat o misiune aici și se ascunsese în suburbii.

Merse o parte din drum cu taxiul și apoi cu metroul, parcurse străzile pavate cu piatră cubică din cartierul Stare Mesto și se cază la un hotel mic aflat la patru sute de metri de râul Vltava. După un duș lung, decise să-și schimbe pansamentul care-i strângea coapsa, când îi sună telefonul prin satelit.

Court văzu că era Fitzroy, dar continuă să-și vadă de treabă. Avea să vorbească dimineață cu el. Era evident supărat pentru felul cum decuseseră lucrurile cu echipa de extragere, însă nici nu-i trecea prin minte că însuși Sir Donald le-ar fi ordonat oamenilor lui să-l omoare.

Nu, de fapt era supărat pentru că nigerienii se infiltraseră atât de mult în operațiunea organizată de Fitzroy, încât aproape reușiseră să-i transforme pe salvatorii lui în călăi. După ce angajatorul murise, Fitzroy nu fusese de acord ca Gentry să meargă până la capăt cu uciderea lui Abubaker și, ca să-i arate asta, îi pusese la dispoziție pentru operațiune numai jumătate din sprijinul necesar.

Structura care asigura ajutorul se numea Rețeaua și era singura ancoră de salvare a lui Gentry pe teren. Din ea făceau parte medici care se ocupau de răniți, fără să pună întrebări, piloți de avion care transportau un pasager clandestin fără să-i verifice bagajele și actele, precum și tipografi care puteau modifica acte. Lista continua tot așa, crescând de la o zi la alta. Gentry se folosea pe cât de puțin posibil de Rețea, mult mai puțin decât o făceau ceilalți. Cameleonul era, la urma urmelor, cel mai bun om al lui Fitzroy. Cu toții aveau însă uneori nevoie de ajutorul acesteia, iar Gentry nu făcea excepție.

Cei doi colaborau de patru ani și începuseră să lucreze împreună din noaptea în care CIA dăduse de înțeles că nu mai are nevoie de serviciile celui mai priceput vânător al său. Vestea fusese urmată imediat de o bombă în mașina Cameleonului, de răscolirea apartamentului său și emiterea de către Departamentul de Justiție a unui mandat internațional de arestare, distribuit prin Interpol către toate agențiile din lume.

În perioada aceea, Gentry avea nevoie disperată de ceva de muncă în timp ce se ascundea de guvernul american, așa că l-a contactat pe Sir Donald Fitzroy. Englezul conducea o afacere globală care se ocupa cu securitatea corporațiilor, dar Gentry avusese de-a face cu partea întunecată a

operațiunilor Serviciilor de Securitate Cheltenham în perioada când lucra pentru CIA. Așa că i se păruse normal să caute acolo de lucru.

De atunci devenise un star în lumea agenților sub acoperire privați. Deși, teoretic, nimeni nu-i cunoștea numele adevărat sau faptul că lucra pentru Fitzroy, Cameleonul devenise o legendă printre ei.

Așa cum se întâmplă cu legendele, multe detalii erau înflorite, exagerate sau pur și simplu născocite. Un detaliu adevărat despre Cameleon era însă etica lui în ceea ce privea acceptarea contractelor legate de cei care, după părerea lui, meritau o pedeapsă extrajudiciară. Asta era ceva inedit în lumea asasinilor plătiți și, deși acest amănunt îi îmbunătățise reputația, îl făcuse să fie extrem de pretențios în alegerea operațiunilor.

Gentry le acceptase pe cele mai grele, pătrunsese singur pe teritoriile bandiților, înfruntase legiuni de dușmani, își clădise o reputație și avea un cont bancar fără egal în lumea în care activa. În patru ani dusesse la bun sfârșit douăsprezece misiuni împotriva teroriștilor și a celor care-i finanțau, a profitorilor de pe urma sclaviei, a traficanților de droguri și de arme și a mafioților ruși. Se zvonea că are mai mulți bani decât ar fi putut cheltui vreodată; concluzia era că tot ceea ce făcea se datora dorinței de a îndrepta răul, de a-i proteja pe cei slabi și de a asigura o lume mai bună prin intermediul armei lui.

Mitul era doar o fantezie, nu realitate, dar, spre deosebire de alte plăsmuiri, omul din centrul ei *chiar* exista. Motivațiile sale erau complexe, nu precum cele puerile care i se atribuiseră, dar, în sufletul lui, Cameleonul se considera un om bun.

Nu, nu avea nevoie de bani și nici nu căuta moartea. Court Gentry era Cameleonul doar pentru că era convins că există în lume oameni răi care trebuie să dispară.

Lloyd și asistenții săi nord-irlandezi îl urcară pe Fitzroy într-o limuzină a LaurentGroup și traversară

orașul prin ploaie. Fitzroy rămase tăcut, ținându-și pălăria cu ambele mâini, pe genunchi, și privind abătut pe geam la ploaia care cădea deprimant. În acest timp, Lloyd dădea telefon după telefon, ținând permanent legătura cu Riegel, care contactase personal de pe tot globul ca să pună planul în aplicare.

Limuzina ajunsese la subsidiara LaurentGroup din Marea Britanie pe la unu dimineată. Biroul local al corporației franceze se afla într-o clădire cu trei etaje în Fulham. Lloyd, oamenii lui și încărcătura lor trecură de porți, de două posturi păzite de oameni înarmați și ajunseră la o clădire cu un etaj, lângă un heliport.

— Sir Donald, aceasta va fi locuința ta pentru o vreme. Îți cer scuze că nu se ridică la standardele cu care ești obișnuit, dar măcar nu vei duce lipsă de companie. Eu și oamenii mei nu vom pleca de lângă tine până când nu se vor aranja lucrurile. După aceea te vom duce înapoi pe Bayswater Road și te vom lăsa acolo de unde te-am luat, mângâindu-te pe chelie.

Fitzroy nu zise nimic. Îi urmă pe cei trei prin ploaie și intră în casă. Traversă holul lung și văzu într-o mică bucatărie doi bărbați îmbrăcați în costume, pe care-i identifică imediat ca fiind ofițeri de securitate. Pentru o clipă, chipul lui se luminează.

— Îmi pare rău, Sir Donald, îi citi Lloyd gândurile, dar ei nu sunt oamenii tăi, ci doi dintre angajații noștri din Edinburgh. Acești scoțieni îmi sunt loiali mie, nu ție.

— Cunosc mii de tipi ca ăștia; nu sunt loiali nimănui. Lucrează pentru bani și te vor trăda imediat pentru prețul corect, mormăi Fitzroy.

— Norocul meu e că-i plătesc foarte bine, zâmbi Lloyd, deschizând o ușă.

Intrară într-o sală mare de conferințe, în mijlocul căreia se aflau o masă din stejar și scaune cu spătare înalte. Pereții erau acoperiți cu monitoare plate, computere și un ecran LCD pe care era afișată o hartă a Europei occidentale.

— Ia loc în capul mesei. Să nu te superi că, ținând cont de rangul tău de cavaler, nu am adus o masă rotundă. Tot ce am găsit a fost una ovală, chicoti americanul, amuzat de propria glumă.

Scoțienii se așezară în dreptul ușii, iar irlandezii, într-un colț al încăperii. Un bărbat de culoare, care purta un costum maro, intră și se așeză la masă, cu o sticlă de apă în față.

— Domnul Felix lucrează pentru președintele Abubaker, explică Lloyd, făcând o scurtă prezentare. E aici ca să se asigure că-l ucidem pe Cameleon.

Felix îl salută pe Fitzroy înclinând capul.

Avocatul discută apoi cu un tânăr care avea părul prins în coadă și ochelari cu rame groase, în lentilele cărora se reflecta lumina monitorului din fața lui. Se uită la Lloyd și-i șopti ceva, după care avocatul i se adresă lui Fitzroy.

— Totul se încadrează în program. El se va ocupa de comunicațiile între mine, supraveghetori și vânători, îi vom spune Tehnicianul.

Tânărul se ridică și întinse politicos mâna ca și cum habar nu avea că îi este prezentat victimei unei răpiri. Fitzroy se întoarse cu spatele.

Tocmai atunci Tehnicianul primi un apel care răsună în căști, apoi îi șopti ceva lui Lloyd, cu un accent britanic.

— Perfect. Adună imediat informațiile și localizează-l. Era timpul să am un strop de noroc, se întoarse zâmbind americanul spre Fitzroy. Gentry a fost zărit în Tbilisi; s-a imbarcat în avionul spre Praga. Acesta a aterizat deja, așa că nu-l putem urmări de la aeroport, dar avem oameni care verifică toate hotelurile. Sper să avem acolo o echipă care să-l aștepte când se trezește mâine-dimineață.

O oră mai târziu, Lloyd stătea la masă în fața lui Fitzroy. Lumina era slabă, iar Tehnicianul postase una de fundal în spatele americanului. O cameră fixată în tavan se întoarse spre el și pe monitor apărură o siluetă atât de ștersă, încât tânărul avocat

flutură mâinile în aer ca să fie sigur că se vede pe ecran în timp real.

Apoi, unul după altul, ecranele LCD de pe peretele din fața mesei se treziră la viață. În josul fiecărui ecran erau un nume și o oră locală. Botswana fu prima. Aici, patru oameni stăteau într-o cameră de conferințe similară cu cea din Anglia. Siluetele lor erau la fel de întunecate ca a lui Lloyd. Urmă Jakarta, Indonezia. De data asta, apărură șase siluete așezate umăr la umăr la o masă, privind spre monitor. Tripoli (Libia), Caracas (Venezuela), Pretoria (Africa de Sud) și Riad (Arabia Saudită) se aprinseră simultan. În următoarele cinci minute începură să curgă informații din Albania, Sri Lanka, Bolivia și Kazahstan. Tehnicianul avu nevoie de puțin mai mult timp ca să ia legătura cu Freetown, Liberia. În cele din urmă, apăru Coreea de Sud, unde un bărbat stătea singur la masă.

Acestea erau echipele guvernamentale de ucigași pe care le contactase Kurt Riegel pentru vânătoare. El discutase deja cu șefii fiecărei agenții, așa că refuză să vorbească direct cu operatorii. Era treaba lui Lloyd.

Înainte să fie conectat audio, Lloyd îl întrebă pe Tehnician unde sunt restul coreenilor.

— Au trimis un singur om, răspunse acesta după ce răsfoi niște hârtii. Nu cred că e vreo problemă. Una peste alta, sunt peste cincizeci de oameni în douăsprezece echipe.

Tehnicianul îl asigură apoi pe Lloyd că vocea lui avea să fie modificată de computer, ca să nu fie identificată.

În cele din urmă, Tehnicianul verifică în câteva secunde legătura audio cu translatorii aflați în camerele din fiecare zonă. Lloyd își dresе glasul, silueta estompată ducându-și mâna la gură, după care vorbi pe un ton scăzut.

— Domnilor, știu că ați fost informați pe scurt despre misiunea pe care o am pentru voi. În realitate, e simplu. Trebuie să găsesc un tip, dar asta nu e problema voastră. Am deja o sută de iscoade la

dispoziție care-l caută chiar acum. Odată găsit, vreau să fie neutralizat. *Acesta* va fi obiectivul vostru.

Imaginile de pe cele douăsprezece monitoare se schimbă. Apăru o fotografie color cu un Court Gentry proaspăt bărbierit, cu o jachetă sport și ochelari cu rame metalice. Lloyd o luase din pașaportul falsificat, din dosarul CIA.

— El e Cameleonul, Court Gentry. Fotografia din fața voastră a fost făcută în urmă cu cinci ani. Mă tem că nu știu cât de mult și-a schimbat înfățișarea între timp. Nu lăsați aparența lui de normalitate să vă păcălească. A fost cel mai bun vânător pe care l-a avut CIA.

Cineva mormăi ceva în spaniolă, dar Lloyd înțelese un singur cuvânt: Miloșevici.

— Da, eram convins că unii dintre voi îl vor recunoaște după reputație. Sunt o mulțime de zvonuri legate de operațiunile lui. Unii spun că l-a ucis pe Miloșevici, alții că nu. Unii spun că e responsabil de evenimentele din Kiev de anul trecut... Cei mai rezonabili recunosc că era imposibil. În fine, cunosc suficient de multe despre anumite misiuni pe care le-a dus la îndeplinire, atât în slujba guvernului american, cât și prin contracte personale, ca să vă asigur că, dintre toți cei pe care i-ați întâlnit, domnul Gentry este un formidabil asasin plătit.

— Arată ca un poponar, se auzi o voce distorsionată.

Lloyd recunoscă accentul și se întoarse spre monitorul prin care se ținea legătura cu Africa de Sud.

— E poponarul care vine la tine, îți înfige un cuțit între coaste, îți străpunge plămânii, apoi stă și se uită cum te îneci cu propriul sânge, răspunse furios americanul. Omoară-l și apoi vino să-mi spui că a fost o glumă. Până atunci, ține-ți comentariile infantile pentru tine!

Sud-africanul nu mai zise nimic, așa că Lloyd continuă, privind siluetele din Pretoria.

— Cameleonul este specializat în împușcături de la distanță, bătaie corp la corp, arme albe și Krav Maga, artele marțiale folosite de Forțele Speciale israeliene. Poate ucide cu o armă cu țeavă lungă sau scurtă sau fără nicio armă. Te poate omorî de la un kilometru distanță sau îți poți da duhul cu respirația lui lângă ureche. Are experiență în explozivi și chiar în otrăvuri. În CIA se spunea că, la un moment dat, în Lahore, Pakistan, a folosit o sarbăcană ca să doboare o țintă în restaurant, reușind să treacă neobservat, mai spuse Lloyd, după care făcu o pauză pentru efect. Gentry era la masa alăturată, continuând să mănânce în vreme ce ținta lui își dădea duhul. Imediat după ce terminăm de discutat vă îmbarcați în avioane. Vom trimite douăsprezece echipe în douăsprezece avioane pe douăsprezece aeroporturi de pe ruta pe care ne așteptăm s-o urmeze Gentry în următoarele patruzeci și opt de ore. Eu voi supraveghea și coordona activitatea de aici și vă voi transmite orice informație pe care o voi putea obține. Fiecare echipă care ia parte la vânatoare și supraviețuiește va primi un milion de dolari, plus cheltuielile apărute. Echipa care îl ucide pe Gentry va primi un bonus de douăzeci de milioane de dolari.

— Ce vor face americanii dacă-l ucidem? se auzi o voce puternică, africană.

Lloyd se întoarse spre Liberia, deși nu era sigur că de acolo venise vocea.

— Li s-a explicat șefilor voștri. Bărbatul acesta a fost deja condamnat la moarte de guvernul american; celor de la CIA li s-a ordonat să-l omoare pe loc. Nu are prieteni, nici familie. Nimeni nu-l va plânge dacă va muri.

Altcineva vorbi într-o limbă asiatică și după ce termină se auzi translatorul.

— Unde este acum?

— A zburat azi-noapte spre Praga. Agenții au întrebat peste tot de el, dar nu știm cu siguranță dacă mai este acolo.

— Ce echipă se trimite în Praga?

— Albanezii. Erau cel mai aproape.

— Nu-i corect! strigă sud-africanul.

Pe ecran se văzu cum silueta lui Lloyd își scoate ochelarii și-și masează rădăcina nasului.

— Nu vreau să-i jignesc pe albanezi, dar nu cred că prima echipă care-l va înfrunța îi va veni de hac.

Urmară mormăieli din partea albanezilor, dar ceilalți îi făcură imediat să tacă.

— Da, îl vom ucide pe Gentry în următoarele două zile, dar ne așteptăm la pierderi. E posibil ca și o parte dintre voi să muriți, zise Lloyd, încercând să lase impresia că-i pasă. Acestea fiind spuse, nu știm dacă albanezii vor fi primii care dau de el. E posibil să ajungă în vest înainte să aterizeze avioanele voastre. În cazul ăsta, dacă îi dăm de urmă după ce părăsește Praga, vă imbarcăm în avioane și vă ducem mai aproape de destinația finală. Vă asigur pe toți că nu e niciun avantaj dacă veniți din estul îndepărtat, mai zise avocatul a cărui siluetă păru zveltă, dar athletică, atunci când se îndreptă în scaun. Dați-mi voie să închei cu asta: faceți tot ce trebuie pentru a vă îndeplini misiunea. Nu-mi pasă câtuși de puțin de victimele colaterale. Dacă nu faceți față unor copii uciși, prizonieri sau cățeluși morți, atunci mai bine nu urcați în afurisitul de avion. Treaba voastră e să-l ucideți pe Court Gentry. Omorâți-l și organizațiile voastre vor primi milioane de dolari și mulțumirile CIA. Ratați și probabil veți muri de mâna lui. Veți fi prea bine plătiți ca să vă mai faceți alte griji. Mai sunt întrebări? În cazul acesta, domnilor... să înceapă jocul!

La ora patru și un sfert dimineața, un agent masiv de securitate de la filiala din Brno, Cehia, a LaurentGroup îi arată poza lui Gentry unui receptioner somnoros de la un mic hotel din Stare Mesto, Praga. Bătrânul din spatele tejghelei se uită mult timp la fotografie, spuse că nu era sigur, dar după ce primi cinci sute de coroane de la străin, își schimbă tonul. Era convins că bărbatul proaspăt

bărbierit din poză și turistul bărbos cazat în camera de la mansardă sunt unul și același.

Agentul îl sună imediat pe Lloyd. Avocatul fusese instruit să nu implice oamenii companiei în operațiune, așa că-i spuse să se ducă acasă.

— O echipă e pe drum.

— Dacă îl vreți mort, o fac pentru o sută de mii de coroane.

— Nu, nu o vei face, chicoti Lloyd.

— Vreți să spuneți că nu mă descurc cu...

— Da, exact asta vreau să spun.

— Yankeu șmecher dat dracu'.

— Da, eu sunt yankeul dat dracu' care tocmai ți-a salvat fundul amărât de ceh. Du-te acasă și uită tot. Vei primi un bonus pentru ce ai făcut.

— Urăsc americanii!

Lloyd râse tare înainte să încheie convorbirea.

ZECE

Gentry se trezi la cinci dimineața. Rana din coapsă pulsa dureros, motiv pentru care nu se odihnise prea bine. Se ridică încet din cauza durerii și se aplecă să-și întindă șalele și articulațiile, după care se răsuci cu putere stânga-dreapta. Voia să-și petreacă ziua în mișcare. Încă nu se hotărâse asupra unei destinații, dar știa că trebuia să plece cât mai repede din hotel.

După o vizită scurtă la baie unde se ușură și verifică pansamentul de pe coapsă, îmbracă aceleași haine pe care le purtase cu o seară în urmă. Se uită pe fereastră să vadă dacă e supravegheat și apoi coborî și părăsi clădirea la cinci și douăzeci și cinci.

Își făcuse în minte o listă cu ceea ce avea de făcut. Unul, să meargă la ascunzătoarea locală din Praga și să ia un pistol mic. Nu avea să mai ia vreun zbor; călătoriile cu avionul, ca acelea din ultimele douăzeci și patru de ore, erau o anomalie în viața lui, pentru că ura să fie neînarmat. Se urca în avioane comerciale numai dacă nu avea de ales și făcuse asta de cel mult douăsprezece ori în ultimii patru ani. Acum se simțea despuiat în timp ce mergea neînarmat prin întuneric, străbătând străzile acoperite cu piatră cubică din Praga. Singura lui consolare era un briceag Spyderco ascuns la betelia pantalonilor, pe care-l cumpăraseră de la un polițist kurd. Era mai bun decât nimic, dar inferior oricărei arme de foc.

După ce avea să treacă pe la ascunzătoare, avea să fie nevoit să iasă din oraș: să cumpere cu bani gheață o motocicletă cu care să plece din Praga. Poate că avea să stea câte o săptămână în diferite sate din Cehia sau Slovacia. Spera să fie în siguranță până când președintele nigerian avea să își termine mandatul și atunci, poate, avea să îl lase în pace.

Nimeni nu putea să dispară mai repede și fără urme decât americanul de treizeci și șase de ani.

În timp ce se îndrepta spre metrou, decisă să pună în fruntea listei un lucru foarte important. De la o cafenea din apropiere îl îmbie mirosul de cafea proaspătă și în momentul ăla avea nevoie de una la fel de mult ca de o armă.

Greșea.

O ceață deasă acoperi strada și începu să plouă exact când Court urcă două trepte și intră în cafenea. Era cinci și jumătate și avu impresia că e primul client. Știa suficientă cehă cât să o salute pe tânăra din spatele tejghelei. Arătă spre cafetiera mare și spre platoul cu pateuri și apoi o privi pe fata palidă cum toarnă lichidul aburind într-un pahar și-i pune micul dejun în pungă.

Chiar atunci se auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii. Gentry se uită la cei trei bărbați care intrară și-și închiseră umbrelele, scuturând apoi stropii de ploaie de pe haine. Păreau localnici, dar nu era sigur. Primul bărbat se uită cum străinul se duce la un stand să-și pună zahăr și lapte în cafea.

Court citi fluturașul înrămat care promova o seară de lectură, apoi, prin fereastra din dreapta lui, la strada umedă și întunecată.

Câteva secunde mai târziu era afară, ignorând ploaia rece în timp ce se îndrepta spre stația de metrou Mustek. Nu mai erau alți pietoni în preajmă; frigul, ploaia și ora matinală își spuneau cuvântul. Pe el nu-l deranja aerul rece, ba dimpotrivă, îl înviora, dând viață mușchilor și creierului obosit. Trecură câteva camioane cu marfă pe el și Gentry aruncă o privire spre parbrizele ude. Găsi intrarea la metrou și începu să coboare. Ochii încă obosiți se adaptară mai greu la lumina electrică rece reflectată în dalele albe.

Urmă semnele care duceau către peron, apoi luă un lift care-l coborî mai adânc în măruntaiele orașului adormit și, după o cotitură, zări peronul.

Cu puțin înainte să facă dreapta, se duse la un coș de gunoi unde aruncă paharul neatins cu cafea și punga cu pateuri, apoi coti și se opri după doi pași.

Își încordă toți mușchii – picioarele, spatele, gâtul, chiar și maxilarul –, după care scoase briceagul și-l deschise cu o viteză și o eficiență greu de egalat.

Se întoarse și făcu un singur pas în direcția din care venise, sărind ca să acopere o distanță cât mai mare, și înfipse lama de opt centimetri în gâtul bărbatului care-l urmărea.

Bărbatul era masiv, înalt și bine făcut. Degetele lui cărnose apucară pistolul automat, dar Gentry îl prinse de încheietură și ținu țeava în jos, de teamă ca spasmele muribundului să nu declanșeze arma.

Nu-și pierdu timpul să se uite la muribund; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut în ochii lui șocul și confuzia instalate înaintea panicii sau durerii. Îl trase într-un colț al tunelului când apărură al doilea asasin. Court apucă zdravăn cu mâna dreaptă briceagul care încă era înfipt în gâtul primului bărbat, dar nu reuși să-l scoată, așa că se folosi de trupul acestuia ca să-l lovească pe cel de-al doilea atacator și să-l culce la pământ. Cu mâna stângă se chinuia să-i desprindă arma din mâinile încleștate. Nu putu s-o ia, dar văzu a treia siluetă, care se pregătea să tragă.

Gentry se ghemui la pieptul bărbatului cu cuțitul în gât folosindu-i trupul ca scut și avansă repede spre ultimul asasin.

Aerul fu străpuns de zgomotul asurzitor al unei împușcături, amplificat de tavanul jos și de coridorul îngust. Gentry simți cum intră glonțul în trupul însângerat pe care-l folosea ca pavăză. Imediat, partenerul de dans al lui Court fu lovit de al doilea glonț. Americanul îl împinse în cele din urmă cât putu de tare spre al treilea atacator, trăgând în același timp de briceag. Reuși să-l scoată și încercă din nou să-i ia arma, dar mâinile mortului rămăseseră încleștate.

Acum se afla între doi asasini – ambii în viață și înarmați – care stăteau la cel mult trei metri distanță de el. În spatele lui era cel pe care-l doborâse, iar în față, cel aflat în picioare, care reușise să scape de trupul plin de sânge al camaradului său și acum își

fixa ținta. Cu o mișcare fulgerătoare, Gentry întoarse briceagul și, ținându-l de lamă, îl aruncă spre bărbatul aflat în picioare, iar lama se înfipse cu precizie medicală în orbita stângă a agresorului. Sângele țâșni imediat și bărbatul dădu drumul armei ca să-și ducă mâinile la ochi când căzu în genunchi.

Gentry nu se uită la amenințarea din spatele lui, ci se aruncă în față, cu brațele întinse, disperat să pună mâna pe arma căzută. Chiar înainte să atingă pământul, se auzi o nouă împușcătură în pasaj. Nu simți impactul și bănuie că asasinul țintise spatele lui, dar ratase din cauza săriturii.

Court ateriză pe dalele reci de gresie și, din alunecare, ridică pistolul. Bărbatul cu lama înfiptă în ochi era în genunchi și trăgea să moară, urlând de durere. Gentry se rostogoli până în spatele lui și trase spre ultimul dușman. Acesta avusese o mică șansă să riposteze, dar ezitase de teamă să nu-și împuște camaradul.

Cameleonul nu ezită. Din poziția în care se afla, trase foc după foc, văzând cum cel de-al treilea asasin se răsucesce lovit de gloanțe și moare.

Când se convinse că singurul rămas în viață e bărbatul de lângă el cu lama înfiptă în ochi, puse țeava pistolului în tâmpla acestuia și trase fără ezitare.

Americanul se ridică dintre trupurile bărbaților căzuți pe coridorul puternic luminat. Stropii de sânge pătau pereții și pe lângă cadavre se formaseră bălți roșiatice. Urechile îi țiuiau, iar rana din coapsă pulsa dureros.

Se dăduseră de gol în cafenea. Court își dăduse seama că sunt asasini plătiți din clipa în care intraseră pe ușă și el observase scânteierea din ochii unuia dintre ei, semn că îl recunoscuse. După ce identificase amenințarea pe care o reprezentau cei trei, îi studiasse în reflexia sticlei care acoperea fluturașul de pe perete, apoi în cea a ferestrei cafenelei și în parbrizele mașinilor parcate. Pe scări, la metrou, îi simțise apropiindu-se. Se apropiară și

mai mult în tunel și, la ultima cotitură înaintea peronului, știu că venise timpul să acționeze.

Court fusese mai rapid, mai bine pregătit și avusese mai mult sânge-rece, dar acum stătea și se uita la cele trei cadavre știind prea bine că exista un singur motiv pentru care trupurile lor se transformaseră în carne sfârtecă în timp ce lui continua să-i curgă sângele în vene.

Afurisitul de noroc!

Asasinii decisese să se oprească la cafenea înainte să-și ocupe pozițiile pe lângă hotel, iar americanul se nimerise să fie acolo când intraseră ei.

După aceea, toate piesele se așezaseră la locul lor. Court avusese noroc.

Știa că e bine să fii norocos, dar știa la fel de bine că norocul se putea termina oricând. Bănuia că în scurt timp aveau să apară navetiștii care circulau dimineața cu metroul. În mai puțin de treizeci de secunde de la ultima împușcătură, Cameleonul luă de la asasini un pistol ceh CZ și o mică sumă în euro și coroane.

Un minut mai târziu era din nou afară, purtând jacheta unuia dintre cei trei bărbați. Sângele de pe pantaloni fu în scurt timp diluat de stropii de ploaie și Court continuă să meargă hotărât prin ceață până la o stație de autobuz din apropierea Podului Carol. În afara unui ușor șchiopătat, nimic nu-l diferenția de restul oamenilor care apăruseră pe stradă și făceau naveta zilnică spre locurile de muncă.

Lui Fitzroy i se oferise o cămăruță cu un pat pe care să se odihnească, dar, din principiu, refuză s-o facă. Moțai însă pe scaunul din sala de ședințe. În jurul lui, mișcându-se ca niște umbre, Tehnicianul mergea de la un terminal la altul, iar Lloyd dădea telefon după telefon de pe mobil. Oamenii de la pază stătuseră toată noaptea în interiorul și în afara încăperii.

Sir Donald se trezise la șase și jumătate și tocmai sorbea din cafea când Tehnicianul îi atrase atenția lui Lloyd.

— Domnule... Albanezii nu răspund.

Lloyd stătea pe un scaun în fața lui Fitzroy, bea cafea și studia harta Pragăi. Se uită la omul lui, ridică din umeri și strânse buzele.

— E greu să iei legătura atunci când ești mort.

— Nu avem de unde să știm că...

Lloyd nu-l ascultă, ci își spuse în barbă:

— Una a căzut, mai sunt unsprezece. N-a durat mult.

Fitzroy zâmbi în spatele ceștii cu cafea, iar Lloyd observă. Se ridică în picioare, înconjură masa și se lăsă pe vine în fața lui Sir Donald, vorbindu-i încet.

— Noi doi am putea părea adversari, dar avem de fapt același țel. Dacă sărbătorești în secret victoria Cameleonului, amintește-ți că miza crește pe măsură ce se apropie de țintă. Cu cât este mai repede doborât, cu atât mai bine pentru tine, fiul, nora și prețioasele tale nepoțele.

Zâmbetul lui Sir Donald păli.

După o oră cârâi telefonul prin satelit al lui Fitzroy, iar Lloyd și oamenii săi tăcură mâlc. Sir Donald apăsă pe butonul difuzorului abia la al treilea apel.

— Court? Unde ești? Am încercat să dau de tine.

— Ce mama dracului se întâmplă?

— Despre ce vorbești?

— O altă echipă de ucigași a încercat să mă elimine.

— Glumești!

— Crezi?

— Nu. Cine erau?

— Sunt al dracului de sigur că nu sunt nigerieni. Trei tipi albi; păreau să fie din Europa Centrală. Nu am avut timp să le scot cărțile de identitate; oricum, dacă erau buni de ceva, nu le-ar fi luat cu ei.

— Probabil că Abubaker folosește mercenari. Nu m-ar mira, la cât îi sunt de adânci buzunarele. Ai fost rănit?

— Da, dar nu de clovnii ăștia. Am încasat un glonț în coapsă ieri-diminează, în avion.

— Ai fost împușcat?!

— Nu e mare lucru.

Lloyd luă imediat agenda și notă această informație.

— Fiule, au apărut niște complicații.

— Complicații?! A trebuit să dobor opt tipi în ultimele douăzeci și patru de ore din cauza breșei apărute în Rețeaua ta. Ai al dracului de multă dreptate când spui că au apărut complicații.

— Nigerienii știu că sunt intermediarul tău.

Pe linie nu se mai auzi nimic un timp, după care vorbi din nou Court.

— La dracu', Don! Cum s-a întâmplat asta?

— Așa cum spuneam... complicații.

— În cazul ăsta, ești în pericol la fel de mult ca și mine. E doar o chestiune de timp până vor veni după tine, spuse îngrijorat tânărul.

— Au făcut-o deja.

— Ce s-a întâmplat? veni întrebarea după o altă pauză.

— Îi au pe ai mei: fiul, nora și cele două nepoate.

— Gemenele, zise cu căldură Gentry.

— Da. Îi țin în Franța și mi-au spus că, dacă nu te predau pe tine, îi omoară. În urmă cu treizeci de minute mi-au dat patruzeci și opt de ore să te predau lor viu sau mort. Au pus echipe pe urmele tale, dar vor să le dau informații despre locul unde te afli.

— Ceea ce se pare că ai făcut.

— Nu, fiule. N-am scos o vorbă. E adevărat că ai fost pus în pericol în Irak, dar un agent nigerian te-a văzut la bordul unui avion spre Tbilisi. Nu le-am spus nimic și nici nu intenționez s-o fac.

— Dar familia fiului tău...

— Nu-mi trădez oamenii. Și tu faci parte din familia mea.

Chipul lui Fitzroy se schimonosi de dispreț, iar Lloyd îl privi cu admirație pe bătrânul englez capabil să-l lingusească și să-l trădeze în același

timp. Fitzroy atingea cu cea mai mare virtuozitate strunele asasinului său.

Lloyd cunoștea pe dinafară dosarul lui Gentry și știa ce va urma.

— Unde îi ții acum?

— Într-un castel din Normandia, Franța, la nord de orașul Bayeux.

— Ai zis patruzeci și opt de ore?

— Minus treizeci de minute. Termenul-limită e la ora opt, duminică dimineața. Mi-au spus că au oameni în poliția franceză și că orice semn că se pune la cale o operațiune va duce la un masacru.

— Mda. Polițiștii vor fi inutili. Am o șansă mai mare dacă mă duc singur.

— Court, nu știu ce-ți trece prin minte, dar e mult prea periculos pentru tine să încerci cine știe ce...

— Don, trebuie să ai încredere în mine. Cel mai bun lucru pe care-l pot face e să mă duc acolo și să curăț personal rahatul ăsta. Am nevoie să-mi dai toate informațiile pe care le ai despre forțele lor, nu-mi ascunde nimic, iar eu îți voi aduce înapoi familia.

— Cum?

— Cumva.

De data asta, Sir Donald fu cel care tăcu. Se frecă îndelung la ochi, după care vorbi.

— Îți voi rămâne îndatorat pe veci, flăcăule.

— Hai să le luăm pe rând, șefu', încheie Gentry.

De bucurie, Lloyd împunse aerul cu pumnul.

— Îți aduc capul pe care îl vrei, dar și tu trebuie să-ți respecti partea de înțelegere, zise Fitzroy.

— Sir Donald, nimic nu mă va face mai fericit decât să-mi sun oamenii și să vă las pe tine și familia ta în pace.

UNSPREZECE

Court Gentry lucra pe cont propriu de patru ani. Înainte de asta fuseseră Golf Sierra, cunoscută și ca Echipa Teroristă, și misiunile pe care le îndeplinise de unul singur pentru CIA. Fiind un tip dur, Gentry își petrecuse singur cea mai mare parte a vieții de adult. Ca să fie sigur, atunci când lucra sub acoperire dezvoltă relațiile necesare care să-l ajute în misiune, dar acestea erau trecătoare, minciuni spuse în iatac.

Viața lui personală era lipsită de afecțiune.

Fusese însă un episod în ultimii șaisprezece ani, când Court nu lucrase nici ca asasin, nici ca spion și nu fusese o umbră care se pierdea în peisaj. Cu doi ani în urmă, pentru numai două luni, Fitzroy îl angajase pe Cameleon pe baza CV-ului său. Court ocupase un post în departamentul de Protecție Personală, muncă de bodyguard, primind sarcina de a le supraveghea pe cele două nepoate ale lui Sir Donald.

Tatăl lor, fiul lui Sir Donald, era un dezvoltator imobiliar de succes în Londra. Nu călcase pe urmele tatălui său în întunecata lume a spionajului și securității. Era un om de afaceri onest, care respecta regulile. Cu toate acestea, Phillip Fitzroy reușise să intre în conflict cu niște pakistanezi deoarece compania lui făcea lobby împotriva unei legi propuse de municipalitate, care ar fi permis muncă neautorizată și muncitori necalificați în construcții. Bineînțeles că Phillip susținuse că era în interesul tuturor locuitorilor Londrei să stea în clădiri ridicate numai de profesioniști, dar mafia pakistaneză îi extorca de ani buni pe cei care nu aveau acte și decisese că, dacă mai mulți imigranți ar avea locuri de muncă mai bine plătite, ar fi putut stoarce mai mult.

Totul începuse cu telefoane de amenințare, care să-l facă pe Phillip să renunțe la campanie. Elise Fitzroy găsisese apoi în cutia poștală o bombă

improvizată falsă, iar Scotland Yard^[13] deschisese un dosar de cercetare. Detectivi cu chipuri dure își trecuseră mâinile peste bărbi și promisese că vor fi vigilenți. Phillip continuase lupta împotriva legii muncii și apăruseră mai multe amenințări, iar Scotland Yard trimisese o mașină cu un polițist narcoleptic în fața casei lor din Sussex Garden.

Într-o după-amiază, Elise golea ghiozdanul lui Kate, pe atunci în vârstă de șase ani. Fetițele se uitau la televizor, când mama lor scosese dintr-un buzunar un bilet. Crezând că este de la doamna Beasley, îl deschise.

„Le putem lua oricând vrem. Las-o baltă, Phillip”, era scris de mână cu litere de tipar.

Elise îl sună isterică pe Phillip, iar acesta, la fel de agitat, îl sună la rândul lui pe Donald și, șapte ore mai târziu, cel din urmă veni la ei însoțit de un american.

Yankeul nu era nici mare, nici mic și evita contactul vizual. Elise bănuia că se apropie de treizeci de ani, în timp ce Phil estimează vreo patruzeci. Purta blugi și avea un rucsac mic pe care nu-l scotea de pe umeri și un pulover supradimensionat sub care Phillip își închipui că are ascunse tot felul de dispozitive cu care făcea rău oamenilor. Sir Donald se duse în salon cu Elise și cu Phillip, în timp ce bărbatul așteaptă în hol. Donald le spuse bieților oameni îngrijorați că numele tânărului este Jim – doar Jim – și că era probabil cel mai bun din lume în ceea ce făcea.

— Ce face mai exact, tată?

— Să zicem că o să vă fie mai bine cu el decât cu strada plină de mașini cu sticleți. Nu exagerez.

— Nu pare să fie cine știe ce de capul lui...

— Asta face parte din meseria lui. Nu trebuie să iasă în evidență.

— Ce dracului vom face cu el, tată?

— Aruncați-i câteva sendvișuri pe zi, asigurați-vă mereu că e plină cafetiera și, în rest, uitați că e aici.

Elise refuză însă să-l trateze ca pe un obiect. Era politicoasă și descoperi că tânărul răspunde la amabilitate. Nu se uita însă niciodată la ea.

— Se uită pe fereastra care dă spre stradă, pe cea care dă spre grădină și spre ușa camerelor fetelor, dar *niciodată* la mine, îi spusese soțului ei. Voi doi aveți multe în comun, Phillip; v-ați înțelege de minune.

Apariția unui intrus în gospodăria familiei Fitzroy dusesese inevitabil la fricțiuni între cei doi soți.

Claire și Kate începuseră să-l placă pe Jim. Îi imitau accentul american, dar el era binevoitor. Le ducea la școală în fiecare zi în Saabul lui Elise, iar femeia îi însoțea. Micuța Kate îl tachinase într-o zi, spunându-i că nu e un șofer bun, iar tânărul le surprinsese pe mamă și pe fete când izbucni în râs și recunoscuseră faptul că în mod normal merge cu trenul sau cu motocicletă. După doar o clipă, chipul lui redevenise imobil, iar privirea i se îndreptase spre oglinzi și spre drum.

Timp de aproape două luni fusese nedezipit de lângă fete de când se trezeau. Dormea pe un pat pliabil pe hol cât ele dormeau. Singurul moment neobișnuit în cele opt săptămâni fusese într-o duminică, atunci când mergeau la cumpărături și mașina fusese blocată din cauza unui accident rutier. Imediat cum s-au oprit toate mașinile, Jim a urcat Saabul pe trotuar. Își descheiase haina sport, iar Elise zări mânerul unei arme la subraț. Conducea pe trotuar, printre oameni, ținând volanul cu mâna stângă, în timp ce dreapta stătuse tot timpul pe pistolul aflat în toc. Nu le spusese nimic pasagerelor și se purtase ca și cum era o zi normală de duminică și mergeau la o prăjitură.

Tot drumul, mama și fetele îl priviseră uluite.

Apoi, într-o zi, plecase. Pătura era strânsă pe patul unde dormea el, iar perna fusese așezată deasupra. În ziare apăruse știrea conform căreia mafioții pakistanezi fuseseră arestați de durii de la Scotland Yard, așa că Sir Donald îl luase pe yankeu din casa fiului său.

Phillip și Elise respiraseră ușurați că dispăruse amenințarea și că autorii ridicolei legi fuseseră învinși.

Fetițele plânseseră însă când tatăl lor le anunțase că unchiul Jim trebuise să se întoarcă în America și nu, era puțin probabil să revină.

Court cumpără o motocicletă în mai puțin de o oră după ce încheie convorbirea cu Fitzroy. Era o Honda CM450 din 1986, cu un motor decent și cauciucuri care păreau să mai reziste câteva zile la efort.

Vânzătorul era un localnic care lucra la o benzinărie de pe drumul spre Seberov, în sud-estul Pragăi. Court plăti cu bani gheață și porni la drum fără să mai facă acte, dând câteva sute de coroane în plus pentru o cască și o hartă.

Nu ezitase nicio clipă de când încheiase convorbirea cu Don. Court știa că făcea pe drum o zi sau mai mult până în Normandia. Putea să conceapă un plan de acțiune sau să ia legătura cu Fitzroy în timp ce se deplasa. Nu, nu avea timp să stea pe bancă în parc aici, la șapte sute douăzeci de kilometri distanță, ca să admire natura.

După ce cumpără motocicleta, se opri la depozitul secret închiriat pe termen lung, aflat la câțiva kilometri sud de centrul orașului. Nu mai avea cheia de la ușă, așa că pur și simplu forță încuietoarea. Dacă era întrebat, putea spune numărul cardului de credit cu care îl plătise. Alesese acest loc în urmă cu trei ani și se mai întorsese aici o singură dată, așa că micul spațiu era acum prăfuit și plin de mucegai. Avea aproximativ nouă metri pătrați și era gol, cu excepția a patru genți așezate una peste alta, fiecare înfășurată într-un sac de gunoi. În ascunzătoare avea pistoale, puști, muniție, haine, alimente și medicamente depozitate în pungi vidate. Vârî într-o geantă arma CZ pe care o luase în timpul înfruntării de la metrou și luă un revolver Walther P99 Compact și două încărcătoare. Arma

era curată și bine lubrifiată, dar tot verifică muniția și trăgaciul. Știa prea bine că nu putea umbla în Uniunea Europeană cu un arsenal asupra lui, așa că era nevoit să se descurce doar cu pistolul.

Desfăcu apoi o trusă cu medicamente, își dădu jos pantalonii și se așeză pe podeaua rece și murdară. Zgârieturile pe care le lăsaseră ghearele unui șobolan pe pereții din aluminiu îi arătară clar condițiile insalubre ale locului. Examină cu fascinație profesională rana veche de o zi. Nu mai fusese împușcat până acum, însă de-a lungul timpului fusese rănit de mai multe ori. Piciorul îi pulsa dureros, dar suferise și mai rău din cauza arsurilor, a oaselor rupte sau a bucăților de șrapnel care-i intraseră în gât. Riscurile meseriei.

Turnă o cantitate generoasă de iod pe rana lăsată de glonț, după care desfăcu pachetul cu bandaje și o cremă antiseptică, se pansă cât de bine putu în lumina slabă, apoi strânse medicamentele și le puse într-o pungă mică pe care o vârî în buzunar. În a doua geantă găsi haine. Le dezbracă pe cele subțiri și-și puse o cămașă maro din catifea reiată și o jachetă groasă. O pereche de mănuși îi încălzi imediat degetele. Urmară o pereche de bocanci din piele și o căciulă ce putea fi folosită și ca mască de schi. Închise gețile, lăsându-le la fel cum le găsisese, apoi ușa și încălecă motocicleta.

După câteva minute se afla la o răspântie în sudul orașului. La câteva ore spre vest se găsea granița germană, apoi cea franceză, după care urma Normandia.

Porni motorul și oftă lung prin masca neagră ce se acoperi cu abur în dreptul gurii.

Dacă ar fi fost atât de ușor...

Nu, la un moment dat trebuia să se oprească: înainte să ajungă în Normandia trebuia să ia niște materiale. Știa de unde să ia tot ce avea nevoie, dar asta însemna încă o jumătate de zi pe drum.

Pentru început, avea nevoie de acte noi. Încă mai avea pașaportul pe care-l folosisese când intrase în Republica Cehă, care îi permitea să circule și în

Europa Centrală, unde nu aveau o bază de date a tuturor imigranților, dar se folosisese deja de identitatea lui Martin Baldwin, jurnalistul independent. Numai un optimist incurabil sau un prost s-ar fi folosit din nou de el în Uniunea Europeană, iar Gentry nu era nici una, nici alta. Mai important, avea nevoie de alt pașaport ca să iasă din Europa după ce încheia operațiunea din Normandia. Știa prea bine că, după asta, trebuia să dispară undeva departe, iar niște acte „fără pată” i-ar fi ușurat calea.

Court cunoștea un bărbat în Ungaria care i le-ar fi putut obține rapid. Cu acte bine făcute s-ar fi putut mișca repede și eficient prin Uniunea Europeană, și, dacă trebuia să se legitimeze de-a lungul drumului, putea să facă asta în siguranță. Apoi, odată încheiată misiunea, putea să arunce toate armele și echipamentul, să urce într-un avion spre America de Sud sau Pacificul de Sud sau chiar afurisita Antarctică, unde doar căldura proprie i-ar mai aminti cât de fierbinte fusese ultima perioadă.

După misiunea din Normandia nu avea să aibă timp ca să alerge după documente și nici vorbă să poată părăsi în grabă Europa fără ele.

Vântul rece de noiembrie veni dinspre vest când Gentry intră pe E65, autostrada ce-l ducea spre Brno, în Slovacia, prin Bratislava, apoi spre sudul graniței ungare. De acolo putea ajunge repede în Budapesta. Șase ore de drum, care includeau două opriri pentru alimentarea cu benzină și traversarea a două granițe slab păzite.

Apăsă pedala de accelerație și se aplecă împotriva vântului rece, forțându-se să se gândească la următoarele patruzeci și opt de ore. Nu era prea plăcut, dar era necesar și mult mai bine decât să-și amintească toate întâmplările din ultimele patruzeci și opt de ore.

DOISPREZECE

Gentry intră în capitala Ungariei la ora trei după-amiază. Nori cenușii de ploaie atârnavă deasupra dealurilor verzi din Buda, la vest de Dunăre, fluviul care împărțea în două orașul cu patru milioane de locuitori. Court vizitase Budapesta cu patru ani în urmă, la prima misiune pentru Fitzroy, o simplă operațiune împotriva unui asasin sârb. Acesta pusese o bombă într-un restaurant local ca să ucidă un traficant de arme, dar îl ucisese și pe fratele unui american.

Fratele supraviețuitor avea banii și conexiunile necesare, așa că-i fusese ușor să ia legătura cu Fitzroy și să angajeze un lunetist. La fel de simplu fusese și pentru Fitzroy să-și trimită cea mai nouă achiziție la Budapesta ca să-l găsească pe sârb într-un bar, să-l îmbete și apoi să-i înfigă un cuțit în șira spinării și să-l arunce în apele întunecate ale Dunării.

Gentry cunoștea Budapesta și din perioada în care lucrase pentru CIA. Intrase și ieșise din oraș cam o dată la doi ani, timp de aproape un deceniu, urmărind diplomați, supraveghind oameni de afaceri ruși dubioși în hotelurile din Buda sau din Pesta^[14]. La un moment dat alungase un asasin tadjic^[15], care viza un șef CIA, pentru că altcineva nu fusese în stare s-o facă.

În peregrinările lui prin oraș, drumurile i se întretăiaseră de multe ori cu ale unui șarlatan local pe nume Laszlo Szabo, un tip mârșav. Nu ar fi făcut nimic dacă nu i s-ar fi fluturat prin față o mare sumă de forinți. Era specializat în falsuri, cumpăra și vindea acte pe care le modifica pentru cei care aveau nevoie să-și schimbe identitatea și să dispară. Ajutase mai mulți criminali de război sârbi să fugă din Europa Centrală ca să scape de Curtea Internațională de Justiție și făcuse grămezi de bani. Apoi, în 2004, intră în conflict cu Gentry când

acceptă să falsifice documente pentru un terorist cecen, scăpat din capitala Ceceniei și din ghearele rușilor. Acesta făcuse o oprire la Budapesta în drum spre vest. Court și echipa lui îl prinseseră pe cecen într-un depozit pe care îl deținea Laszlo în suburbii. Fusesse o operațiune zgomotoasă și, în încăierare, explodaseră substanțele pe care le folosea ungurul pentru fotografii, ucigându-l pe terorist. Court și echipa lui fuseseră nevoiți să dispară înainte de sosirea pompierilor, lăsându-l pe Laszlo să scape cu viață. Imediat după asta, când Court fusese trimis după prăzi mai mari, își amintise de Laszlo falsificatorul și-l supraveghease pentru cazul în care într-o bună zi ar avea nevoie de serviciile lui. În mod normal, Court folosea documentele furnizate de rețeaua lui Sir Fitzroy, dar era bine să știe că exista și altcineva în Budapesta care, pentru suma potrivită, i le putea procura și-l putea transforma în oricine voia el, cel puțin pe hârtie.

Laszlo Szabo era iremediabil o mizerie de om și Court era conștient de asta, însă mai știa și că era al dracului de bun în ceea ce făcea.

Era trei și jumătate când Court făcu plinul de benzină, cumpără un giroscop și o limonadă de la un mic stand turcesc de pe strada Andrassy. Parcă motocicleta la distanță de o stradă de vizuina lui Laszlo în Pesta, la aproximativ un kilometru de malul Dunării. Din cer șiroia ploaia rece, dar Gentry nu făcu nimic să se protejeze de intemperii. Se simțea obosit după atâta drum, iar ploaia îi înmuiase părul, barba și hainele, însă îl ajuta să rămână vigilent. Ușa clădirii unde locuia Laszlo era înșelătoare: o bucată de fier ruginit prinsă în niște balamale îngropate în piatra clădirii de pe strada Eotvos Utca, acoperită cu fițuici îngălbenite și mototolite. Nu era mai înaltă de un metru și jumătate. Deși părea că nimeni nu mai trecuse prin ea de la Al Doilea Război Mondial, ușa se întredeschise și ieșiră doi negri slăbuți exact când Court înghițea ultimii dumicați din kebapul cu carne de miel. Somalezi, bănuiește americanul. Evident că se

aflau ilegal în Europa, din moment ce nicio persoană care avea acces la acte legale nu ar fi apelat la Laszlo. Court știa cât era de simplu zilele astea pentru africani și pentru cei din Orientul Mijlociu să imigreze legal pe continent. Cei doi gogomani care trecuseră pe lângă el prin ploaie nu păreau să se califice pentru obținerea actelor pe cale legală, ceea ce însemna că erau niște pungași dubioși.

După ce stătu puțin pe gânduri, Cameleonul își dădu seama că nu sunt mulți pe pământ la fel de căutați cum era el, așa că-și permise să creadă că, prin definiție, era probabil mai dubios decât oricare dintre cei doi somalezi.

Gentry bătu cu palma stângă deschisă în ușa metalică. Dreapta o ținea pe pistolul Walther ascuns în betelia pantalonilor, sub haină. Cum nu răspunse nimeni, după câteva minute bătu din nou. În cele din urmă, Court găsi butonul din plastic al unui interfon ascuns în colțul din stânga al ușii.

— Szabo? Am nevoie de ajutorul tău. Plătesc.

— Referințe?

Accentul era negreșit maghiar, dar engleza era bună, iar tonul, plictisit. Ca al unui funcționar într-un magazin de vopsele. Court era doar unul dintre clienții care stăteau la rând ca să ajungă la tejghea și să comande bunurile necesare.

— Sunt unul dintre oamenii lui Donald Fitzroy.

Szabo nu făcea parte din Rețea, dar auzise cu siguranță de Sir Donald.

Pauza suficient de lungă cât să-l facă pe Court să se îngrijoreze se încheie cu un bâzâit și un clinchet. Ușor aplecat, împinse ușa cu grijă și intră într-un hol întunecat, urmând licărul de lumină ce se zărea la vreo douăzeci de metri distanță. Acolo era altă ușă în spatele căreia Court descoperi un atelier spațios – în parte laborator, în parte librărie, în parte studio foto. Laszlo stătea așezat în spatele biroului de lângă perete. Se întoarse către vizitator.

Ungurul avea părul cărunt și lung până la umeri. Hainele lui erau terne: blugi negri și o cămașă din

poliester deschisă, care îi lăsa la vedere pieptul uscățiv. Avea șaizeci de ani, dar părea de optzeci la chip și de treizeci la corp. Dusesese o viață intensă din punct de vedere fizic, o viață grea, și Court îl asemăna cu un star rock îmbătrânit, care încă se consideră o partidă.

— Un chip familiar, zise Szabo după ce-l studie îndelung. Fără barba udă de ploaie, poate te-aș recunoaște...

Court știa că Szabo nu-i văzuse niciodată chipul. În 2004, când fusese în vizuina ungurului împreună cu Echipa Teroristă, purtase cagulă. Mai mult, era întuneric și totul se desfășurase repede.

— Nu cred, zise Gentry, privind în jur să se asigure că nu exista vreo amenințare.

Pe pereți atârnav ca iedera o mulțime de fire, încăperea era ciudată: mese și rafturi pline de cutii și cărți, dulapuri încuiate de-a lungul unui perete și, într-un colț, studioul foto dotat cu o cameră așezată pe trepied, în fața căruia era un scaun pe un podium.

— American. Treizeci și cinci de ani, un metru optzeci, șaptezeci și ceva de kilograme. Nu pari nici soldat, nici polițist, bun.

Court își amintea frânturi de informații din dosarul omului. Szabo fusese pregătit de sovietici în supraveghere electronică, falsificare de acte și alte practici neletale. Fusese folosit ca spion al propriului popor în favoarea rușilor, dar lucrase la două capete, dând Moscovei informații despre compatrioții lui în timp ce ajuta ungurii să treacă de Cortina de Fier.

Ajutorul dat condiționat, cu jumătate de inimă, conaționalilor se dovedise benefic după căderea Uniunii Sovietice, își spusese Gentry, amintindu-și că citise undeva că Szabo nu scăpase chiar ușor din cauza asocierii cu Moscova.

— Sunt doar un om care are nevoie de câteva dintre serviciile tale. Repede.

Laszlo se ridică și luă un baston sprijinit de birou, lăsându-se greu pe el când traversă camera. Se apropie de vizitator. Court îi observă trupul slăbit și

șchiopătatul sever. Problema asta nu o avea în urmă cu cinci ani, când se văzuseră.

După o eternitate, ungurul ajunse în fața lui Court, foarte aproape. Îi ridică bărbia cu degetele și-i întoarse capul dintr-o parte în alta.

— Ce fel de servicii?

— Un pașaport bun, nu falsificat. Îmi trebuie acum. Plătesc în plus pentru deranj.

Laszlo încuviință.

— Ce face Norris?

— Norris?

— Fiul lui Sir Donald, bineînțeles.

— Vrei să spui Phillip.

— Da. Sir Donald mai are casa de vară în Brighton?

— N-am de unde să știu.

— Nici eu, sincer să fiu, admise Szabo, ridicând ușor din umeri.

— Înțeleg că trebuie să te convingi de buna mea credință, dar mă grăbesc.

Szabo dădu din cap, șontăcăi până la o băncuță, una dintre multele din încăpere, fiecare aflată în fața unei mese sau a unui birou acoperite cu computere, hârtii, camere de luat vederi și alte echipamente.

— Fitzroy are propria rețea, propriii oameni care pot furniza documente. De ce te cobori la nivelul lui Laszlo?

— Am nevoie de cineva bun și rapid. Toți știu că tu ești cel mai bun.

Ungurul dădu din nou din cap.

— Poate că nu vrei decât să mă flatezi, dar ai dreptate. Laszlo e cel mai bun. Voi face o treabă bună pentru tine și poate îi vei spune lui Fitzroy despre asta; înțelegi ce vreau să spun.

Court disprețuia oamenii care vorbeau despre ei la persoana a treia, dar știa și să fie politicos atunci când era nevoie.

— Scoate-mă de aici cu acte curate într-o oră și o voi face!

Szabo păru încântat.

— Am intrat recent în posesia unui transport de pașapoarte belgiene. Numere noi de serie, nu din cele raportate ca fiind furate. Perfect legale.

— Nu. Două treimi din pașapoartele furate de pe piață sunt belgiene și sunt verificate mai atent. Îmi trebuie ceva mai puțin evident.

— Un client informat. Respect asta, zise Laszlo, ridicându-se și pornind sprijinit în baston către alt birou. Urmări cu degetele notițele scrise de mână, cu creionul, într-o agendă mică.

— Da, cred că ai putea trece drept pasăre kiwi. Am de ceva timp niște pașapoarte neozeelandeze. Zilele astea, majoritatea clienților mei sunt africani sau arabi. E evident că nu-i pot face kiwi^[16]. Așa cum spuneam, am actele astea de ceva timp, dar Laszlo poate modifica seria atunci când pune datele tale, fără să afecteze holograma. Nici vorbă să poată fi detectat ca făcând parte dintr-un lot dispărut.

— Bine.

Szabo se așeză șuierând, semn că mișcarea fusese obositoare și inconfortabilă.

— Cinci sute de euro.

Gentry acceptă, scoase banii din teanc și-i arătă lui Laszlo, dar nu-i dădu.

— Cum rămâne cu chipul tău? Te pot fotografia așa cum ești acum sau putem crea ceva mai profesional.

— Aș vrea să mă aranjez mai întâi.

— Am un duș. Lamă de ras. Un costum și o cravată care ar trebui să ți se potrivească. Pregătește-te în timp ce Laszlo lucrează la hârtii.

Court traversă un hol și își dădu seama după mirosul de transpirație și mușchi unde e baia. La duș se găsea săpun, lamă de ras și foarfeci, toate pregătite pentru operatorii și imigranții ilegal care trebuiau să-și camufleze imoralitatea pentru câteva minute cât să facă poza în care arătau foarte dichisiți. Intenționau să le-o prezinte polițiștilor și agenților vamali. Gentry își radea barba pentru prima dată în ultimele trei luni. Lăsase Waltherul pe

un raft mic, alături de șampon și lame de ras, și, când termină, arma era acoperită de spumă.

După ce se spală, se gândește la fiecare fir de păr ca fiind o probă ADN, așa că pierde ceva timp adunându-le cu grijă.

Se privește în oglindă în vreme ce-și pieptăne părul ud, castaniu, cu o cărare pe dreapta ce avea să dispară după ce i se usca părul. Chipul îi îmbătrânise: bătaia soarelui, a vântului și însăși viața lăsaseră urme adânci pe piele. Observă că pierduse în greutate de când începuse operațiunea din Siria și avea puncte sub ochi.

Când avea douăzeci și șase de ani, se întâmplase să nu doarmă patru zile la rând. Era pe urmele unui agent inamic în Moscova și-l urmărea la căsuța de la țară cu o amărâtă de Lada care se defectase în zăpadă. Cameleonul fusese nevoit să se miște încontinuu, ca să nu înghețe și să moară.

Acum, la treizeci și șase de ani, se temea că arată mai rău după patru zile de muncă decât atunci când echipa de extragere îl scosese din zăpadă pe jumătate înghețat și-l urcase în elicopter.

După ce se șterse, își puse pantalonii uzi și se asigură că pansamentul umed e bine fixat pe picior. Își încheie cureaua și încălță șosetele și bocancii. Îmbracă apoi cămașa albă pe care i-o dăduse Laszlo și care-i era largă la gât, așa încât făcu un nod mare cravatei ieftine, ca să acopere golul. Un sacou albastru ce părea făcut din carton îi strângea umerii și nici nu mai încercă să-i încheie nasturii. Puse apoi pistolul la șold, vârî în buzunare încărcătoarele și se întoarse în laboratorul lui Laszlo.

Acesta stătea într-un scaun ergonomic în fața unui aparat de laminat, aplecat cu o lamă peste un pașaport. Ridică privirea și se uită lung la client.

— O adevărată metamorfoză!

— Mda...

— Ia loc pentru poză, te rog, spuse arătându-i scaunul din plastic în spatele căruia se afla un fundal albastru care atârna din tavan.

Camera digitală de pe trepied fusese conectată la un computer aflat pe o masă la câțiva metri distanță.

Court urcă pe podiumul șubred din lemn și se așează pe scaun. Își aranjă sacoul și cravata în timp ce Laszlo rula scaunul până la trepied.

— Trebuie să ne gândim la un nume pentru pașaport. Unul neozeelandez.

— Tu decizi. Oricare e bun.

Sclipi blițul și Gentry dădu să se ridice.

— Încă vreo două, te rog. Am un nume pentru tine, dar nu știu dacă îți place.

— Oricare e...

— E tipător. Dramatic. Misterios.

— Ei bine, nu cred că...

— Ce-ar fi să-ți spunem... Cameleonul?

Gentry se holbă la blițul care sclipi din nou.

Rahat!

Szabo îl privi fix.

Gentry începu să se ridice.

Simți cum se mișcă scaunul. Apucase să-și mute centrul de greutate pe picioare, dar avu senzația că fuge pământul de sub el. Până să poată reacționa, îi fluturară brațele pe lângă cap, sacoul i se ridică până la gât, iar genunchii îi ajunseră în fața ochilor. Cădea pe spate; scaunul din plastic aluneca sub el. Lumina dispăru și el se prăbuși în beznă, aterizând pe o parte, căderea fiind amortizată de ceva moale și umed.

Impactul, deși amortizat, îl lăsă fără aer. Se ridică instinctiv în picioare, scoase pistolul și se răsuci în toate părțile, pregătit să facă față oricărei amenințări.

Se afla într-un puț căptușit cu cărămizi, un soi de rezervor. Uitându-se în sus, estimă că trapa prin care căzuse era la o înălțime de aproximativ patru metri. Înainte să apuce să se prindă de scaun, acesta se ridică în aer, un picior fiindu-i prins cu un lanț subțire. Zdrăngăni când ajunse pe marginea trapei și dispăru. Un capac din plexiglas se închise, izolându-l pe Cameleon în containerul umed și rece.

Laszlo se aplecă încet peste margine, privi în jos prin plastic către captiv și zâmbi.

— Cred că glumești! urlă disperat Gentry.

— Bănuiesc că ești înarmat. Bestiile ca tine sunt de obicei. Ar fi bine să te gândești de două ori înainte să începi să tragi acolo, zise Szabo, bătând cu vârful bastonului în capacul de plastic. Cinci centimetri de plexiglas dur; ai muri din cauza ricoșeului. Nu fi prost! îl sfătui.

— N-am timp pentru așa ceva, Szabo!

— Dimpotrivă. Un strop de timp e tot ce ți-a rămas, adăugă ungurul înainte să dispară.

TREISPREZECE

Gentry smulse de pe el sacoul, cravata și cămașa și cercetă puțul. Avea un diametru de doi metri și jumătate și părea să fi fost un canal de colectare a apelor reziduale. Peretele cilindric din piatră era prea abrupt și alunecos ca să se poată cățăra pe el. Saltelele pe care căzuse erau putrezite și miroseau îngrozitor. Undeva era o problemă de scurgere, așa că ridică saltelele, se uită dedesubt și descoperi o țeavă veche de apă. Era caldă. Băile termale din Budapesta erau un punct de atracție pentru turiști, iar această țeavă probabil transporta apa caldă de la un punct la altul. În locul unde conducta dispărea în perete cădeau, prin valuri subțiri de abur, picături de apă.

Court privi din nou de jur-împrejur: era un loc cumplit în care să moară.

După zece minute reveni Szabo. Se uită de sus la Court și zâmbi.

— Orice ai de gând să faci... începu Gentry.

— Îmi amintesc de tine. Credeai că am uitat?
2004. Echipa specială a CIA.

Court știa că ungurul nu-i văzuse chipul atunci; totuși, urlă la el.

— Așa e, iar echipa mea de teren știe unde sunt acum.

— Jalnic. Nu mai activezi în cadrul agenției.

— De unde știi?

Ungurul de șaiszeci de ani dispăru preț de o clipă. Reveni și lipi de capacul din plastic o bucată de hârtie cu fața în jos.

Gentry se uită la propriul chip, o fotografie veche realizată de CIA pentru niște acte contrafăcute. Deasupra pozei era scris: „Căutat de Interpol”. Era doar o fotografie cu o descriere. Numele nu apărea nicăieri.

— Agenții guvernamentali americani au stat într-o mașină parcată pe stradă șapte zile din șapte, un an întreg, după ce... hai să spunem că ți-ai dat

demisia din agenție. Ei chiar au crezut că vei apela la Laszlo pentru ajutor. Prezența lor a dăunat mult afacerii mele, domnule Cameleon.

— Szabo! E o chestiune serioasă! Ascultă, știu ce fel de om ești. Știu că mă vei lăsa să-mi cumpăr eliberarea. Spune-mi prețul! Pot suna pe cineva care să vireze banii...

— Sir Donald nu-ți poate cumpăra libertatea. Nu vreau banii lui.

Gentry se uită la omul de deasupra lui și vorbește cu voce joasă.

— Urăsc să-i fac rău unui schilod.

— Tu ești cel care m-a schilodit!

— Despre ce vorbești?

— Tu ai tras în camera obscură! Credeai că am uitat?

— Nu am tras în *tine*!

— Nu, ai tras în cecen și ai nimerit într-un rezervor cu persulfat de amoniu. Pulberea s-a împrăștiat într-o baie de aluminiu și... bang! Cecenul s-a lipit de pereți, iar bietul, neajutoratul Laszlo a luat foc, iar nervii din partea inferioară a corpului i-au fost distruși din cauză că a inhalat fum toxic.

La dracu'! se cutremură Court.

— A cui e vina? Ajutai un terorist să fugă în Vest. CIA ar fi trebuit să mă trimită să te lichidez și pe tine!

— Poate că da, dar de atunci mi-am făcut prieteni buni în Agenție. După ce a venit FBI-ul să stea de vorbă cu mine, au apărut și cei de la CIA. Ei mi-au spus că ești liderul grupului care mi-a aruncat în aer depozitul și mi-a distrus picioarele. Crezi sau nu, în prezent biroul local al CIA și Laszlo au o bună relație profesională.

— De ce n-aș crede? Întotdeauna ai jucat la două capete.

— Cred că relația noastră va deveni și mai apropiată după ce i-am anunțat că te-am prins. Chiar acum sunt pe drum!

— Spune-mi că n-ai făcut asta!

— Ba da. Am de gând să te dau la schimb pentru o... relaxare. Relația noastră nu e perfectă, iar viața mea nu va fi mai ușoară dacă nu le predau cel mai căutat om.

— În cât timp vor fi aici?

— În mai puțin de două ore. Șeful filialei din Viena a trimis un elicopter plin cu „grei” care să te ia în custodie. I-am spus că reputația ta este exagerată: firavul și bătrânul Laszlo te-a capturat de unul singur, la urma urmelor, dar a fost neobosit. Fii sigur că e nevoie de o întreagă operațiune ca să fii luat. Va trebui să te distrezi singur în timp ce...

— Laszlo, trebuie să mă ascuți cu atenție.

— Ha! Uită-te la el cum tremură. Se pare că marele Cameleon tremură ca un...

— Nu vor trimite o echipă care să mă transporte, ci una de execuție. Există o directivă care spune că trebuie să mă împuște fără avertisment, iar când vor veni aici să-mi spulbere fundul, să nu te aștepți să plece după aceea și să lase vreun martor în urmă. Tipii ăștia nu procedează așa.

Laszlo ridică semeț capul, părând să ia în considerare cuvintele americanului.

— Nu-mi vor face rău. Au nevoie de mine.

— Au avut nevoie de tine până în momentul în care i-ai sunat, idiotule!

Szabo devenea vizibil furios.

— Ajunge cu vorbăria! Dacă simți că ți se apropie sfârșitul, poate că ar trebui să-ți petreci următoarele minute cerându-i lui Dumnezeu să-ți ierte păcatele! urlă ungurul.

— Și tu la fel.

Chipul ridat al lui Laszlo Szabo dispăru din raza vizuală a lui Court.

Telefonul mobil al lui Sir Donald Fitzroy sună de trei ori. Lloyd apăsă pe butonul difuzorului, deși apelul nu venea de la Gentry.

— Serviciile de Securitate Cheltenham.

— Bună ziua, Sir Donald. Vă sun în legătură cu o afacere importantă.

— Vă cunosc?

— Nu cred că drumurile noastre s-au intersectat, îmi puteți spune Igor.

Fitzroy decise să scurteze conversația. Avea prea multe pe cap, așa că nu simțea nevoia să fie politicos cu un potențial client cu accent străin.

— Nu mă interesează. Sunt ocupat. Dacă ai o afacere legală, o poți contacta pe afurisita de secretară și să programezi o întâlnire.

— Mda... păi... se pare că pentru tine Cameleonul este o afacere legală. Mi-a spus să te sun și a insistat că vei plăti bine pentru întoarcerea lui în siguranță.

— Cameleonul e cu tine?

— Exact!

— Din ce echipă faci parte?

— Echipă? Eu sunt o echipă, domnule.

Fitzroy și Lloyd se uitară unul la altul.

— Nu cred că e unul dintre vânătorii noștri, zise Lloyd după ce apăsă butonul care împiedica interlocutorul să audă discuția.

— Vreau să vorbesc cu el, reveni Sir Donald.

— Mă tem că e imposibil acum.

Lloyd apăsă din nou butonul și se întoarse spre tehnicianul aflat în fața computerelor de lângă perete, care-i explică imediat.

— Apelul este inițiat din Budapesta, mai exact, din Pesta. Are o aplicație de software care te trimite într-o direcție greșită, dar voi încerca să-l localizez.

— Ce dracu' face Court în Budapesta? se întrebă Lloyd, privind harta mare de pe peretele cu monitoare.

Fitzroy îl ignoră și apăsă din nou pe butonul care activa difuzorul.

— Eu... aş putea fi foarte interesat să cooperez cu tine, Igor. Trebuie totuși să mă asigur că omul meu chiar e la tine.

— Nu mai există încredere pe lume... Foarte bine, Sir Donald. Așteaptă o clipă. Nu mă mai mișc

la fel de ușor ca pe vremuri.

Se auzi un foșnet aproape un minut, iar în cele din urmă, vocea străinului.

— Domnule Fitzroy, poți vorbi.

— Tu ești, băiete?

Vocea lui Gentry se auzi de la distanță sau înăbușită de ceva.

— A sunat la CIA. O echipă de ucigași va fi aici în mai puțin de o oră și jumătate, Don. Sunt în...

În difuzor se auziră alte foșnete, după care reveni vocea cu accent.

— Ai la dispoziție o oră, Sir Donald. Virează cinci sute de mii de euro și o să-ți scap băiatul, evitând o contraofertă de la vreun competitor. Iată numărul contului. Ai un pix?

Convorbirea se întrerupse un minut mai târziu și atât Fitzroy, cât și Lloyd se uitară la Tehnician.

— Budapesta, Districtul Șase. Atât știu; nu l-am putut localiza cu exactitate. În districtul acela sunt un sfert de milion de telefoane și ar fi putut suna de la oricare dintre ele.

Pe Lloyd îl deranja situația, dar era prea grăbit și nu o arătă, așa că se întoarse spre captiv.

— Pe cine cunoaște în Budapesta?

Fitzroy își masă fruntea și ridică din umeri.

— Gândește, fir-ar al dracului! Pe cine ar căuta Gentry acolo?

— Szabo! Nu-i în Rețeaua mea; e un bătrân falsificator care obișnuia să lucreze cu sovieticii în...

— Îi știi adresa? îl întrerupse Lloyd.

— Pot să fac rost de ea.

— Cea mai apropiată echipă e în Viena, la sute de kilometri distanță. Nicio șansă să ajungă acolo la timp. Va trebui să-l plătim pe Szabo ca să nu-l dea pe Gentry pe mâna CIA-ului.

— Las-o baltă. Szabo e un șarpe. Dacă a anunțat Agenția, a făcut-o ca să obțină o favoare din partea lor. Pe mine m-a sunat numai pentru că Gentry i-a spus că voi plăti pentru eliberarea lui. Laszlo Szabo

îmi va lua banii, apoi îl va preda CIA-ului. Mă va arde cu mult înainte să-i ardă pe ei.

— CIA îl va reține sau îl va ucide pe Gentry?

— E irelevant. Dacă-l vor ucide, își vor acoperi urmele. Trupul nu va apărea timp de câteva săptămâni; asta dacă va apărea vreodată. Abubaker nu va semna numai doar pentru că-i vom *spune* noi că Gentry e mort, iar tu îmi vei ucide oricum familia, ca și cum Gentry a supraviețuit.

— În cazul ăsta, avem la dispoziție mai puțin de o oră să ne trimitem asasinii la Szabo să termine treaba înainte să ajungă CIA.

Lui Gentry îi înțepenise ceafa de cât se holbase la tavanul din plastic. Auzi un zgomot în dreptul deschiderii, așa că strigă:

— Cum o să mă scoți de aici înainte să vină oamenii Agenției să ne omoare pe amândoi?

Deasupra, apărură chipul ridat al lui Szabo.

— Imediat ce primesc banii de la Sir Donald, eu voi fi singurul care va pleca de aici.

— Fitzroy te va ucide pentru că l-ai înșelat.

— Ha! încă mai am prieteni în Est și m-am asigurat că am o cale de scăpare. O jumătate de milion de euro va fi suficient pentru un nou început.

— Ascultă-mă, îl imploră Court, la mijloc e mai mult decât știi tu. A fost răpită o familie; fetițe gemene de opt ani au fost luate. Dacă nu ajung în Franța la timp ca să-i opresc, vor fi ucise. Vei primi orice...

— Două fetițe?

— Da.

— Ucise?

— Nu dacă reușesc...

Laszlo râse cu cruzime.

— M-ai confundat cu cineva care are suflet. Rușii mi l-au îndepărtat chirurgical în urmă cu treizeci și cinci de ani. Nu-mi pasă câtuși de puțin, adăugă și dispăru.

Lloyd îl sună pe Riegel în biroul din Paris și neamțul răspunde înainte să se încheie primul zbârnâit.

— Ai oameni în Budapesta?

— Am peste tot.

— Asasini plătiți?

— Nu. Am numai câteva iscoade. Bănuiesc că aş putea găsi nişte lunetişti bunicei... De ce? Nu ți-am furnizat suficienți ucigași de top în ultimele douăzeci de ore? Nu cred că acest Cameleon i-a mătrășit pe toți deja, îl tachină Riegel pe avocat.

— Am trimis echipele în vest. Gentry s-a dus în sud, în Ungaria, să facă rost de un pașaport cu care să plece din Europa după ce termină treaba în Normandia.

— Prudent. Optimist, dar prudent.

— Mda, în fine, lucrurile n-au mers prea bine pentru el. Falsificatorul din Budapesta l-a trădat. L-a închis. Tocmai l-a sunat pe Sir Donald ca să ceară o răscumpărare.

— Dă-mi voie să ghicesc. Laszlo Szabo?

— De unde ai știut?

— Să zicem doar că n-ai cum să rostești „Budapesta” și „trădare” în aceeași propoziție fără să-mi vină în minte numele lui Szabo.

— Poți să trimiți niște oameni la adresa lui din Pesta?

— Desigur. Laszlo e singur sau are oameni?

— E mai complicat de-atât. Szabo l-a turnat pe Court la CIA, care a trimis deja o echipă. Bănuiesc că ajung într-o oră.

Riegel oftă și în vocea lui se simți resemnare.

— Dacă pică în mâinile CIA, contractul din Lagos e istorie. Dacă-l termină, nu vom putea să-i demonstrăm până duminică lui Abubaker că e mort.

— În cazul ăsta, nu putem lăsa lucrurile așa. Nu?

— Vrei să trimit o echipă care să se împuște cu agenții CIA? Ești nebun?

— Ei vor crede că echipa lucrează pentru Gentry sau pentru cel care l-a răpit. Dacă oamenii tăi sunt

buni de ceva, nu vor sta pe acolo ca să dea explicații.

Riegel reflectă preț de un moment. Lui Lloyd i se păru că neamțul face planul pe măsură ce cuvintele îi ies de pe buze:

— În clipa asta, echipa indoneziană se află în avion. Se îndreaptă spre Frankfurt, dar acum ar trebui să fie deasupra Europei Centrale. Poate reușim să-i abatem din drum și să-i aducem la sol, ca să ajungă în oraș într-o oră.

— Sunt buni?

— Da. Grupul Patru din Kopassus, Comandamentul Forțelor Speciale Indoneziene. Cei mai buni trăgători pe care-i poate oferi Jakarta. Lasă-mă să pun lucrurile în mișcare.

Căpitanul Bernard Kilzer verifică altitudinea pe radioaltimetru. Era un model Wolsburg cu care nu era foarte familiarizat, deoarece pilota un avion închiriat, nu pe cel cu care zbura în mod normal. Se îndrepta spre nord-vest la peste 11.000 de metri înălțime. Bombardierul Challenger 605 era de ultimă generație și beneficia de pilot automat. Îndatoririle și responsabilitatea pilotului erau mari, dar în momentul acela – trecuseră șapte ore din cele nouă cât dura călătoria de la New Delhi la Frankfurt – nici el, nici copilotul nu aveau mare lucru de făcut decât să rămână treji, să monitorizeze aparatele și să supravegheze cerul amiezii.

Cei doi piloți zburaseră nonstop timp de șaisprezece ore. Porniseră din Jakarta, Indonezia, la două dimineața, ora locală. Se îndreptaseră spre vest, opriseră în New Delhi pentru alimentare și apoi se întorseseră în văzduh.

În mod normal, căpitanul Kilzer și copilotul, ofițerul de rangul întâi Lee, duceau directori de corporații în Asia de Sud-Est. Îi transportau și pe oamenii de știință ai LaurentGroup, pe angajații importanți din IT sau pe oricine avea nevoie și lucra într-una dintre cele cincisprezece filiale ale

companiei din cel mai sudic punct al Japoniei până în estul Indiei.

Pe lângă zborurile efectuate în interes de serviciu, Kilzer și Lee îi mai duceau pe directori și pe soțiile lor pe insule de vis sau în Brunei, la petreceri la care participa însuși sultanul. Odată, căpitanul dusesese niște clienți împreună cu dame de companie filipineze pe o insulă tropicală izolată, unde se aflau bucătari francezi și maseuze suedeze, pentru o săptămână de dezmăț.

Kilzer transportase tot felul de angajați ai LaurentGroup, dar niciodată un grup asemănător celui pe care-l ducea acum.

În spatele lui, în cabină, se aflau șase bărbați. Tineri indonezieni, genul militar, deși purtau haine civile. Încărcătura adusă pe Challenger consta într-o mulțime de rucsacuri verzi din pânză. Pasagerii rămăseseră tăcuți mare parte din călătorie. Când se dusesse la toaletă, căpitanul observase, în spațiul de nouă metri, cum întunericul e străpuns de lanternele-stilou ale celor ce scanau niște hărți, în timp ce alții dormeau.

Părea un grup disciplinat, care se îndrepta către o misiune importantă, iar Kilzer habar nu avea de ce îl aleseseră pe el pentru acest drum.

Pilotul german chelios, în vârstă de treizeci și opt de ani, se răsuci să-și ia cutia cu prânzul, când pe bordul multifuncțional sclipi o lumină.

— Pe linia securizată este un apel sol-aer pentru tine, zise copilotul.

— Recepționat, confirmă Kilzer, care renunță la mâncare și dădu un bobârnac butonului din centrul consolei, ca să direcționeze conversația numai pentru el.

— November Delta Three Zero Whiskey. Terminat.

— Aici e Riegel. Mă auzi?

Kilzer știa că Riegel este vicepreședintele pentru operațiuni de securitate al întregii corporații. Neamțul era cunoscut ca fiind un ticălos dur și

Kilzer se prinse brusc ce misiunea li s-ar fi potrivit bărbaților voinici din cabină.

— Tare și clar, domnule Riegel. Cu ce vă pot ajuta?

— Cât de aproape sunteți de Budapesta?

— Așteptați o clipă, zise Kilzer, uitându-se la copilot, un asiatic cu accent britanic. E Riegel; vrea să știe la ce distanță suntem de Budapesta.

Lee verifică. Se folosi de tastatura din stânga lui și răspunse după câteva secunde: – Suntem la o sută șapte kilometri sud-sud-est și la doisprezece kilometri înălțime.

Kilzer repetă informațiile, iar Riegel îi ordonă:

— A apărut o modificare în planul inițial. Trebuie să aterizați acolo cât mai repede cu putință.

Kilzer simți broboane de transpirație pe ceafă: nu-i pica deloc bine să-l dezamăgească pe șeful operațiunilor de securitate.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e posibil. N-am făcut un plan de zbor pentru Ungaria și vom avea probleme serioase cu cei de la Imigrări și de la Securitate.

— Nu-mi spune mie ce se poate. Adu avionul la sol, dă-le indonezienilor echipamentul și apoi pleacă de acolo.

Căpitanul Kilzer nu renunță imediat.

— Cum vom putea pleca de acolo? Vom fi aruncați în închisoare dacă aterizăm fără autorizație, dacă...

— Declară o urgență. Sunt convins că poți găsi un motiv care să-ți permită să aterizezi oriunde vrei. Dacă ești reținut pentru interogatoriu, plătesc și te scap. Putem să rezolvăm situația cu ungurii după aceea. Nu e treaba ta. Tu asigură-te că indonezienii coboară din avion imediat cum aterizezi.

— E prea multă pază pe Aeroportul Ferihegy din Budapesta. Vor înconjura avionul și vor...

— În cazul ăsta, nu ateriza acolo. Găsește un aeroport mic, regional, și dă-le drumul oamenilor din cabină. Ai înțeles?

Căpitanul verifică agitat displayul multifuncțional, ca să verifice hărțile electronice ale aeroporturilor regionale.

— Tököl e la patruzeci de minute de mers cu mașina din centrul orașului. Pista de aterizare e suficient de lungă.

— E prea departe! Indonezienii trebuie să ajungă în centru în mai puțin de o oră.

Kilzer începu să caute din nou.

— Mai e Budaörs. E la o jumătate de oră cu mașina, dar pista nu e asfaltată și e prea scurtă.

— Cât de scurtă?

— Avionul ăsta, cu tot cu încărcătură, are nevoie de o sută de metri de pistă în condiții bune. Budaörs are exact o sută de metri, dar aici plouă abundant și, cum vă spuneam, pista nu e asfaltată. Va fi numai noroi.

— Înseamnă că nu vei avea probleme să încetinești înainte să ieși de pe pistă. Aterizează!

— Domnule, îmi cereți să fac o aterizare forțată. Va fi foarte nesigur.

— Căpitane, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine, vei ateriza în Budaörs. E clar?

Kilzer strânse din dinți.

— Acolo vor fi așteptați de o mașină cu șofer.

— Domnule, trebuie să subliniez din nou, dar aterizarea va crea probleme.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu asta.

— Recepționat, domnule.

Kilzer încheie convorbirea și strânse frustrat pumnii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă copilul.

— Lee, se pare că tu și cum mine vom ajuta Indonezia să invadeze Ungaria.

— Riegel e un tâmpit.

— *Ja*, mormăi Kilzer, după care suci câteva comutatoare, scoase avionul de pe pilot automat și împinse încet maneta, după care vorbi în microfon.

— SOS, SOS, SOS! November Delta Three Zero Whiskey...

PAISPREZECE

În următoarea oră, Laszlo Szabo verifică la fiecare sfert de oră pe computer contul elvețian pe care i-l dăduse lui Fitzroy. Între aceste conectări frecvente, împachetă o valiză cu obiectele esențiale pentru o călătorie fără întoarcere, apoi sună la centrul de închirieri și ceru o limuzină pentru ora patru și jumătate, cu destinația Aeroportul Ferihegy. Cumpără un bilet la clasa întâi spre Moscova și după aceea sună o cunoștință din capitala rusă să vină să-l ia de la aeroport.

Cu toată această activitate, tot se mai ducea șchiopătând până la chepengul din plastic și se uita din când în când în jos, la premiul său.

Cameleonul stătea fără cămașă pe saltea în puțul rece, cu spatele lipit de peretele lipicios și cu privirea fixată în gol.

Lui Laszlo nu-i păsa câtuși de puțin că-l lasă pe acest tânăr să moară; nu se gândea decât la jumătatea de milion de euro de la Sir Donald Grăsanul și la anularea înțelegerii; nu-l interesa afirmația ridicolă conform căreia viețile unor biete școlărițe erau în primejdie din cauza planului pe care îl concepuse în grabă. Nu se născuse sociopat, dar devenise unul între timp și urma regulile acestei afecțiuni la fel de precis și cu aceeași acuratețe cu care falsifica pașapoarte.

Nu mințise când spusese că rușii îi ucisese ră sufletul. Trăise mult timp ca informator, colaborase cu Rezistența locală ca să ajute disidenții să fugă din țară și apoi netezise calea sovieticilor spre vest. De-a lungul timpului, fusese oportunist de atâtea ori, încât nu-i mai rămăsese ideea de bine sau rău, ci doar avantaje personale și obstacole în negocieri.

După o oră, verifică din nou contul. Banii nu fuseseră virati. Îl sună pe Fitzroy și află că fuseseră întârzieri la bancă. Mai avea nevoie de câteva minute: banii erau pe drum. Laszlo presimți că este înșelat și jură să tragă chiar el câteva gloanțe în

țeasta Cameleonului dacă nu primea banii mai repede. Îl avertiză apoi pe Sir Donald că CIA va afla toate detaliile despre adevăratele operațiuni ale Serviciilor de Securitate Cheltenham și chiar și capul lui Fitzroy va ajunge pe butuc la o zi sau două după ce Szabo îl va preda americanilor pe bărbatul din puț.

În cele din urmă, ungurul îi mai acordă englezului cu discurs convingător încă un sfert de oră. Verifică prizonierul, apoi îl sună pe șoferul care aștepta afară și-l informă că va întârzia puțin, dar să țină motorul pornit.

Szabo fusese pe muchie de cuțit toată viața. Acum, dacă asasinii CIA ajungeau înainte să plece el, era posibil să-l ucidă. Dacă nu, putea să înceapă o viață nouă în Rusia.

Căpitanul Bernard Kilzer își răsuci încet capul spre Lee. Broboanele de transpirație de pe frunte îi intrară în ochi. Lee se uită la rândul lui la căpitan și-și șterse și el transpirația.

Amândoi erau albi ca varul la față.

Bombardierul Challenger stătea nemișcat în noroi. Cei doi vedeau prin parbriz numai iarba și gardul, neclare din cauza ceții dese. Se folosiseră de fiecare centimetru de pistă pe care-l avuseseră la dispoziție și apoi de încă optzeci de metri de câmp îmbibat de apă. Se terminase.

Inima lui Kilzer bătea cu putere, iar sângele-i fierbea. Riegel îi forțase să ajungă în situația asta, o situație care, în numai trei secunde, s-ar fi putut termina foarte, foarte rău. Deși aceasta nu se încheiase cu un incendiu și cu o poliță de asigurare plătită soției lui, căpitanul german se aștepta să petreacă un timp ca oaspete al sistemului judiciar ungar.

Totuși, supraviețuiseră. Avionul era echipat cu saboți de frână din carbon și defletoare plasate în jurul trenului de aterizare, menite să împiedice pietrișul să distrugă avionul la aterizare. Cu toate

acestea, Kilzer și Lee știau că avionul închiriat nu avea să plece din Ungaria cu propriile puteri. Sistemele și motorul fuseseră cu siguranță avariate și era nevoie de mașini puternice de tractare ca să scoată aeronava de douăzeci de milioane de dolari din mocirla în care era înțepenită.

După câteva secunde în care încercă să-și revină din epuizarea și stresul provocate de aterizare, Kilzer închise toate circuitele, procedura standard pentru incendiu la bord. Acum nu se mai auzea decât zgomotul făcut de picăturile grele de ploaie care cădeau pe învelișul avionului și pe geamuri.

În semnalul de ajutor pe care-l transmisese turnului de control de pe Budaörs pretinsese că simte miros de fum în carlingă. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, cu siguranță că el și Lee ar fi conceput o defecțiune ușor de verificat, însă din momentul când primise apelul de la Riegel până acum trecuseră numai treizeci și cinci de minute. Își folosiseră toate abilitățile numai pentru a aduce avionul de la patru sute de noduri și unsprezece kilometri înălțime pe pista prea scurtă, udă de ploaie și neasfaltată a unui aeroport necunoscut.

Se descurcase al naibii de bine și o știa. Într-un moment de optimism euforic provocat de adrenalina acumulată în timpul aterizării, chiar se gândise că va fi în stare să scape de închisoare dacă îi surâdea norocul în continuare. Visul frumos se destrămă însă după o clipă, când mișcările observate prin parbrizul ud îl aduseră la realitate. O camionetă neagră trecu prin gard și opri în fața lui. Cei șase indonezieni apărură în partea dreaptă a avionului și-și luară rucsacurile din cală, apoi urcară în grabă în camioneta care-i aștepta. În timp ce căpitanul Kilzer și copilotul Lee rămaseră tăcuți, privind activitatea din fața carlingii, camioneta neagră se întoarse prin iarba și noroiul de unde venise și dispăru în ploaie.

Kilzer știa că evenimentul dramatic nu avea să treacă neobservat de cei din turnul de control și că avea să-i trimită pe el și pe Lee în spatele gratiilor

până când nenorocitul de Riegel avea să îi scoată de acolo.

Căpitanul își puse cascheta și coborî. În timp ce ploaia îl uda și urletele sirenelor se auzeau din ce în ce mai aproape, îi trecu prin minte faptul că domnul Riegel avea alte probleme pe cap, așa încât el și Lee trebuiau să se pregătească să fie dați uitării o perioadă.

Transferul se făcu în timp ce Szabo îl suna furios pe Fitzroy pentru a treia oară. Agenții CIA urmau să ajungă în zece minute – ungurul așteptase prea mult –, dar acum primise banii și putea pleca. Închise telefonul exact când răspunse Fitzroy, după care se duse să-l verifice pe Cameleon pentru ultima dată. Își luă rămas-bun și-i ură noroc, termină de împachetat, apoi ieși șchiopătând din studio/laborator/atelier și traversă holul cât de repede îi permitea trupul paralytic.

Era aproape de ușă când sună telefonul. Crezând că e șeful filialei locale CIA care îl anunță unde sunt oamenii, decise să răspundă. Dacă ar fi fost la doi pași, nu l-ar fi sunat.

— Mi-am îndeplinit partea din înțelegere, acum e rândul tău, zise Fitzroy.

— Sunt impresionat, Sir Donald. Numărul meu e secret, cum ai reușit să...

— Am mijloacele mele, Laszlo. Acum eliberează-l pe Cameleon înainte să vină după el.

Broboane reci de sudoare începură să se adune pe ceafa ungurului de șaiszeci de ani. Fitzroy știa cine e, așa că Szabo trebuia să-și păzească toată viața spatele.

— O să-ți eliberez imediat băiatul.

— Sper că nu faci un joc dublu. Și cu mine, și cu CIA...

— Ai cuvântul meu.

— Prea bine, Laszlo. Bucură-te de bani.

Convorbirea se încheie.

Szabo se gândi să mai arunce o privire în puț, dar renunță. Se grăbi, șchiopătând, să traverseze holul, cu valiza în mână.

Trecu de ușa mică din metal, dar încremeni. Lumini puternice îl orbiră, deși afară era întuneric și ploua. Șocul îl făcu să se dezechilibreze, să se împiedice din cauza piciorului paralizat și să cadă pe spate. Privi cruciș prin încrengătura de lumini și văzu niște bărbați îmbrăcați în negru, cu chipurile acoperite. Șase ucigași profesioniști care țineau puștile îndreptate spre el. Fiecare armă avea deasupra țevii o lanternă puternică. Agentul care era cel mai aproape îl ridică pe ungur de ceafă.

— Pleci undeva? întrebă în engleză.

Era de la CIA, iar Szabo abia îi putea vedea ochii ascunși în spatele ochelarilor speciali.

— Eu... ăăă... vă așteptam. Voiam doar să-mi pun bagajul în mașină. O să plec după ce terminați voi, băieți.

— Bineînțeles. Unde e individul?

Szabo fu ajutat să stea în picioare și toți intrară în holul îngust, cu armele înainte.

— E în camera din față, la capătul holului. Urcăți treptele și priviți în jos. E într-un puț adânc de patru metri, acoperit cu...

— Arată-ne!

Din tonul acestuia, Szabo își dădu seama că nu aveau să existe negocieri, așa că se întoarse și șchiopătă de-a lungul holului.

În interiorul camerei slab luminate, liderul grupului își poziționează cei cinci oameni de-a lungul peretelui și se îndreaptă lent spre puț. Laszlo îl îndemnă să se apropie, spunându-i că nu are de ce să se teamă, reușind să pomenească de trei ori numele șefului filialei locale ca să-i facă pe americani să știe că e „unul de-al lor”. În cele din urmă, liderul, protejat de echipament special și bine înarmat, se apropie de chepeng și cercetă cu atenție.

Laszlo îl avertiză, încercând în continuare să obțină o favoare.

— Bănuiesc că are o armă, dar nu o poate folosi cât timp e închis capacul puțului. Ar trebui să fie un dansator înnăscut ca să se poată feri de glonțul care ricoșează. Șeful vostru i-a promis lui Laszlo că va fi protejat. Poate că ar trebui să iei legătura cu el și să-i spui ce a făcut pentru voi. Mi se mai spune și Laszlo Loialul.

Liderul echipei tactice se aplecă mai mult. Și mai mult. Îngenunche pe capacul din plexiglas și apoi se întoarce încet spre ungar.

— Ce mama dracu' e asta?

— Despre ce vorbești? întrebă Laszlo derutat. E Cameleonul, frumos împachetat, cu fundă, pentru prietenii mei din CIA...

— L-ai ucis? întrebă americanul, ridicându-se.

— Bineînțeles că nu! De ce mă întrebi? se miră ungarul, care se grăbi șontâc-șontâc să se apropie de chepeng.

În ultimele șaptezeci de minute, Court nu se resemnase, așa cum crezuse Laszlo. Imediat ce rămăsese singur, luase colierul pe care-l purta la gât și-i desprinsese învelișul de piele, lăsând la vedere un mic fierăstrău din sârmă. Îl folosisese ca să taie porțiunea de conductă de sub saltele. Dinții fierăstrăului mușcaseră în două locuri și, în câteva minute, puțul se umpluse de abur.

Odată rezolvată problema asta, Gentry scosese gloanțele din pistol și apoi încărcătoarele de rezervă pe care le ascunsese în pantaloni. Folosindu-se de un cleștișor, desfăcuse fiecare glonț și turnase într-o gheată impermeabilă nitratul de potasiu, baza prafului de pușcă. După ce vărsase praful din treizeci de gloanțe – din cele treizeci și unu pe care le avea asupra sa –, desfăcuse un încărcător, îndepărtase arcul, reatașase placa și umpluse până la refuz încărcătorul cu substanța explozivă adunată în

gheată. Arcul îl folosisese ca să strângă bine dispozitivul.

Laszlo îl verificase periodic. Bătrânul olog făcea atât de mult zgomot când urca pe treptele din lemn, încât nu fusese o problemă pentru Cameleon să ascundă bomba improvizată sub saltea, evitând să fie prins în fapt.

Apoi, Gentry își scoase o șosetă pe care o umplu cu cartușele goale, pentru că praful de pușcă nu ar fi explodat fără ajutorul unui focos. Puse apoi și încărcătorul plin cu praf de pușcă în șoseta pe care o legă strâns cu șiretul bocancului.

Arma rezultată era mare și grea și avea o putere echivalentă cu cea a unei grenade de mână. Gentry rupse cu înfrigurare câteva fâșii de material din saltea și le legă ca să facă o funie lungă de aproximativ zece metri, încercă Waltherul cu singurul glonț pe care-l mai avea, aruncă încărcătorul gol și legă țeava armei cu alte fâșii de material, îndreptată spre șoseta plină de substanța explozibilă. Fâșia cea mai lungă o legă de trăgaci.

În cele din urmă, americanul își scoase pantalonii. Legă strâns cracii la glezne și apoi la betelie. Asta crea două spații pline cu aer. Nu ar fi rămas așa mult timp, dar era suficient pentru ce-i trebuia. Folosi al doilea șiret să lege grenada de pantalonii transformați în plută, pe care îi întinse peste picioare ca să nu-și dea seama Laszlo că nu-i mai are pe el.

În cele din urmă, făcu niște bile din spuma saltelei, să și le bage în urechi la momentul potrivit.

Mulțumit de pregătire, Court așteaptă.

După puțin timp, Szabo se aplecă și-și luă rămas-bun, apoi dispăru. Acesta era semnalul pe care-l aștepta Cameleonul. Adânci iute creștăturile pe care le făcuse în țeava de apă și, în câteva minute, spațiul se umplu cu apă caldă până la genunchi. Court ținea grenada, pistolul și pantalonii cu o singură mână.

Aștepta, în chiloți, să crească nivelul apei. În doar trei minute pluteau și el, și saltelele. După șase minute, apa ajunsese aproape de tavan. Bărbatul se

luptă cu panica; știa că nu avea garanția că planul lui avea să funcționeze sau că grenada avea să fie suficient de puternică pentru a arunca chepengul în aer.

Când apa ajunse la șapte centimetri de tavanul din plexiglas, Court făcu eforturi să respire în spațiul strâmt. Își umplu apoi plămânii cu aer și fixă bomba improvizată de una dintre balamale. Trase o saltea sub bombă, apoi înotă până la fund. Se prinse vârtos cu o mână de țeavă, ca să fie sigur că rămâne la fund, iar în cealaltă strânse bine fâșia de material cu care legase trăgaciul. Privind în sus ca să se asigure că totul e în regulă, observă că dispozitivul creat de el plutea la distanță de balamaua chepengului. Folosindu-se de ultimele rezerve de aer, înotă până la suprafață. Aici se chinui să re poziționeze bomba pe saltea, după care se grăbi să se scufunde. Rana din coapsă îi zvâcnea în ritmul în care-și flexa mușchii. Panica, efortul frenetic și privarea de oxigen îi solicitau inima la maximum.

În cele din urmă, ajunse la țeavă și se prinse de ea. Se uită din nou în sus și văzu că dispozitivul e la locul lui.

Cu puțin timp înainte să tragă de coarda improvizată, văzu o siluetă întunecată care îngenunchease și privise în jos, după care se întoarse către cineva din cameră.

— Cred că a murit. Puțul e plin cu...

Atât apucă să spună liderul echipei când fu aruncat în aer. Panoul din plexiglas explodează sub picioarele sale; apa se împrăștie în toate direcțiile, făcând bucățile de plastic să se înfigă în tavan. Agentul se prăbuși în stânga trapei și fu acoperit de valul de apă caldă.

Oamenii lui încercară să se adăpostească, în timp ce Szabo căzu pe spate în mijlocul încăperii.

Liderul supraviețuise. Reuși să se ridice în genunchi și-și recupereze arma care căzuse în stânga lui pe podium.

— Iisuse! Toată lumea în picioare! urlă el, cu timpanele vuindu-i din cauza exploziei.

Chiar atunci apărură din hol mai mulți bărbați civili, cu armele ridicate, și împușcăturile începură să răsunе în toată încăperea.

Laszlo Szabo muri primul.

CINCISPREZECE

Chiar și protejate de dopuri, timpanele lui Court resimțiră puternic suflul exploziei. Cameleonul se împinse cu picioarele și înotă spre suprafață. Habar nu avea cine-l aștepta acolo. CIA? Laszlo, care se întorsese să-l mai verifice o dată? La urma urmelor nici nu mai conta; avea nevoie de aer.

Când ieși la suprafață, văzu trapa din plastic deschisă. Ambele balamale erau rupte, iar plexiglasul era spart. Trase cu disperare aer în piept și se ridică, rostogolindu-se peste podium, până pe podeaua acoperită cu apă. Ajunse lângă un perete, într-un colț întunecat. De peste tot se auzeau împușcături și bărbați care urlau, dar Court nu vedea pe nimeni. Se ridică în genunchi și se ghemui, încercând să ajungă pe hol. Picioarele îi lipăiau pe linoleumul ud, însă înaintă fără să se uite în urmă. Orice s-ar fi întâmplat în camera aia, Gentry nu intenționa să fie prins la mijloc fără o armă și fără să știe cine sunt combatanții.

Tocul ușii care dădea spre hol explodează lovit de focurile unei arme automate chiar în fața lui și Gentry trecu printre așchii ca să ajungă în coridorul întunecat ce ducea spre baia unde se bărbierise cu numai o oră și jumătate în urmă. Ajuns acolo, luă în grabă rucsacul și-l aruncă pe umăr.

Având pe el doar chiloții și bandajul de pe coapsa dreaptă, se îndreptă spre micul dormitor aflat în capătul holului. Deasupra patului îngust era o fereastră cu geam armat, pe care-l sparse cu cadrul metalic al unei măsuțe, așeză salteaua peste rama geamului ca să nu se taie în cioburi, apoi se rostogoli afară, într-o curte. Ușa clădirii din spate era încuiată, așa că Gentry alergă până în colțul îndepărtat al curții. Se folosi de grilajul metalic de la primul etaj ca să se cațare în balconul de la etajul al doilea și reuși să spargă fereastra de aici după ce o lovi de patru, cinci ori cu călcâiul.

În spatele lui și dedesubt continuă să se audă focuri de armă. Avu grijă să evite cioburile rămase în tocul ferestrei, dar se tăie la ambele tălpi când sări pe covor. Urlă de durere și se prăbuși în genunchi, alegându-se cu alte tăieturi.

Se târî prin dormitorul mic și reuși să se ridice când ajunse la baie. Găsi trusa medicală și, câteva secunde mai târziu, stătea pe vasul de toaletă și-și curăța rănile proaspete. Talpa piciorului drept era destul de bine; avea o tăietură mică peste care turnă antiseptic și o pansă cu hârtie igienică. Podul tălpii piciorului stâng era mult mai rău. Tăietura era adâncă și, după ce o spălă, Court își înfășură laba piciorului cu un prosop de față ca să oprească sângerarea. Avea nevoie de copci, dar știa că nu avea să le capete prea curând.

Ca și în cazul tălpilor, genunchiul stâng era mult mai bine față de dreptul, care avea o rană serioasă. Strânse tare din dinți când scoase un ciob mare din carne și sângele începu să șiroiască pe podea.

— La dracu'! gemu el, în timp ce-și dezinfecta și-și pansa tăietura cum putea mai bine.

Trei minute mai târziu sesiză că nu se mai auzeau împușcături din curte. Auzea în schimb sirene, strigăte și plânsul unui copil trezit din somn, în apartamentul vecin.

Crezuse că apartamentul e gol, însă când intră în sufragerie, cu chiloții uzi, tălpile și genunchii bandajați, dădu de o bătrână care stătea singură pe canapea. În ochii ei albaștri, senini și pătrunzători, nu se văzu niciun strop de teamă.

Court întinse mâna ca s-o liniștească, dar apoi o lăsă încet în jos.

— N-o să-ți fac niciun rău, îi zise, deși se îndoia că îl înțelege.

Mimă că îmbracă niște pantaloni, iar ea indică încet camera din capătul holului. Aici, Gentry găsi haine bărbătești. Un soț răposat, poate? Nu, mai degrabă un fiu plecat la muncă. Găsi o salopetă albastră și o pereche de bocanci, cam mari pentru el, dar potrivite cu două perechi de șosete albe.

Gentry îi mulțumi femeii cu o plecăciune și un zâmbet. Ea înclină, la rândul ei, capul. Apoi el scoase un teanc de euro din rucsac și-l puse pe masă. Bătrâna spuse ceva ce el nu înțelese și, după ce făcu o nouă plecăciune, ieși pe holul de la etajul al doilea.

Rănit, neînarmat, fără un mijloc de transport sau documentele pentru care venise tocmai la Budapesta, Court Gentry ieși în ploaia mocănească. Se uită la ceas: era cinci după-amiază și trecuseră opt ore și jumătate de când începuse această călătorie. Acum părea însă mai departe decât fusese la început.

În biroul din Londra al LaurentGroup, Lloyd și Fitzroy așteptau vești de la indonezieni. Acestea veniră după patru după-amiază, dar nu direct de la echipă. Sună telefonul lui Sir Donald; era Gentry.

— Cheltenham.

— Eu sunt.

Fitzroy trebui să se adune înainte să vorbească.

— Slavă Domnului! Ai scăpat de Szabo?

— Da. Chiar acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Se pare că apărut o echipă de teren – probabil că Szabo avea ceva personal de securitate – și totul a devenit zgomotos.

Lloyd și Fitzroy se uitară unul la celălalt.

— Hm... Bun. Înțeleg. Tu cum ești?

— Supraviețuiesc.

— Unde ești acum?

— Încă în Budapesta.

Cei doi se uitară la Tehnician. Acesta se aplecă asupra computerului și, după ce verifică peste tot, confirmă, cu ajutorul antenelor-releu, că ținta folosește un telefon de acolo.

— Ce urmează?

Întrebarea lui Fitzroy se adresa atât americanului de la capătul firului, cât și celui de lângă el.

— Pornesc spre vest. Nu s-a schimbat nimic. Mai ai ceva informații pentru mine?

— Hm, da. Bărbații pe care i-ai întâlnit azi-dimineață în Praga erau albanezi. Simpli mercenari, angajați de serviciile secrete nigeriene.

— Probabil că acum au angajat deja o altă echipă. Ai idee cu ce mă confrunt?

— E greu de spus, fiule. Lucrez la asta.

— Ce știi despre cei care îți țin familia?

— Patru sau cinci nigerieni, genul de poliție secretă. Nu au trăgători de marcă, deși imbecilii mi-au speriat familia.

— Pe măsură ce mă apropii, voi avea nevoie de coordonatele exacte.

— Afirmativ. Ajungi până dimineață?

— Nu. Mai întâi trebuie să mă opresc undeva.

— Sper că nu e un alt ocol periculos.

— Nu. E în drum.

Fitzroy ezită înainte să continue.

— Bun. Mai ai nevoie de altceva de la mine?

— *Altceva?! Mi-ai dat ceva până acum? Ascultă: ești intermediarul meu. Intermediază, atunci! Vreau să știu dacă o să mai dau de alți gealați pe drum. Vreau să știu de unde mama dracului mi-au aflat nigerienii numele. De unde au aflat de tine. E ceva putred aici și trebuie să-mi dau seama despre ce e vorba înainte să ajung în Normandia.*

— Înțeleg. Lucrez la asta.

— Ai mai luat legătura cu răpitorii?

— Sporadic. Ei cred că eu răscolesc cerul și pământul ca să dau de tine. Îi contactez pe toți din Rețea. Așa, ca să dau bine în fața lor; știi tu.

— Continuă. Mă voi ține departe de Rețea. Sună-mă dacă afli ceva.

În mai puțin de două minute, Fitzroy și Lloyd aflaseră ce se întâmplase.

Sună și Riegel și, împreună, cei trei reușiră să pună lucrurile cap la cap. Cei șase indonezieni fuseseră anihilați. Toți erau morți. Ca să-și acopere urmele, cei de la CIA incendiaseră clădirea și nu se știa dacă fuseseră și alte victime. Szabo murise, iar

Gentry pierduse o altă viață din cele nouă, dar scăpase.

— Unde e acum? întrebă Riegel.

— Se îndreaptă spre vest.

— Cu trenul, mașina, motocicletă?

— Nu știm. A sunat de pe telefonul mobil. Se pare că a avut unul cu cartelă reîncărcabilă, pe care apoi l-a aruncat.

— Mai ai ceva de raportat? întrebă Kurt Riegel.

— *Tu îmi dai mie raportul, Riegel!* urlă Lloyd. Ce s-a întâmplat cu rahații tăi de indonezieni din comandoul Kopassus? Parcă spuneai că Gentry nu le va face față.

— Nu el i-a ucis. Ci paramilitarii CIA. Ascultă, Lloyd... Știam că Gentry va opune rezistență. Planul meu a fost din capul locului ca o echipă sau două să-l destabilizeze, să-l facă să acționeze haotic, și nu preventiv. În felul ăsta, următoarea echipă îl va prinde nepregătit.

— Avem încă zece echipe care-l așteaptă, zise Lloyd. Vreau să fie mort înainte de răsăritul soarelui.

— Cu asta suntem amândoi de acord, încheie Riegel.

Lloyd își îndreaptă atenția către englezul pe chipul căruia apăruse o expresie îndurerată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-a destăinuit ceva. N-a intenționat, dar am înțeles cum stau lucrurile.

Lloyd se ridică și cele câteva cute ale costumului se neteziră de la sine când se mișcă.

— Ce e? Ce anume ți-a spus?

— Știu unde se duce.

Pe chipul tânărului avocat american apărură un zâmbet larg.

— Excelent! exclamă el, luând telefonul. Unde?

— E o șmecherie aici. Doar trei indivizi știu locul unde se duce. Unul e mort, altul e Cameleonul și celălalt sunt eu. Îți spun unde e, dar dacă participanții la mascarada asta a ta nu-l distrug

acolo, va ști că l-am trădat. Dacă flăcăii tăi ratează și acum, jocul a luat sfârșit.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta. Spune-mi unde se duce.

— Graubünden.

— Unde mama dracului e locul ăsta?

ŞAISPREZECE

În timpul zborului, Song Park Kim stătuse nemișcat, în stare de meditație, dar când avionul ateriză pe Aeroportul Charles de Gaulle, își deschise ochii. Era treaz și atent. Singurul pasager din aeronava Falcon 50 își odihnea palmele mici, dar puternice, pe genunchi și-și ascundea ochii în spatele unor ochelari de soare de firmă. Costumul bine croit se potrivea perfect cu interiorul aeronavei. Avionul era destinat călătoriilor de afaceri ale managerilor și el părea să fie un director asiatic tânăr și banal.

Aeronava Falcon rulă pe pistă, trecu pe lângă un lung șir de avioane ale corporațiilor și în cele din urmă intră pe poarta mare a hangarului. În mijlocul acestuia aștepta o limuzină încă acoperită de burniță. Șoferul stătea lângă mașină.

Imediat cum se opri avionul și sunetul motoarelor se transformă într-un zumzet, copilotul veni în cabina dotată cu șapte locuri, aducând o geantă din nailon. Se așeză în fața lui Song Park Kim și o puse pe măsuta de mahon din fața lor.

Kim nu zise nimic.

— Mi s-a spus să vă dau astea după ce aterizăm. Cu cei de la Imigrări s-a rezolvat: nu vor fi probleme la vamă. Mașina vă așteaptă.

Coreeanul tuns scurt dădu din cap aproape imperceptibil.

— Bucurați-vă de Paris, domnule, mai zise copilotul, după care se ridică și se întoarse în carlingă, închizând ușa mică în urma lui.

Rămas singur, Song Park deschise geanta. Scoase din ea un pistol-mitralieră Heckler & Koch MP7A1. Ignoră patul telescopic și îndreptă arma în față, ca pe un revolver, uitându-se prin lunetă.

Două încărcătoare lungi și subțiri, fiecare cu câte douăzeci de gloanțe de calibrul 4.6 x 30 mm, erau atașate unul de celălalt cu o bandă de nailon.

Coreeanul puse arma înapoi în geantă.

Scoase apoi un telefon și o cască pe care o vârî în ureche și o activă. Deschise și telefonul înainte să-l pună în buzunarul sacoului. Un dispozitiv GPS portabil ajunsese în celălalt buzunar. Alte încărcătoare MP7, un amortizor și un rând de haine rămaseră neatinse în geantă. Scoase însă de acolo un cuțit-fluture negru, pe care-l puse în buzunar.

Două minute mai târziu stătea în limuzină. Șoferul îl privi în oglinda retrovizoare, iar Kim zise scurt:

— În centru.

Limuzina trecu de ușile hangarului.

Kim era sud-coreean, asasin al Serviciilor de Informații Naționale.

Era cel mai bun om al lor. Îndeplinise cinci misiuni secrete în Coreea de Nord, majoritatea fără niciun fel de ajutor, și devenise o legendă în unitatea lui. Alte șapte misiuni în China împotriva celor care nu respectau sancțiunile impuse Coreei de Nord, două în Rusia împotriva celor care furnizau secrete nucleare și alte câteva lovituri date conaționalilor cărora trebuia să li se ajusteze permanent atitudinea față de abjecții vecini de la nord făcuseră din tânărul de treizeci și doi de ani alegerea evidentă a șefilor când li se ceruse să trimită la Paris un asasin. Unul care să vâneze alt asasin în schimbul unei importante sume de bani.

Kim nu comenta în privința misiunilor. Lucrând singur, nu avea cu cine să vorbească, dar dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că această misiune putea rău. Douăzeci de milioane de dolari pentru capul Cameleonului, un fost agent CIA despre care auzise că nu merita să fie trădat de șefii lui. Suma enormă fusese oferită de o corporație europeană; nu semăna deloc cu operațiunile naționaliste pe care le îndeplinise el până acum.

Cu toate acestea, știa că e doar un instrument al politicii naționale și internaționale a Coreei de Sud. Lui nu i se cerea sfatul, iar cei ce luau hotărârile decisese să-l trimită la Paris, să se cazeze, să aștepte informații privind locul unde se află

Cameleonului și apoi să înfigă câteva gloanțe în spatele nenorocitului.

Graubünden este un canton în estul Elveției, ascuns într-un ungher format de granița cu Austria. I se mai spune cantonul celor o sută cincizeci de văi, iar una dintre acestea se întinde de la est la vest în zona numită Engadina de Jos. Acolo, pe culmea dealului care străjuiește valea, se află orașelul Guarda, un loc unde viața se desfășoară tihnit, amplasat la doar câțiva kilometri de granița austriacă și de cea italiană. Există un singur drum, povârnit și bătut de vânt, pe care-l străbați pe jos în patruzeci de minute. Drumul urcă spre oraș și face legătura cu halta aflată în spatele caselor cu structură din lemn și pereți din cărămidă sau piatră.

Aproape că nu există mașini în acest orașel, iar numărul animalelor din ferme îl depășește pe cel al locuitorilor. Străzile înguste, abrupte, acoperite cu piatră cubică trec pe lângă casele albe, de-a lungul canalelor și grădinilor împrejmuite cu garduri. Orașul se termină brusc și dealul își recuperează teritoriul. O poiană în mijlocul unei păduri dese de pini face loc creștelor stâncoase ce străjuiesc orașul și valea și-i supraveghează pe cei care le traversează sau se apropie.

Locuitorii înțeleg germana, dar între ei vorbesc retoromana^[17], o limbă vorbită de numai unu la sută din cei șapte milioane și jumătate de elvețieni și de aproape nimeni altcineva în lume.

La patru dimineața, câțiva fulgi de zăpadă pluteau deasupra drumului care ducea din vale către Guarda. Un bărbat îmbrăcat cu blugi groși, haină călduroasă și căciulă neagră șchiopăta pe panta abruptă în bătaia vântului. Pe umăr îi atârna un rucsac mic.

Cu zece ore în urmă, la doar câteva minute după ce vorbise cu Fitzroy de la telefonul roz pe care-l șterpelișe din poșeta unei femei bete criță, o studentă care mergea de una singură, clătinându-se

pe trotuar, Gentry găsisse în Budapesta o tarabă cu haine. Își cumpăraseră o garderobă completă, nouă-nouță, de la vârful ghetelor din piele până la fesul negru. La o oră după ce părăsiseră clădirea unde locuise Szabo, luase un autobuz din autogara Népliget spre orașul Hegyeshalom, aflat la granița Ungariei.

Coborâse din autobuz la vreo opt sute de metri de graniță, o luase spre nord, ieșise din oraș și mersese pe câmp, după care făcuse stânga.

Era o noapte fără lună; Court avea în rucsac o lanternă, dar nu o folosi. Înaintase împleticindu-se spre vest și mersese aproape doi kilometri cu picioarele rănite. Simțise durerea înțepătoare și sângele cald care i se prelingea în șosete, spre degetele înghețate.

În cele din urmă, puțin înainte de opt seara, traversase un câmp plin cu mori de vânt moderne și ajunsese în Nickelsdorf, un oraș la granița Austriei.

Mai avea încă doi kilometri de mers – în realitate, de șchiopătat, din moment ce fusese împușcat în coapsă și era rănit la tălpi și la genunchi – înainte să ajungă la șosea. Mai merse câteva minute spre vest, cu degetul mare în sus. Un camionagiu trase pe dreapta, dar mergea spre nord și nu putea să-l ajute. Un al doilea, și apoi un al treilea șofer opriră, dar și ei mergeau în altă direcție.

La nouă și un sfert, fu luat de un om de afaceri elvețian care se îndrepta spre Zürich. Court îi spuse că-l cheamă Jim. Elvețianul voia să-și exerseze engleza, iar Court îi făcu pe plac. În timpul călătoriei prin Austria, cei doi vorbiră despre viața și familiile lor; istoria lui Court era pură invenție, dar omul era un profesionist, îi vându elvețianului povestea unui divorț urât acasă, în Virginia, dorința de-o viață de a vizita Europa, tâlhăria din Budapesta care-l costase bunurile, precum și șansa de a-și fi păstrat portofelul cu banii și pașaportul. Un prieten din estul Elveției îl putea ajuta până săptămâna viitoare, când avea un avion spre casă.

Pe drum, Court se tot uita în oglinda din dreapta lui, asigurându-se nonșalant că nu e urmărit. Dincolo de poveștile scornite, despre locurile pe care nu le văzuse niciodată și oamenii pe care-i inventase în detaliu, Cameleonul rămase cu mintea la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Încercă să-și dea seama ce evenimente urmau să se petreacă în următoarele treizeci de ore.

Era vineri noaptea și traficul pe A1 era greoi, dar autoturismul Audi al omului de afaceri mergea lin și repede. Ocoliră prin nordul Salzburgului și Court se oferă să conducă, iar elvețianul dormi două ore.

La trei dimineața mașina se întoarse spre Engadiner-Bundesstrasse și trecu granița de nord a Elveției. Aici nu exista control vamal, deși Elveția nu era membru oficial al Uniunii Europene. Omul de afaceri opri la un popas și insistă că Jim trebuie să încerce berea elvețiană și să-și spună părerea sinceră despre aceasta. Court își spuse părerea în legătură cu textura, consistența și culoarea berii, aruncă niște detalii pe care le auzise la un moment dat la un festival german de bere, și îl cuceri pe omul de afaceri, care decise să-l ducă până la destinație, în loc să-l lase acolo unde drumurile lor se despărteau.

Merseră 180 de kilometri spre sud și apoi încă 27 spre vest, printr-o vale, fără să distingă nimic în stânga sau dreapta lor.

În cele din urmă, în orașul Lavin, Gentry alese la întâmplare o casă aflată în afara drumului principal și susținu că ajunseseră la destinație. În realitate, când coborî din mașină, se afla la trei kilometri de mers prin zăpadă, dar hotărâse că ar putea avea necazuri dacă îl aștepta cineva la obiectivul lui real; nu exista niciun motiv pentru care acel tip de treabă să sufere fiindcă făcuse o faptă bună.

— Îți mulțumesc. *Auf Wiedersehen*^[18], zise Cameleonul și coborî.

Îi strânse mâna elvețianului și apoi rămase în drum, în timp ce acesta își flutura mâna în semn de

rămas-bun.

Porni hotărât la drum, deși era extenuat. Adrenalina și disciplina îl ajutaseră să înainteze fără pauză în ultimele douăzeci de ore, dar acum îi rămăsese numai disciplina. Avea nevoie de somn și spera să doarmă câteva ore sus, în Guarda.

Pe la patru începu să se aștearnă zăpada. Court urcă dealul și ajunse în orășel. Nu văzu niciun suflet, deși erau câteva lumini aprinse în micul hotel. Luminile din case erau toate stinse; ciobanii, fierarii, proprietarii de pensiuni și pensionarii aveau să mai doarmă câteva ore. Continuă să meargă, traversând orașul, trecu pe lângă niște jgheaburi din piatră pline cu apă, din care se adăpau oile, pe lângă grădinițe împrejmuite de garduri minuscule și ajunse în capătul orașului, unde o luă pe un drumeag. Ninsoarea care căzuse mai devreme se depusese ca o pătură peste deal și, chiar dacă luna nu era pe cer, Court avea suficientă lumină ca să vadă pe unde merge. Din loc în loc, unele petice de pământ întunecate nu fuseseră încă acoperite de omăt.

După ce mai urcă vreo trei sute de metri, Gentry aprinse lanterna. Lăsă în urmă pășunea povârnită și intră într-o pădure de pini, iar fulgii de nea care continuau să cadă răzleț printre copacii falnici ascundeau cărarea. Lumina lanternei îl ajută. Reuși să parcurgă încă o sută de metri și ajunse la destinație – o cabană micuță.

Aceasta se afla la treizeci de metri de drumeagul care continua să urce spre niște proprietăți particulare izolate. Nu exista niciun motiv să mai treacă cineva pe acolo și absolut niciunul pentru care, dacă trecea totuși cineva prin pădure, să observe construcția anostă.

Un lacăt uriaș și ruginit atârna neospitalier de ușă, cele trei ferestre fuseseră acoperite din interior, iar pinii care crescuseră în voie camuflau cabana.

Gentry merse printre copaci și înconjură clădirea. În spatele acesteia era un șopron închis cu un lacăt la fel de mare, pe care îl verifică, pentru a se asigura

că totul e în ordine. Continuând inspecția, cercetă pereții, șipcile din lemn ale acoperișului și, în cele din urmă, ușa. Își scoase mănușile și pipăi cu degetele. În colțul din dreapta găsi ceea ce căuta: o scobitoare din lemn, vârâtă între toc și ușă. Dacă ar fi intrat cineva, aceasta ar fi căzut și l-ar fi avertizat că ascunzătoarea fusese compromisă.

Mulțumit că totul e în regulă, Court se întoarse cu spatele la ușă, făcu treizeci de pași printre pini, călcând pe mulțimea de ace căzute pe pământ. După aceea se răsuci spre dreapta și mai merse cinci metri. Acolo îngenunche.

Cheile erau îngropate într-o cutie de cafea, din tablă, la aproximativ cincisprezece centimetri sub stratul de ace de pin și noroi înghețat. Săpă cu o piatră și, după ce luă cheile, se întoarse la cabană și descuie lacătul.

În interior, aerul era uscat și stătut, fiind la fel de frig ca afară. Într-un colț era o sobă, dar Gentry o ignoră. Aprinse în schimb felinarul așezat pe masa din mijlocul camerei; de la lumina slabă venea singura sursă de căldură de care urma să se bucure.

Pe un raft găsi recipientele cu rații militare, alimente gata pregătite pentru a fi consumate, și, imediat după ce folosi toaleta, americanul de treizeci și șase de ani înșfăcă una dintre rații. Mâncă biscuiți și pesmeți tari, înfulecându-i așezat la masa mică.

Termină de mâncat în nouăzeci de secunde. Se ridică și se duse la sobă. O împinse într-un colț și ridică o stinghie slăbită din pardoseală.

Ținând lanterna în dinți, coborî treptele din lemn care apărură după ce îndepărtă stinghia din lemn și ajunse într-o pivniță din chirpici de doi metri pe trei și jumătate. Se întoarse cu spatele la scară și văzu trei stive de cutii negre, care-i ajungeau până la piept. Acestea ocupau aproape jumătate din pivniță, în timp ce pe peretele din dreapta era un banc de lucru din metal. Era spațiu numai cât să urci și să cobori treptele, dar suficient să manevrezi cutiile.

Court o luă pe cea de deasupra primei stive și o puse pe masă, apoi deschise încuietoarea.

Dimineață, când îi spusese lui Fitzroy că-i va salva familia, decisese imediat să se ducă în Guarda, Elveția, la ascunzătoarea din pădure, unde avea depozitat un adevărat arsenal. Avea încă șase astfel de depozite împrăștiate pe continent, dar niciunul nu se compara cu Guarda.

Aici era artileria grea.

Prima cutie adăpostea o armă automată neagră Swiss Brügger & Thomet MP9. O scoase din ambalajul de spumă și vâri un încărcător plin în magazie, fixă banduliera de patul armei, după care o ridică deasupra capului, peste trepte, și o puse pe podeaua cabanei. În altă cutie era o plasă din nailon și pânză, plină cu încărcătoare, care se puteau ține în cartușieră. Le puse și pe acestea deasupra, în cameră.

În următoarele cinci minute, Court trecu de la o cutie la alta. Într-un sac marinăresc uriaș îndesă tot felul de arme mici și explozivi. Într-o geantă mai mică puse un costum negru, o cagulă, ochelari balistici, un mic scanner de supraveghere care-i permitea să detecteze comunicațiile pe distanțe scurte și un binoclu.

În cele din urmă, pe la cinci dimineața, Gentry ieși din pivniță, punând sacii marinărești grei în fața lui. Lăsă deschisă intrarea în pivniță. Bău dintr-o sticlă apă pe jumătate înghețată ca să înghită două analgezice ușoare și să uite de durerea din coapsă, folosi din nou toaleta și apoi luă un sac de dormit de pe raft. Îl desfăcu pe podea și se pregăti de culcare după ce puse alarma de la telefon să sune la șapte și jumătate. Două ore de somn aveau să fie de ajuns ca să poată trece ziua cu bine.

Apăruseră la câteva minute după ora cinci. Dubița alunecă la poalele dealului. Pasagerilor li se păru că șoferul pierduse aproape tot timpul controlul volanului pe străzile alunecoase în cele

două ore și jumătate cât durase drumul de la Zürich. Lipsa abilităților lui în asemenea condiții era de înțeles. Drumul era acoperit cu polei și în multe locuri vizibilitatea era redusă la zero. Stresul lui era accentuat de ordinele celor din Orientul Mijlociu, care-i spuneau să ajungă cât mai repede la punctul indicat de GPS, și de Tehnicianul care-i suna din zece în zece minute pentru actualizări.

Erau cinci oameni, libieni în slujba Organizației de Securitate Jamahiriya, cei mai buni pușcași ai lui Muammar al-Gaddafi. Toți făcuseră parte din comandouri și își considerau automatele Škorpion SA vz. 61 cei mai buni prieteni. Liderul avea patruzeci și unu de ani, chipul impenetrabil acoperit de barbă și era îmbrăcat civil, ca de călătorie, la fel ca și camarazii săi. Stătea pe scaunul pasagerului și-l admonesta constant, urlând, pe șofer, deși cu toții știau că acesta era obișnuit mai degrabă cu condițiile din deșert și cu dunele de nisip la volanul unui jeep, decât cu drumuri acoperite cu polei parcurse într-o dubiță.

Cu toate acestea, ajunseră în timp util în Guarda și parcară mașina în apropierea gării, la baza văii. Șoferul ridică imediat capota și îndepărtă în grabă rotorul distribuitorului pe care-l puse în geantă, făcând astfel ca vehiculul să nu poată fi folosit înainte de întoarcerea lor. Găsiră apoi drumeagul care urca dealul și porniră pe jos.

Fiecare om își căra arma Škorpion într-o geantă, iar la tocul de la subraț mai aveau câte o armă. Unii dintre ei aveau grenade și detonatoare. Cu toții purtau căciuli, pantaloni groși din bumbac, geți parka negre de la o firmă renumită, asociată atleților profesioniști.

În geți mai aveau ochelari cu infraroșii, pe care însă nu-i foloseau acum.

Cei cinci libieni urcară în întuneric drumul abrupt și bătut de vânt. Se mișcau rapid și eficient. Orice trecător și-ar fi dat seama după omogenitatea grupului, expresiile faciale severe și sincronizarea aburilor înghețați care le ieșeau pe nas că fac ceva

rău. Niciun localnic nu trecea însă pe drumul acela la cinci și jumătate dimineața, mai ales când ninge, așa că libienii ajunseră nedetecțați pe străzile acoperite cu piatră ale orașelului elvețian.

Toți aveau câte un mic radio portabil, prins la centură și conectat la o cască. După comanda transmisă scurt de lider, se separară pe culmea vestică, continuând să meargă individual spre est, fiecare pe altă alee. În felul acesta, oricine s-ar fi uitat pe fereastră ar fi văzut un singur om. Dacă se dădea alarma și localnicii începeau să vorbească despre străini, ar fi putut crede că, de fapt, a fost văzut același individ.

În capătul cel mai îndepărtat al orașului, echipa de ucigași își reluă entitatea, la fel cum se unesc celulele într-un vas Petri. Liderul verifică GPS-ul și se întoarse spre stânga, luând-o pe o cărare care ducea de la locul unde era situat orașelul, sus, pe deal, în pădurea vizibilă de la distanță, numai cu ajutorul ochelarilor cu infraroșu.

Informă scurt echipa despre datele de pe GPS.

— Patru sute de metri.

Ninsoarea se întetise: fulgii care se răsuciseră până acum în aer se transformaseră într-o ninsoare abundentă. Libienii mai văzuseră zăpadă în timpul antrenamentelor din Liban sau în misiunile din Europa, dar trupurile lor nu erau pe deplin obișnuite cu acest frig. Cu patruzeci și opt de ore înainte, membrii echipei stătuseră într-un apartament din Tripoli, lucrând cu un echipament electronic de supraveghere. Voiau să depisteze locul de unde emitea un radioamator care făcea comentarii critice la adresa colonelului Gaddafi. Erau aproape treizeci și opt de grade în camera aceea, așadar, frigul din valea elvețiană reprezenta un adevărat șoc termic pentru organisme lor.

Fură cât pe ce să treacă pe lângă cabană și numai coordonatele GPS trimise de Tehnician îi ajutară să nu rățăcească ore bune prin pădure. Își puseseră gențile pe spate și-și țineau armele Škorpion în poziție de tragere, cu patul proptit pe umăr chiar sub

raza de acțiune a ochelarilor cu infraroșu. Își ocupară pozițiile în jurul cabanei și, rând pe rând, raportară.

Liderul fu primul:

— Unu în poziție, la zece metri de ușa de la intrare. Nicio mișcare. Ferestrele sunt închise.

— Doi, alături de Unu.

— Trei, pe aripa de vest. O singură fereastră, închisă.

— Patru, pe aripa de est. O singură fereastră, închisă.

— Cinci, în spate. Nicio fereastră, dar e un șopron lipit de clădirea principală. E închis cu lacăt. Nimic altceva.

— Cinci, rămâi în spate! ordonă liderul. Adăpostește-te și fii pregătit! Trei și Patru, veniți în față. Vom intra toți!

— Recepționat!

Gentry dormi fără vise în sacul de dormit așezat lângă gaura din podea care ducea spre pivnița din pământ. Analgezicele își făcuseră efectul și-i amortiseră durerea din coapsă, dându-i timpul necesar să se relaxeze. Somnul fusese adânc și odihnitor.

Scurt.

Liderul scoase din centură o grenadă de fragmentare. Îi desprinse acul și se apropie încet de ușă, cu mâna căuș. Doi era în față și se pregătea să arunce ușa în aer când observă că nu era complet închisă. Se întoarse spre lider și-i arătă prin semne ușa întredeschisă.

Liderul dădu din cap și se întoarse spre cei doi din spatele lui.

— E deschis. Fiți gata!

Doi împinse ușa repede și se lăsă într-un genunchi pentru ca armele celorlalți să poată urmări și ținti o eventuală amenințare din interior. La început fu întuneric beznă și nici măcar cu ochelarii

nu putură zări vreo siluetă. Unu aruncă grenada în cabană, iar Doi, Trei și Patru se retraseră în lateral ca să evite suflul exploziei. Grenada dispăru în întuneric, dar sunetul impactului cu o suprafață dură veni prea repede. În timp ce liderul se îndepărta de ușă, văzu prin ochelari cum grenada sare afară din cabană și aterizează în zăpadă, în fața ușii.

Din fericire pentru ei, libienii văzură la timp grenada care sfârâia. Încercară să se adăpostească, aruncându-se în zăpadă sau după pereții cabanei. Explozia acoperi cu zăpadă ochelarii celor trei care priveau în direcția ei și șrapnelul îl lovi pe al patrulea în cot, doborându-l. Revenindu-și repede, liderul aruncă ochelarii care nu-i mai erau de folos, se apropie de ușă și începu să tragă în întuneric. Doi și Trei îl urmară, dar după o secundă încremeniră când auziră strigătul liderului.

— Capcană!

ȘAPTESPREZECE

Cu câteva minute înainte să se prăbușească pe sacul de dormit, Court ridicase o barieră din plasă ruginită la șaizeci de centimetri de ușă, în interior. Improvizația înaltă de doi metri, care cântărea peste nouăzeci de kilograme, se întindea pe un metru de podea. La fiecare capăt se afla câte o aripă articulată prinsă de câte o parte a ușii. Asta crea practic o baricadă capabilă să încetinească orice echipă de asalt, blocând-o. Capcana era aici atunci când Court moștenise cabana și el nu pusese mare preț pe ea din cauză că putea fi spulberată ușor cu exploziv, doborâtă cu un berbec sau chiar cu câteva lovituri puternice cu piciorul, dar după ce sărise din sacul de dormit și se ghemuise când văzuse grenada, își dăduse seama imediat că bariera ruginită tocmai îi salvase fundul adormit.

Se repezi înnebunit spre cele două genți cu echipament de lângă sacul de dormit, lângă deschizătura ce ducea în pivniță. Luă un Brügger & Thomet și trase toate gloanțele din încărcător spre ușa de la intrare, apoi se strecură imediat în pivniță. Odată ajuns jos, se întinse și puse la loc scândura din podea.

Trei îngenunchease pe zăpada însângerată din stânga intrării în cabană. Grenada de fragmentare îl lovide în cot și trecuse atât prin carne, cât și prin os. Era un soldat disciplinat, nu făcu mult zgomot. Luă un pumn de zăpadă pe care o presă peste rană, tresărind numai atunci când simți răceala pe piele. Încă nu simțea durerea care avea să apară în curând.

Unu ignoră rănitul și-i ordonă lui Doi să pună fitil întregii cantități de exploziv și să-l arunce în cabană. Câteva secunde mai târziu, un bloc de Semtex^[19] de mărimea unui pachet cu batiste ajunse la marginea capcanei întinse pe podea. Cei trei libieni teferi care se aflau în fața cabanei se

întoarseră să fugă, iar Unu și Doi îl luară de subțiori pe Trei și-l traseră de acolo grăbindu-se să se adăpostească.

Preț de câteva secunde fu liniște în pădurea întunecată. Singurele sunete erau fâșâiturile suave ale fulgilor de nea care cădeau pe acele de pin și apoi pe pământ. Membrii echipei de asasini de la Tripoli găfâiau, ascunși în spatele unui stejar căzut.

Întunericul nopții și sunetele suave fură înlocuite de o lumină puternică, albă, și de o explozie asurzitoare care făcea ca bubuitura scoasă mai devreme de grenadă să semene cu pocnetul dopului unei sticle de șampanie. Ușa cabanei, de la podea până la acoperiș, sări în aer, iar bucățile de lemn aterizară la peste treizeci de metri de construcție.

Resturi aprinse pluteau prin aer alături de fulgii de zăpadă atunci când Unu, Doi și Patru pătrunseră în cabană. Fiecare dintre ei trase câteva focuri de armă când intrară prin gaura făcută de explozie în perete. Unu se duse în dreapta, Doi – în stânga, iar Patru – drept în față în mica încăpere. Se folosiră de flăcările care mistuiau materiale și hârtii ca să vadă pe unde calcă și trecură peste bariera de metal, bancul de lucru sfărâmat și o masă, câteva cutii și ustensile de gătit și zeci de obiecte neidentificabile.

Odată ce se asigurară că nu e nimeni în viață nici în cameră, nici în mica baie, cei trei începură să lovească resturile de pe podea, căutând trupul sfârtecat și ars care trebuia să fie, cu siguranță, printre dărâmături. Cinci le confirmă că nu era nimic în spatele cabanei, iar cei trei libieni începură să se îngrijoreze. Era o cabană mică. Chiar și în întuneric avură nevoie de numai zece secunde ca să-și dea seama că acolo nu era niciun trup.

Unu ridică privirea spre tavan. Într-o clipă observă că nu existau nici pod, nici mansardă și se uită încet în jos.

— E o trapă undeva pe aici. Găsiți-o!

Doi o găsi lângă soba răsturnată, după ce îndepărtă cu piciorul câțiva cărbuni. Focurile se stinseseră de la sine, așa încât Unu aprinse o

lanternă căzută de pe raft, care supraviețuise miraculos exploziei. O puse pe podea, lângă trapă.

— Aveți grijă! Poate ne-a pregătit o surpriză. Dacă de aici nu pornește un tunel prin munte, e prins în capcană.

Doi și Patru aproară cu un gest: deveneau încrezători. Cameleonul se ascundea ca un șobolan sub pământ.

Cinci se adăpostise după un pin falnic, în spatele clădirii. La șase metri în fața lui era șopronul încuiat cu lacăt. Avea o înălțime de aproape doi metri, dar nu era lipit de casă. Luă legătura cu camarazii din interior. Aceștia îi comunicară că urmau să ridice trapa cu o bară lungă din metal, apoi să arunce grenade și să tragă cu automatele. În final aveau să coboare să-i taie capul țintei lor.

Cinci pierdea toată acțiunea și înjură tare zăpada din jur. Arma lui era în poziție de tragere.

La un moment dat, auzi din cabană sunetul scos de un motor. Nu, nu venea din cabană, ci din șopron. Exact când privirea lui ajunsese la ușile șopronului, se auzi o bubuitură puternică, al cărei vuiet traversă pădurea, lacătul explodează și ușile se deschisera larg. Cinci tocmai începuse să-și ridice mitraliera la ochi, când zgomotul motorului se auzi mai tare și din întuneric apărură o formă ciudată.

Tânărul libian nu văzuse în viața lui un snowmobil.

Vehiculul aerodinamic trecu la un metru de el, făcându-l să cadă și să se lovească de o buturugă. Se ridică la timp ca să vadă o siluetă în spatele vehiculului, aplecată în față, cu chipul acoperit cu o mască de schior și un sac marinăresc în spate.

Prin ochelarii cu infraroșu imaginea era neclară și dispărură într-o secundă.

Libianul își căută înnebunit arma, dar o pierduse în pătura de ace de pin și în zăpada care se depusese. Până când o găsi și o duse la ochi, umbra întunecată se transformase într-un punct minuscul, alunecând pe zăpadă și rupând arbuștii și puieții care-i stăteau în calea șerpuită.

— Cinci! Raportează! se auzi în cască urletul lui Unu.

— E aici! E aici, în spate! Se îndreaptă spre munte!

— Împuşcă-l!

Cinci încep să alerge pe deal.

— Am nevoie de ajutor! E pe o motocicletă cu schiuri!

Cameleonul ştia că trebuia să întoarcă snowmobilul spre dreapta ca să ajungă în spatele echipei de asasini. Pădurea se termina brusc cu un perete din piatră, în vârful dealului. Probabil că ar fi găsit un loc unde să se ascundă o vreme, dar ştia că oraşelul se trezise la viaţă şi localnicii sunau la poliţia locală din Cuiră. Le-ar fi luat ceva timp să ajungă aici şi cam o oră să adune forţe din Davos, însă Court nu intenţiona să mai piardă niciun minut în zonă, darămite o oră.

— Rahat! urlă în aerul îngheţat.

Deja renunţase la una dintre genţile cu echipament. Nu o putuse strecura prin tunelul murdar şi alunecos până în şopronul unde ţinea snowmobilul. Înşfăcase o armă cu țeava tăiată, de calibrul 12, ca să spulbere lacătul din interior, iar acum puternica armă stătea în faţa lui pe ghidonul snowmobilului.

Era furios şi pentru că, în mod sigur, nu mai exista decât o singură persoană care ştia de existenţa ascunzătorii. Donald afurisitul Fitzroy. Sir Donald îi oferise cabana imediat după ce Cameleonul se alăturase echipei lui. Venerabilul englez admisesese atunci că această cabană este disponibilă deoarece bărbatul care o construise şi o folosea ca ascunzătoare nu mai avea nevoie de ea, din moment ce fusese găsit dezmembrat într-un mormânt nu foarte adânc, undeva în afara Vladivostokului.

Gentry nu-şi făcuse probleme din cauza vreunui semn rău şi acceptase darul lui Fitzroy. Îi plăcea că era aşezat central, faptul că oraşelul şi valea erau

izolate și că orice vehicul s-ar fi apropiat, putea fi auzit de la sute de metri dacă era pe roți, sau de la kilometri dacă avea elice.

Fusese o ascunzătoare bună și ar fi rămas așa – Gentry era sigur de asta – dacă Don Fitzroy nu le-ar fi dat coordonatele ei celor care voiau să-l omoare.

Zona înzăpezită se termină la patruzeci de secunde după ce Cameleonul porni spre munte ca să se îndepărteze de ucigași. Viră brusc, să evite peretele din granit înalt de patru metri care se întindea dintr-o parte în alta. Se folosi de picioare și de pedala de accelerație ca să întoarcă mașinăria cu fața spre cabană și spre orașel. Pentru moment era protejat de un delușor. El nu-i putea vedea pe bărbații cu arme și bombe, iar ei nu-l puteau zări pe el. Cu siguranță însă că acum încercau să-și croiască drum pe cărarea neasfaltată și înghețată. Habar nu avea dacă erau doi, cinci, cincisprezece sau cincizeci. Îl văzuse în treacăt pe cel din spatele cabanei, dar era foarte sigur că nu trecuse pe lângă mai mulți oameni prin pădure și, oricum, acțiunea principală se desfășurase în partea din față a cabanei.

Court luă în considerare toate opțiunile pe care le avea. Analiză situația dificilă și își dădu seama că era prins în capcană. Poate că reușea să lupte cu câțiva dintre ei, dar întinderea vastă din față lui era un dezavantaj. Dacă se împrăstiau pe pajiștea înghețată și se apropiau simultan în linie, nu ar fi putut ținti în toate părțile înainte să-l nimerească ei.

Terenul înalt se presupunea că ar fi reprezentat un avantaj tactic, însă observă că *acesta* era de rahat. În dreapta lui, era un drumeag. O cărare pentru oi, nu mai largă de un metru și jumătate și incredibil de abruptă, care trecea mai mult sau mai puțin în linie dreaptă pe lângă pădurea din față și pășunea de alături.

Gradul de înclinare era însă mult prea mare pentru snowmobil. Orice ar fi încercat, ar fi fost sinucidere curată.

Court auzi voci. Oameni care strigau sălbatic în frenezia vânătorii.

Veneau spre el, blocându-l în colțul acela.

— Nu avea unde să se ducă! strigă Unu.

Nu se mai obosea să folosească stația. Zgomotele făcute de explozie și de focurile de armă le alteraseră, lui și oamenilor săi, auzul pentru tot restul zilei. Pur și simplu urlase la cei trei oameni care alergau cu el pe drumul alunecos. Trei fusese lăsat în spatele cabanei. Își pansase cum putuse rănilor, era lucid și se putea mișca, deși fusese scos din luptă.

Cei patru libieni care se apropiaseră de creasta ce se înălța deasupra lor scoaseră repede încărcătoarele din Škorpion și verificară dacă au suficientă muniție. Ca niște profesioniști, prinseră din nou clapele și le vârâră la loc. Pe ochi aveau ochelarii speciali pentru noapte, iar ninsoarea liniștită anima priveliștea verde din fața lor. Încetîniră când se apropiară de vârf și se împrăștiară în tăcere de-a lungul drumului, fără să aștepte instrucțiuni.

Dintr-odată, se auzi din nou motorul snowmobilului. Zgomotul de accelerație deveni mai puternic, apoi în fața celor patru libieni apără lumina unui singur far, strălucind ca un spectru verde în ochelarii speciali, pe măsură ce snowmobilul cobora spre ei.

— Trageți! strigă Unu.

Cei patru asasini îngenuncheară și traseră spre vehiculul care se apropia. Douăzeci de gloanțe cu penetrare controlată pe secundă porniră din fiecare dintre cele patru arme. Trasoarele se arcuiău, loveau și dansau în aer ca niște licurici frenetici.

La treizeci de metri distanță, vehiculul se ridică de la pământ. Pluti în aer aproximativ douăzeci și cinci de metri, reveni pe sol cu o bufnitură, se ridică din nou și ateriză pe o parte. Farul rămase aprins când snowmobilul alunecă pe lângă cei patru libieni și se opri la douăzeci de metri în spatele lor.

Motorul continua să zumzăie la ralanti.

Aburii care ieșeau din el acoperiră ochelarii libienilor. Unu își reîncărcă arma și se duse spre mașinărie. Alunecă pe gheață și căzu în genunchi, dar se ridică în timp ce Doi trecu pe lângă el. Suspiciunile celor patru bărbați se confirmară în scurt timp.

— Nu-i aici!

Lui Court i se păruse preț de o clipă că alunecă la vale cu nouăzeci de kilometri pe oră. Totul părea mai rapid la nivelul solului, iar zăpada, gheața, crengile și iarba care-l loviră în față sporiră senzația de viteză amețitoare.

Indiferent care era însă aceasta, Gentry știa că merge prea tare pe cărarea destinată oilor.

Îi era greu să se despartă de a doua geantă cu echipament, dar nu vedea altă soluție. Aruncă armele, grenadele și binocurile pe gheață, înțepeni arma cu patul tăiat în ghidon ca să-l țină drept și legă pedala de accelerație ca să rămână ridicată. Văzu cum mașinăria zboară peste dâmb și cade. După aceea o luă la fugă cât putu de repede prin zăpadă pe lângă zidul din granit, pe cărarea care cobora cu o înclinație de aproape douăzeci de grade prin pădure, peste pășune, apoi spre orașelul încă întunecat. Mai era o oră până când primii zori aveau să lumineze munții dinspre est.

După un sprint puternic, Court sări în aer, cu piciorul rănit înainte și cu sacul în spate, și ateriză pe zăpadă. Panta era destul de abruptă. Își pierdu echilibrul, dar se redresă imediat pe o porțiune de cărare mai puțin înclinată, însă scurtă.

De pe versantul vestic al dealului se auzeau focuri de armă și se zăreau sclipiri de lumină, dar el nu-și luă privirea de la ce era în fața lui.

Fusese încântat de plan cam o sută de metri. Reușise să iasă din zona confruntării. În realitate nu era un plan rău, însă, după cum constată, execuția lăsă de dorit: derapă în pădure, unde rădăcinile

pinilor se întortocheau pe pământ, și începu să alunece prea repede.

Se împiedică într-un ciot și trupul lui se roti la nouăzeci de grade în aer. Ateriză pe o parte, perpendicular pe direcția din care venea, și începu să se rostogolească la vale. Toată greutatea corpului apăsă pe genunchii pansați în timp ce se prăvălea; picioarele i se loviră de un dâmb de zăpadă și fu răsucit în aer cu încă nouăzeci de grade. Ateriză cu capul înainte – geanta cu echipament rămăsese undeva în urmă – și zbură din pădure pe pajiștea de deasupra orașului Guarda, cu mâinile înainte, ca Superman, fără niciun control asupra situației.

Toată alunecarea durase patruzeci și cinci de secunde, dar pentru Gentry părăse o eternitate.

Când se opri, rămase întins pe spate în zăpadă. Așteptă câteva secunde să-i treacă amețea, după care se ridică, se asigură că membrele îi sunt funcționale, apoi rămase nesigur pe picioare și analiză durerea. Rana de glonț din coapsa dreaptă zvâcnea mai tare ca de obicei: era convins că se redeschisese orice se vindecase în ultimele două zile. Genunchii îl usturau și probabil că sângerau. Gleznele îl dureau, dar păreau funcționale. Simți niște junghiuri puternice în partea dreaptă a cutiei toracice atunci când trase în piept aerul rece de munte. Bănuia că-și rupsese o coastă, ceea ce era dureros, dar nu neapărat împovărat. Cotul stâng părea să se fi lovit de ceva, sau de mai multe chestii, sau de tot ce era pe afurisitul ăla de versant, iar articulația cotului era înțepenită și se umfla.

Cu toate astea, Cameleonul știa că era norocos că e într-o stare bună. Alunecarea, rostogolirea și săriturile în aer pe un versant abrupt se puteau termina mult mai rău, chiar și fără asasinii care trăgeau în urma lui.

Făcu apoi inventarul bunurilor și îi scăzu moralul. Pierduse totul, mai puțin micul Walther din tocul de la gleznă, portofelul din buzunarul de la spate și cuțitul-fluture din buzunarul din față. Toate celelalte – telefonul prin satelit, echipamentul medical,

muniția, armele, grenadele și binoclurile – dispăruseră.

Mai trecură douăzeci de minute până să ajungă în capătul văii, la singurul drum, singura cale ferată și singura gară. Ninsoarea se transformase în lapoviță. Court, străbătut de un frison, își vârî adânc mâinile în buzunare.

Văzu o dubiță, singurul vehicul din parcare, și bănuî că era a echipei de asasini. Sparse geamul din partea șoferului și urcă, apoi fărâmă coloana de direcție cu două lovituri de bocanc. În câteva secunde scoase butucul de contact și obținu o scânteie din cablul de aprindere, dar dubița nu porni. Se uită în grabă sub bord, ca să vadă dacă există un comutator de pornire; nu era niciunul. Coborî, trânti portiera și apoi sfâșie fiecare cauciuc în parte cu cuțitul. Știa că actul de sabotaj avea să le demonstreze asasinilor că ajunsese până aici și că era deja pe drum, dar ei oricum ar fi părăsit imediat Guarda. Poliția urma să apară în câteva minute și asasinii nu ar fi putut să-l caute prin pădure toată dimineața, așa că nu avea rost să încerce să-i inducă în eroare și să-i facă să creadă că încă mai e în pădure.

Își dădu seama că ucigașii erau la zece, douăzeci de minute în urma lui, în funcție de cât erau de îngrijorați că vor fi detectați de localnici sau că vor da nas în nas cu primele mașini de poliție.

Court sparse un geamlâc din ușa gării, vârî mâna prin el și deschise zăvorul. Mai întâi verifică orarul afișat pe un perete, unde apăreau toate trenurile din țară, apoi luă o haină groasă, maro, de pe un umerăș și o îmbrăcă. Era cam fixă la umeri, dar avea să-l țină în viață. Lângă un perete era o bicicletă de damă, cu cauciucuri groase, iar Gentry o luă și închise ușa după el. Tresări când ridică piciorul s-o încalece și durerea îi cuprinse cutia toracică.

Era trecut de șase și știa că trenurile nu vor începe să circule prin vale mai devreme de șapte. Trebuia să ajungă într-un oraș mai mare, de unde să ia un tren spre Zürich.

Pedală spre vest pe Engadine Road, cu lumina slabă, portocalie a zorilor, în spatele său. Șalele, coapsa dreaptă și genunchiul stâng ardeau la fiecare apăsare pe pedală. Îi înghețară obrazii, așa că se aplecă ușor în față și continuă să pedaleze mort de oboseală, rănit și descurajat. Pierduse o zi întreagă ca să facă rost de acte și de arme și nu se alesese decât cu răni. Cu toate acestea, erau puțini bărbați pe lumea asta care să fie atât de dârji în fața piedicilor ca acest om slăbit, însângerat, îmbrăcat cu o haină strâmtă și călare pe o bicicletă de damă.

Nu avea vreun plan, echipament sau ajutor și de-acum era convins că nu mai avea nici prieteni. Fitzroy îl mințise și-l fraierise, iar Court știa că are tot dreptul să dispară și să-l lase să se descurce cu ceea ce-l făcuse să renunțe la cel mai bun om al lui.

Decise însă ca, pentru moment, să se îndrepte tot spre vest. Trebuia să înțeleagă ce se întâmplase și era o singură modalitate de a afla.

OPTSPREZECE

Puțin după șase, ora Londrei, Sir Donald Fitzroy privi prin hublou pajiștea verde. Pe măsură ce elicopterul se înălța la câteva sute de metri, peisajul se estompă, dând la iveală valurile de spumă albă și ape întunecate. Sub el erau faleza albă din Dover, capătul insulelor britanice și începutul Canalului Mânecii. El, Lloyd și domnul Felix, reprezentatul președintelui Abubaker, împreună cu Tehnicianul și patru dintre lacheii LaurentGroup zburau spre Normandia. Englezul de șaiszeci și opt de ani nu știa de ce. „Pentru încurajări”, îi spusese Lloyd cu o oră în urmă.

— În cazul în care libienii nu-și îndeplinesc misiunea în Elveția, iar Court se răzgândește și-ți spune că familia ta se poate duce dracului, atunci mai am ceva cu care să-l momesc.

Înainte ca Fitzroy să-l mai întrebe ceva, Lloyd pusese mâna pe telefon și ordonase să-l aștepte pe heliportul Battersea un elicopter cu plinul făcut, pentru un zbor deasupra Canalului Mânecii.

Sir Donald călătorise deseori pe Continent, uneori cu avionul de la Gatwick sau Heathrow, alteori cu trenul de viteză Eurostar prin Canal, dar prefera drumul pe uscat sau pe mare. Cu trenul prin Chatham spre Dover și apoi cu feribotul până la Calais, în Franța, sau Zebrugge, în Belgia. Era de modă veche: așa procedase în tinerețe și nici zborurile rapide cu avionul, nici facilitățile pe care le oferea tunelul de sub Marea Nordului nu-l făceau să simtă mândria care-l copleșea când se întorcea în Anglia cu feribotul și vedea prin ceață stâncile din Dover în toată splendoarea lor.

Exista ceva mai frumos în lume pentru un englez?

Deasupra stâncilor pluteau păsări albe, întâmpinându-i pe călători la fel cum, în urmă cu șaptezeci de ani, întâmpinaseră avioanele Forțelor Aeriene Regale, niște siluete metalice găurite de

gloanțe, pline cu tineri care tocmai ucisese, fuseseră omorâți și riscaseră totul pentru Majestatea Sa în războiul aerian contra fascismului.

Acum, Donald privea cu nostalgie prin hublou cum frumusețea Doverului se estompează în lumina lunii înainte de apariția zorilor și știa că era posibil să nu mai vadă niciodată această priveliște.

— Tocmai am primit vești de la Riegel. Libienii au dat greș.

Lloyd vorbea prin interfon și vocea lui plângăreată ajungea la Sir Donald prin căștile care se zăreau dintre firele de păr alb ale englezului.

Fitzroy se uită în jur; Lloyd îl privea din partea cealaltă. Privirile lor se întâlniră în lumina roșatică, slabă, din cabină. Englezul observă că, în ultimele douăzeci și patru de ore, pe costumul perfect croit al americanului apăruseră cute, iar cravata îi atârna în jurul gulerului desfăcut.

— Câte vieți s-au pierdut?

— Surprinzător, niciuna. Un singur om rănit. Ei spun că acest Cameleon e o fantomă.

— E o comparație potrivită, zise Fitzroy în microfon.

— Din nefericire, nu-i așa. Fantomele sunt *deja* moarte! pufni Lloyd. Îi trimit pe libieni la Bayeux, ca să suplimenteze acoperirea în situația în care Gentry reușește să treacă de obstacolul nostru.

— Las-o baltă. Doar eu știam de ascunzătoarea din Elveția. O să-și dea seama că eu am trimis asasinii pe urmele lui. Știind că l-am înșelat tot timpul, n-o să mai vrea să-mi salveze familia.

— M-am pregătit pentru o asemenea situație.

— Ești surd? Nu o să vină să mă salveze. Nu înțelegi?

— Mi-am schimbat planul, zise Lloyd, întorcându-se spre Tehnician.

Elicopterul zbură peste Canal în timp ce lumina lunii strălucea pe suprafața apei, licărind ca un șirag de diamante. La șapte dimineața, trecu peste Omaha Beach, locul unde începuse Ziua Z. Aproape trei mii de tineri soldați americani muriseră în apa și pe

nisipul de pe plaja de sub ei. Lloyd nu se uita afară. Vorbea cu Tehnicianul prin interfon. Sir Donald ascultă, dar nu zise nimic. Avocatul lătra ordine, orchestrând mișcările experților în supraveghere ca piesele pe tabla de șah.

Îi ordonă Tehnicianului să trimită toate echipele de asasini de la est la vest de Guarda: Zürich, Lucerna, Berna, Basel. Din moment ce se micșorase distanța dintre punctul de plecare și destinația lui Gentry, echipele aveau o suprafață mai mică de acoperit.

— Să-i mutăm pe venezueleni din Frankfurt la Zürich. Sud-africanii să meargă la Berna, în cazul în care decide să se ducă în sud. Pe cine avem în München? În cazul ăsta, Gentry a trecut deja de cei din Botswana; să-i trimitem înapoi la Paris – îi pot ajuta pe srilankezi. Kazahii sunt în Lyon. Nu-i așa? Lyon e prea departe în sud, dar îi ținem acolo până când primim mai multe informații. Asigură-te că sunt aproape de autostradă și pregătiți să pornească spre nord. Trimite noile detalii legate de supraveghere la Zürich și verifică de două ori lista de colaboratori ai lui Gentry. Cine mai e în Paris? Ei bine, nu-mi pasă cât e de bun, nu-i de ajuns un singur om. Gentry are un trecut acolo. Vreau trei echipe în Paris, *plus* coreeanul. ăsta nu s-a cazat încă? Nu-ți face griji. Continuă să-i trimiți actualizări. El lucrează de unul singur. Să nu se plictisească.

Claire stătea îngrijorată pe marginea patului. Era șapte și jumătate dimineața și soarele avea să strălucească din plin abia peste o jumătate de oră.

Peste noapte dormise numai fiindcă mami o obligase să bea niște sirop de tuse verzui, îngrozitor. Nu se luminase de ziuă când se trezise. La început se întrebase unde se află, apoi, unul după altul, îi reveniră în minte teribilele evenimente din ziua precedentă, care culminaseră cu scurtul drum de la vila familiei din Bayeux la vechiul castel cu poartă

enormă, alee lungă și gazon. Își amintea de bărbații solizi îmbrăcați cu haine din piele, care vorbeau o limbă străină, și de privirile speriate ale lui mami și tati, în ciuda faptului că le promiteau că totul va fi bine.

Claire se asigură că sora ei dormea lângă ea. Kate era acolo: și ea înghițise o cantitate generoasă de sirop.

De pe marginea patului se uită pe fereastră. Singurele mișcări erau cele ale unui bărbat solid, care se plimba pe pietrișul din parcare aflată într-o parte a castelului. Avea atârnată de gât o armă mare și scotocea în buzunar după țigări, fumând încontinuu.

Din când în când vorbea într-o stație walkie-talkie. Claire știa ce e acel dispozitiv. Își aminti de americanul Jim, care stătuse cu familia ei, când era ea mică. Avea o stație asemănătoare și le arătase, ei și surorii ei, cum să apese pe buton și să vorbească la fel ca la telefon cu mama lor, care era în celălalt capăt al grădinii.

Bărbații de aici nu semănau deloc cu Jim Americanul. Deși nu mai ținea minte chiar tot din perioada în care Jim stătuse cu ei, își amintea că era drăguț și prietenos, pe când oamenii ăștia erau furioși și aveau chipuri mohorâte.

Seara trecută, înainte ca mami să le oblige să bea siropul de tuse, Kate își dorise să exploreze castelul. Claire o însoțise, dar pentru ea nu fusese o joacă, așa cum era pentru surioara ei prostuță. Bărbații furioși le ignoraseră când trecuseră prin bucătărie, iar Kate bătuse cu o lingură în cratițe și tigăi, fiindcă zgomotul îngrozitor reverbera în tot castelul acela imens. Rătăciseră pe coridoare nesfârșite, cu podele din lemn, dar nu îndrăzniseră să intre prin cele care erau prea întunecate și înspăimântătoare. Descoperiseră apoi o pivniță plină cu sticle prăfuite cu vin, o bibliotecă enormă, cu pereți acoperiți cu rafturi pe care se aflau cărți mari cu coperte din piele, și camere pe ale căror pereți atârnavă capetele unor animale mari și înfricoșătoare, cu blană,

coarne și dinți lungi. Dăduseră de o pisică portocalie care fugea pe coridor și se luaseră după ea până la subsol, unde mâța împinsese un geamlâc de deasupra unei polițe și ieșise în grădină.

Fetele descoperiseră apoi o scară în spirală care ducea sus, tot mai sus, și urcară până în vârf. Când aprinseseră lumina, văzuseră un bărbat care stătea în fotoliu și se uita pe fereastră, în întunericul de afară. Lângă el era o stație radio, iar în fața lui, o armă impresionantă. Strigase la fete în limba aceea oribilă, iar Kate pufnise în râs și o luase la fugă pe scări. Claire își urmase sora, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Omul zbierase ceva în stație și imediat își făcură apariția niște bărbați care le luaseră de brațe și le duseseră în camera părinților lor. Unul dintre bărbați îi spusese lui tati în engleză să le trimită la culcare, iar tati strigase la el să ia mâna de pe fetele lui, apoi ieșise pe balcon în timp ce mami le dusesese în baie și le dăduse siropul.

O zi îngrozitoare și o noapte oribilă, iar acum, că se trezise, Claire știa că nu fusese un coșmar și că azi avea să fie la fel de înfricoșător.

În timp ce stătea pe marginea patului în lumina difuză, i se păru că aude un sunet ciudat din depărtare. În scurt timp se auzi mai tare, apropiindu-se de castel. Cerul Londrei era deseori străbătut de elicoptere, așa că nu dură mult până să identifice sunetul scos de elice.

Se ridică și se uită pe fereastră. Elicopterul venea din direcția pădurii spre fântâna aflată în mijlocul grădinii mari din spate. Elicea neagră se învârtea deasupra siluetei sale albe în timp ce se apropia de capătul mai îndepărtat al parcării pietruite. Elicopterul se întoarse într-o parte, ateriză pe roți și rămase nemișcat. Din el coborâră patru bărbați îmbrăcați în costume.

Curentul creat de elice desfăcu sacoul unuia dintre ei și, chiar și de la șaiszeci de metri distanță, Claire îi zări pistolul din tocul prins în ham peste cămașa albă.

Alți oameni cu arme.

Elicea continuă să se rotească atunci când coborâră încă patru bărbați. Primul era de culoare și purta un costum maro. Al doilea ducea două valize. Avea părul prins în coadă și porni grăbit spre castel. Urmă unul cu o servietă. Părul lui negru, strălucitor, fu răvășit de curentul creat de elice, dar chiar și de la distanță, Claire putu să-și dea seama că era o persoană importantă, după aspectul lui. Mergea hotărât și gesticula către cei din jurul lui.

Următorul care coborî din elicopter era masiv, mai bătrân și chel, cu excepția şuvițelor albe din jurul urechilor. Claire își apăsă nasul de geam ca să vadă mai bine.

Strigă tare, făcând-o pe Kate să tresară speriată din somn, deși zgomotul făcut de elicopterul care de-abia aterizase nu reușise s-o trezească.

— Bunicule!

Lui Fitzroy i se permise să stea un minut cu fiul și nora lui în bucătăria de la parterul castelului. Phillip și Elise erau prea resemnați, confuzi și speriați ca să se înfurie.

Apoi, bătrânul fu condus într-o încăpere mare de la etajul al treilea, similară cu sala de conferințe din filiala londoneză a LaurentGroup. I se spuse să se așeze în fotoliul mare stil Ludovic al XV-lea. Lloyd avea propriul fotoliu, negru și modern. Tehnicianul era deja pe poziție, instalând echipamentul pe un șir lung de mese aduse din celelalte camere, și puse una lângă alta. Acum manevra tot felul de laptopuri și stații radio, pregătindu-le pentru noul centru de operațiuni.

Încăperea avea trei uși. Una ducea către baia alăturată, a doua, spre holul principal, iar a treia – observă Fitzroy atunci când un belarus veni să vorbească șoptit cu Lloyd – ducea către capătul unei scări înguste în spirală, care ajungea probabil de la parter până sus, în turnul de deasupra lor.

Bărbații abia sosiți din Londra tocmai își ocupau locurile când vibră telefonul lui Sir Donald. Un

cablu din telefon era conectat la difuzorul de pe masă. Lloyd făcu semn să răspundă, dar Tehnicianul zbieră că nu e pregătit să urmărească apelul.

— Serviciul de Securitate Cheltenham, zise obosit Sir Donald.

— Eu sunt, se auzi vocea Cameleonului.

— Ce faci, băiete?

— Le-ai spus despre Guarda, se auzi din nou vocea, după o pauză lungă.

— Da, le-am spus. Regret sincer, îngăimă Fitzroy istovit.

— Nu la fel de mult cât o să regreti când o să-ți moară familia. La revedere și baftă, Don!

Lloyd, care rămăsese în picioare în mijlocul camerei, se grăbi să ajungă la telefon.

— Bună dimineața, Courtland.

Mult timp nu veni niciun răspuns și avocatul verifică telefonul, să se convingă că nu se întrerupsese convorbirea.

— Cine dracului ești?

— Court, poate că nu ar trebui să fii atât de dur cu bătrânul cavaler aici de față. Mă tem că l-am pus într-o situație imposibilă.

— Cine ești?

— Nu-mi recunoști vocea?

— Nu.

— Am lucrat împreună. Sunt Lloyd.

Nimic.

— De la Langley... Mai demult... în zilele bune. Nu-ți amintești? continuă avocatul.

— Lloyd?

— Exact. Ce mai faci?

— Nu-mi amintesc de vreun Lloyd.

— Haide, domnule Gentry. N-a trecut chiar atât de mult timp. Lucram pentru Hanley și v-am ajutat să fugiți, pe tine și pe alții, în ultimele zile ale Echipei Teroriste.

— Îmi amintesc de Hanley, dar nu și de tine.

Fitzroy văzu că Lloyd era cu adevărat ofensat.

— Ce să spun? Voi, ăștia care trăiți din puterea pumnului, nu sunteți recunoscuți pentru un

coeficient de inteligență prea ridicat.

— În fine, nu contează. Ceea ce contează cu adevărat e că, deși nu te mai simți motivat să vii în Normandia și să-ți salvezi liderul neînfricat, s-ar putea să iei în considerare menținerea traseului. Dă-mi voie să te asigur că tot *e* un lucru aici pe care *chiar* ți-l dorești.

— Nu e nimic pe care să-l doresc atât de mult încât să pic de bunăvoie într-o capcană. Adio, Floyd!

— E Lloyd! Nu cu F, ci cu dublu L, și poate vrei să rămâi puțin pe fir ca să auzi ce am de vândut.

— Tu ai fost cel care a recomandat eliminarea mea în urmă cu patru ani?

Vocea lui Gentry era calmă și lipsită de inflexiuni, dar Fitzroy știa că o întrebare ca asta fusese însoțită de emoții intense.

— Nu. Am fost împotriva acestei decizii, considerând că încă ne poți fi de folos.

— Atunci cine m-a ars? Hanley?

— Ăsta e un subiect pe care-l vom discuta altă dată. Poate când vei ajunge aici...

— Așa rămâne. Pa.

— Acum ar trebui să te îngrijoreze mai puțin cine te-a „lucrat” în urmă cu patru ani, și mai mult cine o va păți dacă nu vii în vizită.

— Nu pot să fiu ars de două ori.

— Cum să nu? Înainte să plec din Agenție, mi-am făcut o... poliță de asigurare. Știam ce sunt în stare să le facă barbarii de politicieni care conduc companii foștilor participant la operațiuni dubioase și care erau apoi nevoiți să depună mărturie în fața Congresului. Atunci mi-am spus: „Lloyd, tu ești prea deștept ca să te duci la vale ca idiotul de Court Gentry și alții ca el”, așa că am făcut ce trebuia ca să-mi asigur supraviețuirea.

— Ai furat secrete.

— După cum ți-am spus, sunt un supraviețuitor.

— Ești un trădător.

— Tot aia. Am copiat documente care detaliau operațiuni, surse, metode și dosare de personal.

— Dosare de personal?

— Da. Le am chiar acum cu mine.

— Mănânci rahat!

— Așteaptă o clipă, zise Lloyd, răsfoind filele dintr-un dosar auriu. Gentry, Courtland, A. Născut pe 18 aprilie 1974 în Jacksonville, California. Părinți – Jim și Lyla Gentry. Un frate, decedat. A mers la școala elementară în...

— De-ajuns!

— Mai am. Am tot. Tot trecutul tău în cadrul Diviziei de Acțiuni Speciale și în Programul de Dezvoltare al Activelor Autonome. Isprăvile tale din Golf Sierra. Asociații tăi cunoscuți, fotografii, amprente, radiografii dentare etc. Etc.

— Ce vrei?

— Să vii în Normandia.

— De ce?

— Îți spun când ajungi.

Pauza dură suficient de mult cât Fitzroy să audă zgomotele de la etajul al doilea. Elise striga la Phillip. Sir Donald știa că mariajul lor nu mergea prea bine și că presiunea asta era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Fă ce ai de făcut, Lloyd, zise în cele din urmă Gentry. N-ai decât să faci publice documentele mele; mă doare undeva. Am terminat cu asta.

— Prea bine. Le voi împrăștia în lume. Într-o săptămână vor fi pe urmele tale toți mafioții cărora le-ai greșit, toate agențiile împotriva cărora ai acționat și toți asasinii cu capsă pusă pentru că le-ai furat un contract. Ultimele patruzeci și opt de ore ți se vor părea o vacanță la spa.

— Mă descurc.

— Iar Fitzroy moare. Familia lui moare. Te descurci și cu asta?

— Nu trebuia să mă trădeze, zise Court după o clipă de ezitare.

— Bine. Ești un dur, am înțeles. Mai e însă un amănunt pe care am uitat să-l menționez. N-am copiat numai dosarul tău de la Agenție. Dacă nu vii în Normandia, o să fac publice numele și

fotografiile tuturor agenților din Divizia de Acțiuni Speciale, activi, inactivi, pensionați sau infirmi. Fiecare dintre ei va deveni ca tine: trădat, vânat și abandonat. Serviciile lor vor fi fost în zadar, iar numele lor o să apară pe orice motor de căutare pe internet.

— Despre ce mama dracului e vorba? De ce ai face asta numai ca să ajungi la mine?

— Nu e vorba numai despre tine, rahat arogant! Ești nesemnificativ prin comparație cu adevăratul obiectiv, dar am nevoie de tine aici. Vii aici sau o să fac publice toate operațiunile sub acoperire ale americanilor. O să mă asigur că toți agenții din Divizia de Acțiuni Speciale și colaboratorii lor o să fie vânați!

Court Gentry nu zise nimic. Fitzroy ridică un pic capul. I se părea că aude cadența unor roți de tren în fundal.

— Bineînțeles că va dura câteva zile să încarc pe internet dosarele colegilor tăi din DAS și pe al tău. Sunt al naibii de multe, așa că va trebui să încep cu altceva. Dacă nu ești aici mâine-dimineață la prima oră, prima care va avea de suferit va fi familia lui Fitzroy. Mă gândesc să încep cu cele mici. Pe principiul: ultimul venit pe lume, primul plecat. Înțelegi? Ucid copiii, apoi pe părinții lor și abia după aceea pe bătrânul Fitzroy aflat aici, lângă mine.

— Dacă te atingi de Claire sau de Kate, o să te găsesc și o să te torturez atât de încet, încât n-o să te mai rogi decât pentru o moarte rapidă.

— Asta am vrut să aud! aplaudă Lloyd. Emoție! Pasiune! În cazul ăsta, ar fi bine să ajungi aici la timp pentru micul-dejun, fiindcă, imediat după asta, sucirea gâturilor frumuseților alea mici va fi prima sarcină pe listă.

Fitzroy rămăsese tăcut și trist. Stătuse deoparte în timpul conversației, ca un câine abandonat. Când auzi însă ultimele cuvinte ale lui Lloyd, bătrânul sări din fotoliu, se duse la american și-l prinse de gât. Firele întinse i se încurcă printre picioare și

tot echipamentul fu smuls de pe mese. Scaunul pe care stătea Lloyd căzu și ambii bărbați se prăvăliră pe podea. Sir Donald smulse ochelarii de pe nasul avocatului și-i dădu un pumn în pomete.

Trecură zece secunde până când năvăliră în cameră cei doi nord-irlandezi și-l traseră pe masivul englez de pe Lloyd. După ce reușiră să-i despartă, Fitzroy fu aruncat pe fotoliul său. Apărură și doi scoțieni, care se grăbiră să-l prindă de cap și de brațe ca să-l imobilizeze. Țipetele și urletele cuprinseseră tot etajul al treilea când unul dintre belaruși veni cu un lanț pe care-l găsisese în garajul aflat lângă seră.

Fitzroy fu înlănțuit cu brutalitate de fotoliu, dar se luptă cu toți în timp ce-i prindeau strâns brațele și picioarele de cele ale fotoliului. Îi înfășurară zalele metalice în jurul gâtului și capului și le fixară cu un lacăt mare.

În tot acest timp, Lloyd rămase pe podea. Se ridică în cele din urmă respirând cu greutate, puse scaunul la loc și-și strânse nodul la cravată. Găsi ochelarii pe podea, îndreptă cu grijă brațele ușor deformate ca să le redea forma inițială și-i puse înapoi pe nas. Avea câteva zgârieturi pe față și vânătăi pe brațe, bărbie și gât, dar era teafăr.

În cele din urmă se așeză din nou pe scaunul ergonomic și-l împinse pe roțițe până la biroul pe care se afla telefonul.

— Îți cer scuze, Court. Am avut niște probleme tehnice. Am revenit la tine. Mai ești?

Gentry închisese.

Lloyd se uită la Fitzroy, iar bătrânul, la Lloyd, dar numai fiindcă îi imobilizaseră capul și nu se putea uita în altă parte.

— Ar fi bine să-și bage mințile în cap, Don, sau tu și familia ta veți muri încet și al dracului de dureros! Ai crezut că sunt un avocat de categorie ușoară? La fel a crezut și CIA. Am plimbat hârtii în timp ce alții culegeau laurii. La dracu' cu ei și la dracu' cu tine! Pot juca la fel de murdar ca oricare alt jegos. Pot și o să fac tot ce trebuie ca să rezolv

asta. Abubaker va semna contractul și vom pune la punct operațiunea gazelor naturale până mâine la prânz. Vă voi da uitării pe tine și pe ai tăi. Nu mă interesează câtuși de puțin dacă mori sau trăiești. E decizia ta, Donny băiete. Rezolvă mizeria asta și vezi dacă îți acord și a treia șansă.

— Court va urma planul. Va veni. Și te va omorî.

— N-o să ajungă aici, dar chiar dacă o să reușească, Cameleonul care o să ajungă aici va fi total diferit de cel pe care-l știi. Va fi rănit, în criză de timp, obosit și cu echipament minim.

— Echipament?

— Da. Tipii ca el sunt pierduți fără echipament.

Sir Donald chicoti nervos.

— Habar n-ai despre ce vorbești. Cel mai important echipament al lui Court se află între urechile lui. Singura armă care îi trebuie e mintea lui. Armele, cuțitele și bombele sunt numai accesorii.

— Ridicol! Ai fost vrăjit de mitul agenților tactici, dar el nu-i decât un gealat ridicat în slăvi.

— Nu e nicio scorneală și nimic de glorie în activitatea lui. E muncitor, dur, brutal și eficient ca un măcelar la locul de muncă. Pune-te în calea lui și vei vedea ce se întâmplă.

— Oh, chiar intenționez s-o fac.

Chipul durduliu al lui Fitzroy era roșu și acoperit de sudoare după ce se luptase cu cei cinci bărbați. Era legat ca o sălbăticiune de scaun, iar lanțul îi acoperea o treime din cap. Cu toate astea, zâmbi.

— Am mai avut de-a face cu lăudăroși, onaniști care dau din gură când sunt încolțiți. Imbecili cu putere. De-a lungul vieții am văzut cum au venit și au dispărut mulți ca tine. Vei avea momentul tău de glorie, dar va trece. Nu mă sperii.

— Nu? făcu Lloyd, aplecându-se asupra lui Fitzroy. Ce-ar fi să cobor un etaj, să zic „Ala bala, portocala” și să mă întorc cu un premiu cu codițe? Ce-ar fi să...

— Ratatule! Te temi de un bărbat în lanțuri și ameninți un copil? Cu cât încerci mai mult să-mi

arăți cât ești de periculos, cu atât mă convingi că ești exact așa cum am crezut de prima dată. Ești un căcănar; un idiot jalnic. N-o poți scoate la capăt cu un bătrân înlănțuit, așa că alegi ținta cea mai vulnerabilă. Onanist nenorocit!

Ochii lui Lloyd se îngustară de furie și respiră greu în fața lui Fitzroy. Americanul se îndreptă încet și zâmbi slab. Îndepărtă o şuviță de păr care-i căzuse pe frunte și și-o aranjă pe cap.

— O să-ți demonstrez ce-ți pot face. Asta e între noi, amenință el, apoi se întoarse către unul dintre bărbații din Minsk. Cineva să-mi dea un afurisit de cuțit!

NOUĂSPREZECE

Song Park Wong se trezi la răsărit în apartamentul dichisit din Plaza Athénée. Era înconjurat de opulență, dar nu dormise pe pat, nu consumase nimic din minibar și nu apelase la room service. Dormise pe podea, lângă un șifonier, după ce întinsese de jur-împrejur tot felul de fire și mecanisme de semnalizare care să-l avertizeze de prezența vreunui intrus.

Părăsise camera la șase dimineața și începuse să se plimbe pe străzile Parisului, memorând drumurile care duceau de la malul drept al Senei, peste poduri, la cel stâng: luă aminte la aspectul și comportamentul vesticilor și reținu punctele de congestionare ale traficului rutier și pedestru.

Primise prin GPS o listă cu nume și adrese – colaboratori cunoscuți ai Cameleonului, din Paris: un fost coleg din CIA care acum conducea o companie de date cu sediul într-un zgârie-nori din La Defense, în vestul orașului; un traducător afgan folosit de Divizia de Activități Speciale în Kabul, în 2001, care acum deținea un restaurant pe malul stâng al Senei, pe Bulevardul Saint-Germain; un informator din Rețeaua lui Fitzroy, care era funcționăraș la Ministerul de Interne și lucra într-un birou mic în apropiere de Place de la Concorde; un pilot renumit pentru abilitățile sale, care zburase pentru Divizia de Activități Speciale în Europa, iar acum trăia semi-pensionat în Cartierul Latin.

Coreeanul folosi transportul în comun ca să-și arunce o privire și să verifice fiecare zonă: accesul în clădiri, unde era cea mai apropiată parcare și traseele autobuzelor. Știa că îl au în vizor supraveghetori locali, angajați de cei care contactaseră guvernul coreean și-i ceruseră să-l trimită în această misiune. Dar erau oameni incapabili să se ascundă de un profesionist bine pregătit ca el. Era convins că și Cameleonul i-ar

depista. Kim știa că trebuia să-i sprijine, folosindu-se de abilitățile sale.

După aceea, patrulă prin centrul orașului, continuând să studieze harta. Era pregătit să ajungă repede la oricare dintre adresele cunoscute ale colaboratorilor Cameleonului, dar nu se aștepta ca adversarul lui să se folosească de vreunul în această misiune. Dacă putea – și Kim era convins de asta –, Cameleonul ocolea Parisul. Era o zonă foarte aglomerată, cu prea mulți polițiști, prea multe camere de supraveghere și prea multe vechi cunoștințe care erau, fără îndoială, urmărite. Dacă, din cine știe ce motiv, americanul ar fi fost obligat să intre în oraș, Kim știa că acesta ar fi făcut orice ca să procure ce avea nevoie din alte surse decât cele cunoscute.

Coreeanul știa toate astea pentru că și el era un asasin singuratic. Un individualist. Și el fusese vânat ca un câine și fusese nevoit să-i evite pe cei care ar fi putut fi dispuși să-l ajute.

Totuși știa și că izolarea, epuizarea, rănilile, nevoile și disperarea duc la greșeli. Dacă ținta lui ajungea până în Paris și avea nevoie de ceva din oraș, însemna că era cu adevărat disperată și se comporta și acționa pe măsură. Acest asasin era probabil cel mai bun din lume. Teamă și cursa contracronometru îl puteau face să greșească, dar, totodată, să devină și mai periculos pentru cei din jur. Kim știa că dacă reputația Cameleonului era adevărată, urmau să curgă râuri de sânge pe străzile Orașului Luminilor.

Gentry pedală pe bicicleta furată și se îndreaptă către gara din orașelul Ardez. De acolo intenționa să ia primul tren spre vest, către Zürich, sau spre est, către granița austriacă sau cea italiană. Americanul împrumută un telefon mobil de la un adolescent care aștepta trenul spre est și-i dădu echivalentul a patruzeci de dolari ca să-i permită să-l sune pe Fitzroy și să afle de ce-l vânduse. Se îndepărtase la

douăzeci de metri pe peron și stătu în zăpadă în timp ce trenul spre Interlaken intra în gară. Închise când auzi scandalul de la celălalt capăt al liniei, șterse numărul din memoria telefonului și i-l înapoie puștiului. Câteva minute mai târziu, Court urcă în primul tren care ajungea la Zürich. Era sâmbătă, așa că timp de o oră și patruzeci și cinci de minute, cât dură călătoria prin valea îngustă, fu singurul pasager din vagon.

În tren reuși să se încălzească. Și își verifică rănilor. Profită că era singur, așa că-și scoase pantalonii și apăsă cu degetul tăieturile de pe genunchi și rana lăsată de glonț în coapsă. Se temea să nu se fi infectat. Era evident că înotul în cisterna lui Szabo nu-l ajutase, totuși era bine. Picioarele rănite, ca și coasta, nu îi zvâcneau foarte dureros.

Știa că trebuie să continue să meargă spre Normandia, deși avea senzația că șansele de succes se împrăștiu cu fiecare kilometru care-l aducea mai aproape de capcană. Fitzroy era un nenorocit pentru că-l înșelase, dar Court trebuia să admită că Lloyd îl pusese într-o situație al dracului de dificilă. Se întrebă până unde ar fi mers el însuși. Pe cine ar fi trădat dacă gemenele ar fi făcut parte din familia lui și viețile lor ar fi fost puse în pericol de niște ticăloși care aveau la dispoziție niște maimuțoi înarmați atât de lipsiți de scrupule, încât ar fi ucis copii nevinovați.

Simțea că îi fierbe sângele când se gândea la Lloyd. Chiar nu-și amintea de el, dar CIA nu ducea niciodată lipsă de persoane care plimbau hârtii și care lucrau în culisele operațiunilor sub acoperire, în timp ce Cameleonul și cei ca el activau în prima linie. Court nu-și putea aminti niciun chip, însă uneori superiorii din CIA îi făceau cunoștință cu câte un „costum”. Probabil că Lloyd fusese unul dintre ei, înainte să fure dosarele de personal ale celor din Divizia de Acțiuni Speciale și să se îndrepte către sectorul privat.

Ce nemernic!

Voia să și-l amintească pe Lloyd, să găsească orice în sertarele memoriei care să-l ajute în această situație dificilă, dar sunetul ritmic pe care-l făceau roțile trenului și legănatul ușor îl adormiră. Era destul de greu să se odihnească din cauza tăieturilor, vânătăilor și a întinderilor musculare, dar era prea extenuat ca să-l mai doară ceva. Ațipi cu câteva minute înainte de sosirea în Zürich; tresări când încetini trenul și auzi în difuzor înregistrarea care anunța stația. Se ridică și porni pe culoar, criticându-se pentru lipsa de disciplină: ațipise în timp ce vânătorii erau pe urmele lui.

Cumpără un bilet pentru Geneva din gara Hauptbahnhof. Asta însemna încă două ore petrecute în tren, așa că se duse la o tonetă de unde cumpără un bratwurst^[20] mare și o cafea. Era o combinație ridicolă, dar spera că proteinele și cofeina îi vor ascuți atenția.

Mai erau douăzeci de minute până la plecarea trenului și profită de acest timp ca să coboare două etaje sub gară, unde se afla un mare centru comercial. Găsi un grup sanitar cu plată și închirie o boxă. Se așeză, complet îmbrăcat, pe gresie și-și sprijini capul de faianța rece. Scoase pistolul și și-l puse în poală. Gările erau locurile potrivite pentru a fi vânat. Nu-i plăcea că erau puține căi de ieșire din baie și, cu toate acestea, știa că era mai bine să se ascundă la toaletă decât să stea pe peron un sfert de oră, implorând parcă să fie identificat de adversari. Dacă gealații lui Lloyd îl găseau aici, nu trebuia decât să-și descarce pistolul în ușă și s-o șteargă.

Nu era un plan bun, dar Court admise că dăduse dovadă de inconștientă atunci când intrase în povestea asta. Acum trebuia să găsească o cale de a ieși din rahat, sperând că va supraviețui până duminică dimineață, la opt.

Cu mai puțin de un minut până la plecare, ajunse la peron și urcă în vagon exact când trenul de Geneva se puse în mișcare.

Telefonul lui Riegel sună la nouă și patruzeci dimineată. Bărbatul era la birou, convins că-și va petrece sâmbăta acolo, motiv pentru care anulasese cu regret o expediție de vânatoare în Scoția.

— Riegel.

— Domnule, sunt Kruger, se auzi vocea șefului securității biroului LaurentGroup din Zürich. Am noutăți despre țintă. Mi s-a spus să-l informez pe domnul Lloyd, dar am considerat că trebuie să știți.

— Bine, Kruger. Voi transmite informațiile. Ce știi?

— Îl am, domnule. Tocmai a urcat în trenul de Geneva de la nouă patruzeci. Bilet la clasa a doua, fără rezervare.

— Geneva? De ce se duce în sud? Ar trebui să meargă în vest...

— Poate fuge, domnule. Adică renunță.

— Poate că da, poate că nu. Se abate de la drum, dar are legături acolo.

— Îi pot pune pe cei care-l supraveghează în Geneva să-l intercepteze în gară.

— Nu. Voi organiza o altă petrecere de bun-venit la destinație. Ar putea să ne trimită într-o direcție falsă și să ia alt tren spre Franța. Vreau să fie supravegheate toate gările în care oprește trenul între Zürich și Geneva. Asigură-te că nu coboară înainte să plece trenul.

— Sunt în același tren, domnule. Îl voi urmări tot drumul și vă anunț când ne apropiem.

— *Alles klar!*^[21] Bună treabă!

Imediat după asta, Riegel îl sună pe Tehnician în castelul din Normandia.

— Trimite-i pe venezueleni în sud, ca să prindă trenul care a plecat la nouă și patruzeci din Zürich către Geneva. Cameleonul e în tren, dar s-ar putea să-l părăsească pe drum. Trebuie să fie pregătiți să-l doboare dacă se întâmplă asta.

— Am înțeles.

Riegel se uită apoi la o hartă mare a Elveției.

— Trimite-i pe sud-africanii din Basel în Geneva. Dacă Gentry scapă cu viață până ajunge în gară, trebuie să-l urmărească și să-i vină de hac pe stradă. În gară sunt prea mulți polițiști și prea multe camere de supraveghere.

Court nu rezistă mai mult de un sfert de oră. Găsise un loc la geam în spatele vagonului de clasa a doua. Își scoase haina și se înveli cu ea. Sub ea, ținea strâns în poală pistolul.

Adormi.

— ...*weis*.

Se trezi încet, dar rămase cu capul sprijinit de geam. Deși nu vedea bine din cauza ochilor injectați împăienjeniți de oboseală, privi la fulgii de zăpadă ce se lipeau de fereastră. Ar fi vrut să scoată limba și să guste unul dintre ei. Ținutul era acoperit de o pătură albă, numai crestele stâncoase rămăseseră ca niște pete gri și maronii acolo unde pantele erau prea abrupte și fulgii de zăpadă nu se așternuseră. Cerul era acoperit cu nori grei și cenușii. Era o zi frumoasă de iarnă.

— *Ausweis!*^[22] auzi o voce în dreapta.

Court întoarse capul și recunoscă autoritatea.

Patru polițiști elvețieni în uniformă stăteau pe culoarul de lângă scaun. Purtau pantaloni gri și tunici în două nuanțe ale aceleiași culori. Erau Municipaux, polițiști municipali. Nu foarte bine pregătiți. La șold aveau câte un pistol Glock-17 și cel mai în vârstă din polițiști aștepta cu mâna întinsă.

— *Ausweis, bitte*^[23].

Court înțelegea germana.

Polițistul cărunt îi cerea actele de identitate, nu biletul de tren.

Nu era bine.

Americanul mută arma ascunsă sub haină și o vârî între scaunul din plastic și peretele vagonului.

Nu avea acte, ci numai biletul de tren. Odată ascunsă arma, căută prin buzunarele hainei și scoase

biletul. Polițistul nici nu se uită la el.

— Vă rog să-mi prezentați actele de identitate, zise în engleză.

— Mi-am pierdut pașaportul și merg la ambasada din Geneva ca să cer altul.

Polițiștii înțelegeau engleza, pentru că se uitară la el batjocoritor.

— Ești american? întrebă polițistul mai în vârstă.

— Canadian.

Court știa că are necazuri. Scăpase de pistol, dar avea tocul din piele prins cu bandă cu arici velero de gleznă. Tipii ăștia păreau destul de inteligenți și nu exista *nicio* șansă să-l lase să scape. Când aveau să găsească tocul gol, aveau să caute și pistolul.

— Unde îți sunt bagajele?

— Mi-au fost furate. V-am spus.

Nu avea niciun rost să se împrietenească și Court era convins că avea să fie nevoit să le tăbăcească fundurile tipilor înainte să se termine totul. Nu se simțea în largul lui să lovească niște polițiști nevinovați, dar nu vedea altă cale. Deși erau patru împotriva unuia, agentul american știa că surpriza, viteza și violența îl avantajau într-un spațiu atât de îngust precum coridorul dintre scaunele unui tren.

O mai făcuse.

Tocmai atunci se deschise ușa vagonului și mai apărură trei polițiști. Rămaseră la ușă, departe de restul grupului.

La dracu'! Șapte contra unu. Nu lăsau nimic la voia întâmplării. Gentry nu-și făcea iluzii că ar putea doborî patru oameni și apoi să parcurgă distanța de opt metri până la ceilalți trei înainte să fie ciuruit de gloanțe.

— Vă rog să vă ridicați, zise polițistul cărunt.

— De ce? Ce am făcut?

— Vă rog să vă ridicați și vă voi explica.

— Eu doar mă îndrept spre...

— Nu vă mai spun încă o dată!

Cu umerii plecați, Court se ridică și ieși pe culoar. Imediat se apropie un polițist tânăr, îl întoarse cu spatele și îl încătușă. Ceilalți pasageri

din vagon priveau fascinați scena. Scoaseră telefoanele să fotografieze și americanul făcu tot posibilul să se ferească de blițuri.

Fu înșfăcat de polițistul tânăr, care-i găsi imediat cuțitul în buzunar și tocul prins la gleznă. Cercetă scaunul și ridică pistolul în aer ca pe un trofeu.

— Sunt agent federal al Statelor Unite, răspunse Court, în lipsa altei opțiuni.

Nu se aștepta să-i înapoieze imediat pistolul și să-l bată pe umăr, dar spera să-i facă să se relaxeze un pic și să-i dea posibilitatea să scape.

— Fără acte?

— Le-am pierdut.

— Ai mai spus-o. Ai fost azi-dimineață în Guarda? întrebă unul dintre polițiști.

Înconjurat de camerele telefoanelor și de ochi măriți de uimire, Cameleonul nu se simțea deloc invizibil și nu dădu niciun răspuns. Unul dintre polițiștii care rămăseseră lângă ușă vorbi în walkie-talkie. O clipă mai târziu, trenul încetini.

DOUĂZECI

Riegel primi apelul la opt și jumătate dimineața.

— Domnule, sunt tot eu, Kruger. Gentry a fost coborât din tren într-un sat numit Marnand. Nu avea stație acolo.

— Cine l-a luat?

— Polițiștii municipali. E încătușat și stă pe peron, înconjurat de polițiști. L-am auzit pe unul dintre ei cerând un mijloc de transport de la Lausanne. Nu cred să dureze mai mult de o jumătate de oră.

— Ai coborât și tu?

— Nu i s-a permis niciunui alt pasager s-o facă. O să cobor în Lausanne și mă duc direct la secția de poliție să-l aștept.

Riegel studie harta de pe monitor în timp ce-l suna pe Lloyd.

— Spune-le atunci venezuelenilor că Gentry e în Marnand, la aproximativ treizeci de kilometri nord de Lausanne. E în custodia poliției.

— Nu se poate! răspunse imediat americanul. Avem nevoie de el!

Riegel se uită peste birou. Trofee de pe perete, capetele animalelor magnifice pe care le împușcase, îl priveau cu răceală.

— Știu. Spune-le venezuelenilor că au permisiunea să tragă; pot anihila pe oricine le stă în cale.

— Așa mai stăm de vorbă. Sunt buni de ceva?

— Fac parte din Biroul de Informații, poliția secretă a lui Hugo Chavez. Ce poate oferi Caracasul mai bun.

— Bine, dar sunt buni?

— O să descoperim în curând, nu-i așa?

Gentry tremura pe o bancă de lemn de pe peronul mic din gară. Încheietura mâinii stângi fusese încătușată de cotiera din fier a băncii. Cinci polițiști

stăteau lângă el în ninsoarea slabă; ceilalți rămăseseră în tren.

Probabil că descrierea lui fusese distribuită după târăboiul din Guarda. Bănuise că apariția bicicletei furate lângă gara din Ardez o forțase pe fata de la bilete să răspundă unor întrebări. Nu avea cum să nu-și amintească de străinul care luase primul tren spre Zürich în dimineața aia. Orașul fiind punctul central al micii națiuni, era doar o chestiune de timp până ca toți polițiștii să fie alertați să verifice trenurile, autobuzele și avioanele în căutarea unui bărbat șaten, de peste treizeci de ani, care călătorește singur.

Deasupra peronului scria Marnand. Court nu avea nici mai vagă idee dacă localitatea apărea pe hartă, dar bănuia că dormise vreo două ore, așa că nu putea fi departe de Geneva. Trebuia să găsească o cale să scape de tipii ăștia ca să revină la plan. Timpul trecea...

Polițistul mai în vârstă se așeză lângă el. Avea părul alb ca zăpada și mirosea a aftershave.

— Așteptăm o mașină de la Lausanne. Te vor duce la secție. Detectivii vin să discute cu tine despre incidentul din Guarda și pistolul pe care-l aveai în tren.

— Da, domnule.

Gentry încerca acum abordarea prietenoasă: strategia lui era asemănătoare unui vânticel de vară, dar nu știa ce să mai facă. Asta nu i-ar fi adus eliberarea, însă i-ar fi prins bine o relație bună cu polițiștii, care poate aveau să lase garda jos suficient de mult încât să-i ofere o ocazie de care să profite. Totuși, deținerea unei arme în Elveția era oarecum comparabilă cu crimele în masă din America.

— Pot să merg la baie?

— Nu. Abține-te.

Polițiștii mai tineri râseră.

Court oftă. Meritase să încerce.

La stânga lui, dincolo de peron, șerpuia un drum cu două benzi. Era umed, curat și negru și tăia dealul înzăpezit. O camionetă verde-închis era

parcată pe deal, la cincizeci de metri de gară și la o sută de locul unde se afla Court împreună cu polițiștii care-l păzeau. Din toba de eșapament a camionetei ieșea fum.

Court se uită apoi spre dreapta, încercând în continuare să găsească o cale de a obține un avantaj înainte de sosirea detectivilor. La dreapta lui se afla un sătuc. Casele ca din turtă dulce se pierdeau printre clădiri moderne și din coșuri plutea fumul de lemn care se înălța spre cerul cenușiu.

O camionetă verde, asemănătoare celei parcate pe deal, ieși încet din sat și se îndreptă spre benzinăria aflată la treizeci de metri de locul unde stătea Court. Opri în parcare, departe de pompe, și Cameleonul își dădu imediat seama că fusese înconjurat.

— Sergent! strigă el la polițistul cărunt.

Bătrânul vorbea cu subordonații săi, dar se întoarse pe bancă, lângă Gentry.

— Te rog să mă asculți cu atenție, îi zise acesta. Avem o problemă. Și în stânga, și în dreapta sunt camioane verzi. Înăuntrul lor sau lângă ele, sunt oameni care au fost trimiși să mă ucidă. Nu vor ezita să vă omoare ca să ajungă la mine.

Polițistul se uită în stânga și în dreapta la camioane, apoi la Gentry.

— Despre ce rahat vorbești?

— Sunt asasini bine pregătiți. Trebuie să ne adăpostim. Repede!

Polițistul scoase încet stația din curea și o duse la gură, fără să-și ia ochii de la Gentry, și, vorbind în germană, le ceru oamenilor lui să se apropie.

— Două mașini verzi, continuă în engleză când sosiră toți. Una la nord și una la sud. Tipul ăsta spune că au venit să-l salveze.

— Nu să mă salveze! Să mă omoare!

Cei cinci se uitară la camioane; nu se observa nicio mișcare.

— E un șiretlic, zise un polițist blond în timp ce desprinsese capsă care-i ținea pistolul în toc.

— Cine ești? întrebă altul.

Court nu răspunse, ci îi zori să intre repede în gară.

— Supravegheați-l! le ordonă bătrânul subalternilor. Mă duc să verific, zise el, apoi le întoarse spatele și porni către sud, spre camioneta din parcare benzinariei.

— Sergent! Chiar nu vrei să faci asta! strigă Court după el, dar fu ignorat de polițistul cărunț îmbrăcat cu haină groasă.

Acesta coborî treptele peronului și se îndreptă spre benzinărie. Camioneta verde avea geamuri fumurii, iar motorul mergea la ralanti.

Când polițistul se apropie de camionetă, Gentry le vorbi celorlalți patru.

— O să moară. Nu trebuie să vă panicați; vom fi nevoiți să colaborăm. Dacă vreți să trăiți, faceți ce vă spun.

— Taci! zise unul dintre ei și toți patru se uitară cum sergentul lor se apropie de geamul șoferului și bate cu stația de emisie în el.

— Nu uitați de cealaltă camionetă, îi avertiză Court pe cei patru bărbați în uniformă.

— Taci! repetă polițistul.

Gentry observă cum îngrijorarea lor creștea pe măsură ce se uitau când spre nord, când spre sud.

Sergentul bătu mai tare în geam. Sub privirile lui Gentry și ale celor patru polițiști, se aplecă să se uite înăuntru. Probabil că văzuse ceva – mișcare sau ceva ce indica un pericol –, pentru că făcu imediat un pas înapoi și scoase pistolul.

Geamul camionetei din dreptul șoferului se făcu țandări, spulberat de un foc de armă. Polițistul se dădu repede în spate când se deschise portiera. De la volan coborî un bărbat îmbrăcat în negru, cu chipul acoperit cu cagulă și un pistol automat în mână. Trase trei rafale în trupul ce se împleticea și polițistul elvețian căzu mort la pământ.

Cei patru polițiști din jurul lui Court scoaseră panicați pistoalele. Era dificil să nimerești de la treizeci de metri distanță, dar tinerii începură să tragă rafale și să urle, apoi se lăsară la pământ.

— Cealaltă camionetă! Afurisita aia de camionetă! urlă Court, aruncându-se și el pe jos.

Zăcea pe caldarâmul rece lângă bancă, cu brațul stâng ridicat, încătușat de cotieră.

Polițiștii se uitară în spate și văzură patru bărbați mascați care veneau, în formație, spre ei. Cu toții aveau arme asemănătoare cu a bărbatului de la benzinărie, căruia acum i se alăturaseră trei camarazi. Toți opt se apropiau cu încredere, ca și cum aveau tot timpul din lume.

— Descătușați-mă! Trebuie să intrăm! urlă Court, dar polițiștii se întinseseră pe peron, adăpostindu-se în spatele unui căruț din lemn. Unii dintre ei rămăseseră chiar descoperiți. Trăgeau haotic, în timp ce bărbații în negru se apropiau amenințător prin ninsoare.

Un tânăr polițist chel strigă ceva în stația radio care-i atârna la gât. Se ghemuise la cinci metri de Gentry, în spatele unui cărucior de bagaje, care-l apăra prea puțin de bărbații ce coborau dealul dinspre nord și deloc față de cei care veneau din sud, de la benzinărie.

Court privea cum sar bucățele de beton din caldarâm, din ce în ce mai aproape de tânărul polițist care nici măcar nu observa, ci continua să urle în stație. Răbufnirile de ciment și praf se apropiară de el până când o rafală de pistol automat îl nimeri în picioare și în spate. Tânărul se răsuci pe o parte și încremeni pe beton. Rafalele letale încetară la fel de repede cum începuseră.

— Dați-mi o armă! strigă Gentry.

Cei trei polițiști rămași în viață îl ignorară. Trăgeau aiurea și-și încărcau pistoalele lent, cu mâinile tremurânde.

Court se răsuci pe betonul rece. Se propti cu bocancii în picioarele din fier ale băncii și lovi cât putu de tare. Încercă disperat să desprindă bucata din fier prinsă de stinghiile din lemn ale băncii de patru metri. În timp ce trăgea și lovea, cătușa metalică i se înfipse dureros în încheietura mâinii stângi. La un moment dat, reuși să păstreze ritmul și

o lovitură puternică crăpă lemnul, dar îl făcu să simtă valuri de durere în încheietură și în braț.

O salvă de mitralieră lovi fereastra de deasupra lui, acoperind cu cioburi banca și zona din jur. Când se zbătu din nou, se uită în dreapta. Un polițist fusese împușcat în umăr și în șold. Scăpase arma din mână și începuse să se zvârcolească în agonie.

Fu nevoie de mai mult de treizeci de lovituri consecutive cu picioarele ca să desfacă bucata de fier din barele de lemn. Ultima lovitură îi smuci puternic brațul. Durerea din încheietură era sfâșietoare, dar banca se rupse.

Gentry se ghemui în genunchi și ridică bucata de fier. Avea pe puțin paisprezece kilograme și încă era atașată de încheietura sângerândă. O ridică în cele din urmă cu brațul încătușat și, în băiata focurilor ce veneau din ambele părți, se îndreptă către polițistul care agoniza în mijlocul peronului. Când mai avea vreo șase metri, aruncă bucata de fier în față, lângă polițist, și căzu pe o parte. Sunetul scos de fier fu la fel de puternic ca al împușcăturilor ce răsunau în jur, iar cătușa îi apăsă încheietura umflată și mai tare.

Îngenunchind lângă ofițerul elvețian, se întinse către centura lui.

— Șoldul meu! imploră acesta. Sunt rănit grav în...

— Îmi pare rău, zise Court, scoțând cheia cătușelor plină de sângele elvețianului.

Ghemuindu-se din reflex când îi trecu o rafală de gloanțe pe lângă ureche, agentul american împinse cotiera din fier în fața lui, la marginea peronului, apoi se târî și o împinse din nou.

Polițistul rănit se prinse de piciorul lui Court când acesta înaintă, o încercare jalnică de a primi ajutor, dar și de a recăpăta controlul asupra prizonierului; de parcă asta mai era o problemă. Gentry lovi cu piciorul mâna muribundului, îi luă pistolul și continuă să se târască. O ploaie de gloanțe îl urmări până la capătul peronului, fără să-l nimerească, în timp el și ancora metalică se rostogoliră. Ajuns la

margine, se lăsă să cadă și ateriză pe pământ, unde se adăposti la marginea peronului înalt de un metru. Creierul lui invadat de adrenalină aproape că intră în panică atunci când, pentru o clipă, pierdu cheia. O găsi repede, se ridică în genunchi și reuși cu degetele înghețate să-și elibereze încheietura din cătușă.

Dintre cei cinci polițiști care-l coborâseră din tren, numai doi mai trăiau, ambii ghemuiți în spatele unor adăposturi fragile. Pentru că nu voia să fie în raza de acțiune a niciunui urmăritor, Court se mută câțiva pași mai jos și abia apoi se uită înapoi. Urlă la cei doi polițiști să renunțe la acoperire și să vină lângă el. Unul strigă că nu mai are muniție. Celălalt era rănit la mâna dreaptă și trăgea cu stânga din spatele unui ghiveci mare din piatră. După acuratețea cu care trăgea, Gentry își dădu seama că era dreptaci.

Mișcările din interiorul gării îi atraseră atenția americanului. Cei câțiva călători fugiseră de ceva timp sau se adăpostiseră, așa că atunci când observă doi bărbați care alergau spre peron, își dădu seama că o parte dintre atacatori încearcă să-l flancheze. Ușa se deschise brusc și ieșiră pe peron doi bărbați mascați care se îndreptară spre polițistul cu mâna rănită.

Court ridică pistolul Beretta 92 cu mâna dreaptă, stânga nefiindu-i de folos din cauza rănilor căpătate. De la doisprezece metri distanță îi împușcă în față pe cei doi mascați. Elanul lor de a ieși în grabă, cuplat cu impactul împușcăturilor, îi făcu să se izbească unul de celălalt și să cadă împreună pe peronul înghețat.

Imediat după a doua împușcătură, Court își verifică pistolul. Încărcătorul era gol.

— Hei! Aruncă-mi pușca!

Era a treia oară când cerea o armă. De data asta diferența era că polițiștii supraviețuitori îl văzuseră la treabă. Tânărul polițist cu mâna rănită apucă arma neagră a unuia dintre mascați și o împinse cu putere spre Gentry. Acesta o prinse și se adăposti. Era un

HK MP5, cel mai folosit pistol-mitralieră din lume. Cameleonul se descurca bine cu genul ăsta de armă. Scoase încărcătorul și văzu că e plin cu treizeci de gloanțe de calibrul nouă milimetri. Strigă la polițistul rănit să-i dea cealaltă armă colegului său. Când se făcu transferul, Court strigă:

— Pune-o pe semiautomat! Trage câte o salvă pe rând în fiecare direcție! Fă asta până se golește încărcătorul! Ai înțeles?

— *Oui!*^[24]

— Acum!

Gentry se apropie ghemuit de marginea peronului, spre nord, micșorând distanța dintre el și cei patru care coborâseră din camioneta de pe deal.

Un fluierat ascuțit îl avertiză că vine un tren din direcția satului. Încercă să alunge orice gând din minte și se târî prin zăpadă, de-a lungul șinelor. Știa că toți urmăritorii săi erau adunați la capătul peronului, imediat după colțul de ciment din față. Încheietura îi zvâcnea dureros, iar tăieturile de la genunchi, pe care și le făcuse cu o zi în urmă în cioburile ferestrei atunci când scăpase din casa lui Laszlo Szabo, îi provocau înțepături îngrozitoare. Durerea permanentă din coapsa împușcată era ultima de pe listă în acel moment.

După ce ajunse la trei metri de marginea peronului îi auzi pe bărbați vorbind. În *spaniolă*! Întreaga planetă voia să-l omoare? Toți erau ghemuiți lângă treptele peronului. Deși îi vuiau urechile, Gentry reuși să distingă zgomotul scos de încărcătorul schimbat al unui MP5.

Când se ridică, văzu doi mascați în picioare. Trase cu o mână, foc automat, de la o distanță mai mică de trei metri. Ambii atacatori căzură secerăți, iar Court mai trase o dată, scurt, în fiecare dintre trupurile care zvâcneau. Lăsă arma și luă alta, de la un mascat mort, apoi se întoarse și fugi înapoi pe peron.

Nu se gândise nicio clipă să fugă, deși avea ocazia să scape atât de ucigașii vorbitori de

spaniolă, cât și de polițiștii elvețieni. Era o bătălie în desfășurare, Court era deja implicat în ea și nu i se părea corect să se retragă în acel moment. Doi polițiști nevinovați încă erau în viață și nu ar fi rezistat prea mult timp singuri. Pe măsură ce se apropia trenul, în geamurile rămase neatinse ale gării se reflectară câteva lumini. Court Gentry alergă în ajutorul celor doi polițiști, ținând cu mâna sănătoasă HK-ul întins în față, în căutarea țintelor.

DOUĂZECI ȘI UNU

Claire Fitzroy stătea pe pat și se uita pe fereastră la pajiște și la pădurea deasă. Cerul fusese mohorât și cenușiu de când ajunseseră la castel, după-amiaza trecută, dar spre dimineață se mai risipiseră norii și acum putea să vadă în depărtare.

Prânzul rămăsese neatins lângă ea. Sora ei era în bucătărie, cu mami, tati și bărbatii cu haine din piele care-l urmau peste tot pe tatăl ei, dar lui Claire i se permisesse să se ridice de la masă. Le spusese părinților că o doare burtica și primise permisiunea să se întoarcă în camera ei.

Durerea era reală și era provocată de îngrijorarea care i se cuibărise în suflet de mai bine de o zi. Plecarea în grabă de la școală, chipurile îngrijorate ale părinților, cearta telefonică dintre tati și bunicul, sosirea bărbatilor înarmați și călătoria cu mașinile mari și negre spre castelul de la țară.

Ceva îi atrase atenția. Se apropie de fereastră și miji ochii. Încremeni de entuziasm. În depărtare se vedeau clopotnițe. Le știa! Erau ale enormei Catedrale Notre-Dame din Bayeux și știa că orașul are secție de poliție. Era în apropierea unei mari roți hidraulice unde le dusesse tati pe ea și pe sora ei. Își amintea de polițiștii în uniforme care-i zâmbiseră vara trecută.

Dacă ar putea ieși din casă, ar putea alerga peste pajiște, prin livada de meri, ar traversa pădurea și ar ajunge la Bayeux. Odată ajunsă acolo, ar găsi secția de poliție și le-ar spune ce se întâmplă. Polițiștii le-ar putea veni în ajutor și i-ar face pe bărbatii în haine de piele care vorbesc limba aceea urâtă să îi lase familia în pace.

Mami și tati ar fi atât de fericiți!

Avea ceva de mers, dar știa că va reuși. Era cea mai rapidă extremă din echipa ei de fotbal. S-ar putea strecura până în pivniță și apoi va ieși pe fereastra mică pe care o văzuse seara trecută când urmărise pisica împreună cu sora ei.

Hotărâtă, micuța de opt ani încheie nasturii hainei, își puse mânușile și întredeschise ușa dormitorului. Imediat cum păși pe coridorul lung și slab luminat, auzi voci din susul scării. Traversă în fugă holul și reuși să ajungă fără zgomot până la scară.

Înțepeni când se auzi un țipăt deasupra. Urmă altul. Veneau de la al treilea etaj. Începu să coboare, dar se opri, încercând să-și dea seama care era sursa sunetului gutural.

Era bunicul Donald și părea că suspină.

Reuși să ajungă repede la etajul întâi, trecu încet pe lângă bucătărie și sala de mese, pentru că părinții și sora ei luau prânzul acolo. Dacă ar fi văzut-o, tati s-ar fi înfuriat și ar fi trimis-o înapoi în cameră.

Coridorul cotea spre dreapta, unde erau treptele din piatră ce duceau spre pivniță. Claire se mișcă repede, având totuși grijă să nu facă vreun zgomot și să nu se dea de gol. Imediat după colț, era cât pe ce să se ciocnească de un bărbat masiv.

Claire încremeni. Matahala purta un pulover maro pe gât, iar pe spate se vedea cureaua unei arme care îi atârna pe piept. De centură avea prinse un pistol și o stație radio. Patrula în sus și în jos pe coridor, departe de fată, în liniște. Micuța Claire nu îndrăznea să se întoarcă și să fugă. Rămase pe loc, în liniște în mijlocul holului, în spatele bărbatului care se îndepărta încet. Mai întâi, un metru și jumătate. Apoi, trei. Apoi, șase.

Gardianul deschise o ușă la stânga. Claire știa de când explorase cu sora ei seara trecută că acolo era o baie mică.

Bărbatul intră și închise ușa în urma lui.

Deasupra se auziră doi oameni vorbind. Copila trecu în grabă pe lângă ușa băii și ajunse la treptele din piatră.

Un minut mai târziu se cățăără pe raft, își strecură trupul micuț prin fereastră și se lăsă să cadă pe peluză. Se ghemui, se uită în stânga și în dreapta și văzu la distanță un bărbat cu un câine mare ținut în

lesă, care se îndepărta. Privi apoi peste fântâna albă, spre livada de meri.

Acolo erau clopotnițele catedralei din Bayeux.

Aruncă încă o privire în jur și porni. Se ridică și alergă cât de repede o ținură piciorușele. Era frig și aburii se vălătuceau în jurul gurii ei când trecu pe lângă fântână, o depăși și apoi continuă să alerge așa cum nu o făcuse niciodată.

Cu doar câteva săptămâni în urmă înscrisese un gol în meciul împotriva echipei școlii primare Walnut Tree Walk. Era pe flancul stâng al terenului când mingea sărise spre ea dintr-o degajare greșită. Pornise spre obiectiv într-o cursă nebună, driblase și apoi șutase pe jos, înscriind primul ei gol din acest sezon. Tati fusese atât de fericit încât, în drum spre casă, le scosese pe amândouă la o pizza. De atunci, pomenea de gol în fiecare zi.

Claire alergă prin iarba verde a peluzei îngrijite așa cum o făcuse cu mingea spre poarta adversă. Nu trebuia decât să ignore aerul înghețat care-i ardea plămânii și o făcea să simtă ace dureroase în picioare. *Trebuia* să ajungă în livada unde bărbații răi nu o putea prinde. *Trebuia* să ajungă lângă clopotnițe, ca să găsească secția de poliție. *Trebuia* să spună cuiva ce se întâmplă în castel. *Trebuia* să-și salveze familia.

Mai avea doar câțiva metri până la livadă, putea să simtă mirosul dulce al merelor, când auzi pocnetul asurzitor al unei împușcături venite din spate, dinspre peluză. Ecoul răsună printre copacii din fața ei, iar copila se împiedică și căzu în tufișurile mici de la marginea livezii.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă surprins Lloyd, deși știa prea bine cum sună o împușcătură.

Își strecură capul pe ușa centrului de comandă și descoperi că bărbatul care stătea de pază pe coridor era la fel de nedumerit ca și el.

Lloyd trecu în grabă pe lângă el și coborî. Tânărul american își scosese sacoul, cravata slăbită

îi flutura în jurul gâtului și gulerul cămășii era deschis. Avea mânecile suflecate până la coate, iar brațele, fața și părul erau acoperite de transpirație. Un amestec de sânge și sudoare îi stropise cămașa după ce fusese lovit.

La etajul al doilea, fu cât pe ce să se izbească de belarusul care se îndrepta spre el.

— Ce s-a întâmplat? Cine trage?

— Veniți! Vă rog grăbiți dumneavoastră!

Lloyd îl urmă pe gardian la etajul întâi, de unde se auzeau țipete. Era vocea Elisei Fitzroy și venea dinspre bucătărie. Bărbații din Minsk striga la ea. Apăru și domnul Felix, care-l întrebă pe Lloyd ce se întâmplă, dar fu sfătuit scurt să se întoarcă în bibliotecă și să închidă ușa.

Lloyd vru să intre în bucătărie, dar bărbatul care-l conducea se întoarse și-l luă de braț. Spuse ceva, dar engleza lui lăsa mult de dorit. Avocatul se smulse din strânsoare, totuși îl urmă spre ușa din spate.

La început nu văzu nimic în afară de fântâna albă, peluza verde, livada de meri din depărtare și cerul senin. Îl urmă pe bărbat, trecu pe lângă fântână și văzu trei belaruși și un câine care stăteau lângă o siluetă în iarbă.

— Gentry?

Lui Lloyd nu-i venea să creadă. Cum ajunsese atât de repede în...

Bărbatul cu câinele se dădu într-o parte, dându-i posibilitatea lui Lloyd să vadă trupul de pe peluză.

— Rahat! Rahat! Țsta e ultimul lucru de care aveam nevoie azi!

Tocmai atunci apăru din livadă, la o sută cincizeci de metri, alt bărbat. Peste piept avea o pușcă, cu mâna dreaptă ținea în lesă un câine de vânătoare, iar cu stânga strângea încheietura unei fetițe cu păr castaniu.

Era una dintre gemene. Lloyd nu avusese timp să le învețe numele, darămite să le deosebească. Smulse stația radio de la șoldul belarusului care-l condusesese și apăsă butonul de pornire.

— Tu! Du-o la intrarea din față. Nu avem nevoie de o puștoaică isterică.

— Da, domnule, răspunse bărbatul de la distanță prin walkie-talkie.

O smuci pe față și o scoase la marginea livezii, departe de tatăl ei, care zăcea în iarba deasă cu fața la pământ, având o gaură mică în cap și fața pulberată.

Gentry o luase spre autostradă, îndreptându-se spre sud, spre Lausanne, după care urma să meargă spre vest, pe lângă Lacul Geneva. Camioneta verde în care se afla fusese ciuruită de gloanțe de nouă milimetri, dar acele care indicau presiunea uleiului și nivelul benzinei erau în parametri. În spatele său, în gară, zăceau cel puțin patru sud-americani morți în zăpadă. Ceilalți fuseseră prinși de cei opt polițiști care sosiseră la fața locului cu patru mașini. Court reușise să-și piardă urma când trecuse trenul interurban. Se întorsese apoi spre deal și urcase până la camioneta verde care avea cheile în contact și motorul pornit.

Acum se grăbea. Cu un sfert de oră mai devreme fusese cel mai căutat om din Elveția.

Deși polițiștii erau distrași de asasinii sud-americani, Court știa că nu scăpase și că autoritățile locale aveau să emită în scurt timp un comunicat în care aveau să anunțe că este căutat un bărbat care conduce o camionetă verde, ciuruită de gloanțe.

DOUĂZECI ȘI DOI

Nimeni nu le spusese belarușilor din castel despre elicopter. În consecință, se dezlănțui iadul când apăru dinspre pădure un Sikorsky S76 care ateriză pe heliportul de lângă parcare acoperită cu pietriș. Numai Lloyd fusese informat despre sosirea iminentă a elicopterului din Paris. Bărbatul stătea în centrul de comandă, ascultând sunetul pe care îl făcea curentul de aer produs de elice când lovea fereastra. Îl trimisese pe Tehnician jos, în pauza de masă, și-l împinsese pe Fitzroy, înlănțuit de scaun, în baia de vizavi.

Lloyd stătea singur și se uita în gol la peretele de piatră din fața lui. Trei minute mai târziu se deschise ușa, dar americanul nu se răsuci imediat.

— Lloyd? Lloyd?

În cele din urmă, avocatul se întoarse încet cu scaunul către oaspete. Riegel era un bărbat masiv de un metru nouăzeci și cinci. Avea părul blond, înspicat cu fire albe și sprâncene stufoase la fel de blonde. Purta pantaloni groși kaki, jachetă sport din piele întoarsă și cămașă descheiată la gât. Era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât Lloyd, dar își menținuse trupul în formă perfectă. Vocea lui puternică și atitudinea arogantă îi dădură de înțeles avocatului că după-amiaza avea să fie dificilă.

— Domnule Riegel, zise Lloyd, fără să se ridice. Bine ai venit la Castelul Laurent.

— Ți-a trecut prin minte să-ți anunți oamenii că vin? se răsti furios neamțul. Cei trei belaruși mi-au spus că au fost cât pe ce să tragă în elicopter!

— Ar fi fost un incident nefericit.

Riegel părea decis să continue pe aceeași linie, dar în cele din urmă renunță.

— Unde e reprezentantul lui Abubaker?

— Domnul Felix e la parter. L-am instalat într-o cameră lângă bibliotecă și i-am spus că îl anunț dacă avem noutăți.

— Ai auzit că Gentry a scăpat iar din laț?

— Am auzit.

— E bine că Geneva e acoperită. Dacă ajunge acolo, îl prindem.

— Ai mai spus asta.

— Poate că nu o să-l omorâm în mijlocul străzii, dar îl vom învinge cu un război de uzură. Curând va rămâne fără arme, muniție, planuri de rezervă, timp și sânge în vene.

— Sper că ai dreptate. *Eu* rămân fără ostatici.

Riegel se așeză pe scaunul Tehnicianului.

— Așa cum ți-am spus la telefon, Marc Laurent m-a trimis ca să mă ocup de consultanță la fața locului. Nu te uita așa la mine. Îmi displace faptul că sunt aici la fel de mult ca și ție. Mizeria pe care ai creat-o și căreia i-ai dat amploare nu-mi va fi de folos în carieră, indiferent cum se va termina. Nu sunt decât un om de serviciu, cel care împiedică o situație să devină mai rea decât e. Când Laurent a aflat că unul dintre ostatici a fost împușcat... ei bine, nu mi-a zis decât atât: „Kurt, du-te acolo! Fă ce ai de făcut!”

Vocea lui Lloyd avu o urmă de sarcasm.

— Domnul Laurent nu are de ce să-și facă griji. Mă îndoiesc că se va repeta întâmplarea. Nu mai sunt tătici care să moară aici.

— Unde e familia lui Fitzroy acum?

— E închisă în camera de la etajul al doilea.

— Au aflat?

— Copiii – nu, mama – da.

— Care e starea ei?

— Unul dintre specialiștii mei în securitate i-a injectat suficiente sedative cât să fie docilă un timp.

— Și Sir Donald?

— Aici, răspunse Lloyd, indicând spre camera alăturată.

— Ce s-a întâmplat mai exact de s-a ajuns la împușcături?

Avocatul ridică din umeri: părea total dezinteresat de operațiune.

— Unul dintre rahații ăia mici a fugit. Lunetistul de pe acoperiș a văzut fata și a anunțat prin stație. În

momentul ăla eram ocupat și aveam stația închisă. Când băieții au fugit după ea, Phil a înnebunit, deși bănuiesc că ei nu i-ar fi făcut rău. A trecut printre doi băieți înarmați pe hol și s-a năpustit afară, să-și salveze fata.

— Și?

— Și lunetistul a avut grijă de el.

Riegel se uită pe fereastră.

— Amărâțul nu voia decât să-și protejeze familia. Ar fi adus-o înapoi: nu i-ar fi părăsit pe ceilalți. Niciun tată nu și-ar lăsa familia în urmă.

— Nu cred că lunetistul nostru e cine știe ce familist.

— Sir Donald știe?

— Mda. I-am spus.

— Cum a primit vestea?

— Fără emoție. A stat pur și simplu nemișcat.

— Bine. Voi sta de vorbă cu el și voi încerca să-i explic că a fost un accident.

— Baftă!

— Lloyd, de ce nu iei o pauză? Arăți ca dracu'.

Avocatul se ridică. Riegel văzu petele de sânge de pe cămașă, dar nu zise nimic.

— Tot eu sunt la conducere.

Kurt Riegel clătină din cap: nu-i venea să creadă.

— Îmi convine. N-am nevoie de mai multă responsabilitate pentru dezastre decât am deja. Sunt aici în calitate de consultant, nimic mai mult. Aș putea oferi sugestii folositoare. Cum ar fi să nu scapi din ochi o fetiță de opt ani, să nu împuști ostatici care nu reprezintă un pericol și nu amenință să evadeze și cum să nu uiți să-ți anunți oamenii că un elicopter prietenos va ateriza în mijlocul lor. Chestii de genul ăsta.

Lloyd se ridică și porni fără să scoată un cuvânt spre scara care ducea la bucătărie.

Riegel traversă încăperea și deschise ușa în spatele căreia, conform spuselor lui Lloyd, se afla Sir Donald. Neamțul fu surprins să descopere o baie mare, placată cu faianță. Fitzroy stătea pe un scaun în mijlocul camerei. Se uită la Riegel cu ochi umezi

și injectați. Capul, brațele și gleznele îi erau prinse de scaun cu un lanț gros, iar cămașa zdrențuită era la picioarele lui pe podea. Bătrânul purta un tricou transpirat și pătat de sânge. Pe chipul lui se vedeau urmele loviturilor primite, iar pe pantalonii sfâșiați erau pete mari de sânge. Kurt Riegel își dădu seama că fusese înjunghiat.

— *Scheisse*⁽²⁵⁾, zise Riegel, după care ieși din baie, se duse pe coridor și strigă către cei doi scoțieni aflați lângă scară. Vreau să fie dezlegat prizonierul! Să fie curățat! Să-i fie pansate picioarele! Cineva să-mi aducă haine curate. La dracu', omule, mișcă-te!

Un sfert de oră mai târziu, Riegel stătea pe un scaun lângă un pat cu baldachin aflat în apartamentul principal de la etajul al doilea. Sir Donald era întins pe pat și se uita la el. Englezul fusese descătușat, spălat și îmbrăcat cu haine curate. Pe tâmpla dreaptă avea un plasture lipit peste o tăietură. Vânățiile de pe bărbie și din jurul ochilor nu primiseră foarte multă atenție.

La început, niciunul dintre cei doi bărbați nu vorbi. Fitzroy refuză cafeaua, clătinând din cap, în timp ce ochii îi sclipeau de furie.

În cele din urmă, vorbi Riegel.

— Sir Donald. Numele meu e Riegel. Pentru început, dă-mi voie să îți ofer sincere scuze pentru felul în care ai fost tratat. N-am avut nici cea mai vagă idee că Lloyd va... Ei bine, n-am nicio scuză; îmi asum responsabilitatea și voi îndrepta lucrurile.

Fitzroy nu zise nimic, deși se vedea în ochii lui că în viitorul apropiat nu va exista vreo urmă de apreciere.

— Am cerut să ți se aducă mâncare și apă. Dorești ceva mai tare? Un coniac, poate? Vouă, englezilor, vă place să ciupiți ceva după-amiaza. Am dreptate?

Din nou, niciun răspuns din partea prizonierului.

— Mai departe. Sincere condoleanțe pentru fiul tău. Nimic din ce aş spune sau aş...

— Atunci nu te mai obosi! răspunse bătrânul, cu voce răgușită.

— Am înțeles. Vreau doar să știi că... nimeni nu a vrut să se întâmple asta. Din nou, nu există nicio scuză. Ar fi trebuit să fiu tot timpul la locul acțiunii. Am venit însă imediat cum am aflat de accident. Fiul tău a făcut ce ar face orice tată. Nu trebuia să fie împușcat. A făcut ce ar fi făcut orice tată în asemenea circumstanțe, repetă neamțul.

Fitzroy păru să-i ia în considerare cuvintele, dar nu răspunse.

— De acum înainte, eu voi supraveghea starea ta și a familiei tale. Domnul Lloyd va coordona misiunea de a-l găsi și neutraliza pe Cameleon. Tot eu voi fi responsabil de apărare, să fim pregătiți dacă, cine știe cum, domnul Gentry reușește să se strecoare printre vânătorii care sunt pe teren și-l caută.

— O să ajungă aici în scurt timp, Fritz.

Riegel schiță un zâmbet și se ridică.

— A reușit să neutralizeze sau să-i întârzie pe albanezi, indonezieni și pe venezueleni, iar libienii au avut o victimă atunci când a trecut de ei. Asta înseamnă că el a distrus complet trei echipe de asasini și a slăbit-o pe a patra. Cu toate astea, mai sunt nouă echipe între el și noi. În jur de patruzeci de oameni. Plus o sută de iscoade care-l caută. Plus cei paisprezece din jurul castelului. Plus un tehnician care monitorizează apelurile și computerele tuturor asociațiilor lui Gentry de pe toate rutele posibile. Se zice că e rănit; cu siguranță e epuizat și resursele lui se împuținează.

— O să ajungă aici, zise cu siguranță Fitzroy.

Neamțul zâmbi din complezență.

— Vom vedea, răspunse și privirea i se întunecă. Sir Donald, ești un profesionist și cu siguranță înțelegi în ce situație te afli. Ți-aș insulta inteligența dacă ți-aș spune că te vom lăsa să pleci după ce rezolvăm treaba cu Cameleonul. Știi la fel de bine ca și mine că nu putem deschide pur și simplu porțile ca să pleci. Nu vreau să fiu dramatic, dar...

asa cum se spune in filme, stii prea multe. Nu. Din cauza evenimentelor legate de Gentry si de contractul cu Lagos, nu vei parasii in viata Castelul Laurent. Aha, stii; ma bucur sa vad asta in ochii tai. Am sa-ti fac insa o promisiune ca intre profesionisti. Nora si nepoatele tale nu vor pati nimic rau. Au trecut deja prin prea multe. Am nevoie de ele pana la sosirea domnului Gentry, apoi vor fi libere. Atat timp cat Cameleonul nu-i contacteaza pe altii, nu aduce poliția sau armata la micul castel, femeia si fiicele ei nu vor fi in pericol, indiferent daca președintele Abubaker semneaza sau nu contractul. Iți promit si ca nu vei mai suferi alte umilințe din partea domnului Lloyd.

Fitzroy dadu din cap si ridica barbia.

— Vreau ca trupul fiului meu sa fie tratat cu respect.

— E de la sine inteles. Voi cauta un sicriu potrivit pentru el si-l vom trimite pe Phillip cu elicopterul inapoi in Marea Britanie. Va fi dus intr-un loc ales de soția lui, imediat ce va reveni acasa.

Bătrânul încuviință din nou încet.

— Așa sa faci si gaseste o modalitate prin care sa-ti fetele la distanta de bataia focului diseara, cand va veni Cameleonul. Iți voi ramane dator si nu-ti voi face probleme.

Diseara, cand va veni Cameleonul. Riegel reusi sa-si mascheze zambetul.

— Ai cuvântul meu. Mai pot face ceva pentru tine, ca sa te simți mai bine cel puțin până când va începe bătălia pentru castel? întrebă Riegel sarcastic.

— Aș vrea sa vorbesc cu Claire, dacă se poate. Nici nu vreau sa-mi imaginez ce e in mintea ei acum. O mica discutie in privat între un bunic si nepoata lui.

— Claire e una dintre gemene? Sunt sigur ca pot rezolva asta.

— Ar fi minunat. Mulțumesc.

Zece minute mai târziu, Riegel stătea în fața lui Lloyd, în bucătărie. Amândoi beau cafea și ignorau sendvișurile de pe platoul așezat pe blatul din fața lor.

— De ce l-ai torturat pe Fitzroy?

— Nu lua situația în serios.

— Ești nebun, Lloyd. Sunt convins că nebunia asta a fost diagnosticată cândva – poate în copilărie – și ai reușit să o ascunzi de CIA și de Marc Laurent.

— Pagubă-n ciuperci.

— Lasă-l în pace pe Fitzroy.

— Kurt, ai probleme mai mari decât asta. Ne trebuie cineva în Elveția care să curețe mizeria făcută de Gentry.

— Adică?

— Tehnicianul tocmai a fost informat de un supraveghetor din Lausanne că doi dintre venezueleni au fost prinși în viață de elvețieni. Trebuie să ne asigurăm că nu vor vorbi.

— Și îi vrei morți?

— Cum altfel putem fi siguri de tăcerea lor?

Riegel ridică din umeri.

— Fără LaurentGroup, petrolul din Venezuela va înceta să curgă. Fără LaurentGroup, petrolul pe care trebuie să-l livreze la export nu are cum să traverseze oceanul către rafinării. Chávez are nevoie de noi la fel de mult cum avem noi de el. Doi asasini care nici nu și-au îndeplinit misiunea și nici nu au murit încercând s-o facă nu vor prejudicia relațiile noastre cu lunaticul ăsta. Îl voi suna pe directorul Biroului General de Informații din Caracas și îi voi spune că, deși oamenii lui au dat greș, îi voi trimite un premiu de consolare dacă se asigură că agenții lui își vor ține gura. Când elvețienii le vor permite oficialilor venezueleni de la ambasadă să-i întâlnească pe supraviețuitori în închisoare, n-am nicio îndoială că mesajul pe care-l vor primi cei doi nefericiți va descrie clar ce vor păți familiile lor de acasă dacă nu-și asumă răspunderea pentru eșecul operațiunii. O singură

mențione în fața polițiștilor despre cum o companie multinațională a recrutat echipe de asasini din țări din Lumea a Treia să ucidă un bărbat care traversează Europa și... ei bine, soțiile acelor bărbați, copiii, părinții și vecinii vor ajunge într-un gulag venezuelean.

Lloyd era impresionat.

— De asta nu ai folosit mercenari, nu-i așa?

— Mercenarii nu răspund decât pentru ei. Prefer să folosesc oameni pe care-i pot manipula.

— Așadar, acum trebuie să-l găsim pe Gentry.

— Avem oameni în fiecare punct-cheie din Geneva, la fiecare adresă a asociațiilor cunoscute, în fiecare spital. Tehnicianul monitorizează telefoanele și stațiile radio ale poliției. Sud-africanii sunt în centru, gata de acțiune. Dacă vreun supraveghetor îl vede pe Cameleon, într-un sfert de oră o echipă o să fie pe urmele lui.

Fitzroy nu mâncase, dar băuse coniac și niște apă. Felul în care îl tratase Lloyd îl afectase, dar nu-l înfrânsese. Împunsături de cuțit în coapse, lovituri peste față... Acestea nu erau nimic mai mult decât acțiunile unui om disperat.

În anii șaptezeci, pe când era tânăr ofițer de informații în Ulster, Don fusese răpit dintr-o stație de taxi de o mașină plină cu mascați, membri ai IRA. Îl duseseră într-un depozit și-l bătuseră cu niște țevi timp de nouăzeci de minute.

Până când forțele de reacție rapidă SAS coborâseră din elicopter, îi ucisera pe trei din cei cinci membri IRA în schimbul de focuri și îi executară pe ceilalți doi la zid, spionul de douăzeci și șase de ani se alesese cu șase fracturi și vederea afectată permanent la ochiul stâng.

Prin comparație, ceea ce-i făcuse Lloyd era o nimica toată. Americanul avea zel, dar nu și talent pentru provocarea durerii. Mai mult, nu-l motiva un scop măreț sau o credință. Ci doar o doză de demență și de anxietate din cauza situației delicate

în care era. În toată afacerea asta, Fitzroy decise că numai Court Gentry era poate în pericol mai mare decât tânărul Lloyd. Bătrânul presupuse că era foarte posibil ca Laurent să-i ordone tipului ăstuia, Riegel, să-l omoare pe avocatul american dacă Julius Abubaker nu semna contractul până a doua zi dimineată, la ora opt.

În ceea ce-l privea pe Sir Donald, fusese doborât, dar nu învins. Avea un plan: intenționa să se folosească de istețimea sa, de abilitățile și de experiența de o viață ca să-i manipuleze pe cei din jurul lui și, astfel, să obțină ceea ce nu putea de unul singur. Deși era ținut la pat, Donald Fitzroy plănuia să se răzbune crâncen pe cei care îndrăzniseră să le provoace suferință lui, familiei sale și celui mai bun agent al său.

Ușa dormitorului principal se deschise încet. Fitzroy dădu pe gât ultimele picături de coniac și puse repede paharul pe noptiera de lângă pat.

Claire intră precaută și nesigură, apoi îl văzu și traversă în fugă camera spre bunicul ei, pe care-l îmbrățișă strâns.

— Bună, drăguț. Ce faci?

— Sunt bine, bunicule Donald. Ești rănit!

— Am căzut pe scări, iubito; nu-ți face griji. Ce face sora ta?

— Kate e bine. Îi place aici.

— Ție nu-ți place?

— Nu. Mi-e frică.

— De ce anume?

— De toți bărbații ăia. Sunt răi cu noi. Sunt răi cu mami și cu tati.

— Tu te porți cum trebuie?

— Da, bunicule Donald.

— Bravo! zise bătrânul, uitându-se o clipă pe fereastră. Claire, draga mea, aș vrea să ne jucăm ceva. Ți-ar plăcea?

— Un joc?

— Da. Unul dintre bărbații de aici... ne supraveghează. A venit dimineată cu mine în

elicopter. Am auzit că tovarășii lui îi spun Leary. Un irlandez. Știi despre cine vorbesc?

— Cel cu părul roșu?

— El e.

— Da, bunicule. Stă pe un scaun la baza scării.

— Chiar așa? Ei bine, am observat că domnul Leary are un telefon în buzunarul jachetei lui largi, albastre. Nu cred că o poartă prin casă. E probabil într-un dulap, pe podea sau poate pe canapea, la parter. Mă gândeam că ne-am putea amuza pe seama domnului cu părul roșu. Te-ai putea strecura ca o pisicuță și să-i iei telefonul din buzunar. Crezi că poți face asta?

— Am văzut jacheta în cuier. Am văzut telefonul. Cred că-l pot lua când se duce în bucătărie să bea ceai.

— Bravo. Te rog, încearcă s-o faci pentru bunicul Donald. După ce îl iei, vreau să-l ascunzi în buzunarul tău sau în pulover și apoi să le spui paznicilor că vrei să mă vezi.

— Dar dacă nu mă lasă?

— Le poți spune că ești Kate. Te poți preface? Spune-le că sora ta a venit să mă vadă și nu e corect.

— Dar nu semăn cu Kate, bunicule.

— Crede-mă, draga mea, că sunteți identice. Schimbă-ți hainele, spune-le că ești Kate și că vrei să stai la palavre cu dragul și bătrânul tău bunic.

— Bine. Voi încerca să fur telefonul și să mă strecur aici.

— Nu e furt. E doar un joc, iubito.

— Nu, nu-i un joc. Nu sunt mică; știu ce se întâmplă.

— Da, normal că știi. Bănuiam eu... Te rog, nu-ți face griji. Totul va fi bine.

— Unde e tati?

Fitzroy făcu o pauză scurtă, dar pe chipul lui nu se citi nimic. Sir Donald își mințea agenții de aproape o jumătate de veac, așa că nu-i fu greu să-și mintă nepoata.

— E în Londra, iubito. Și tu vei ajunge în scurt timp acasă. Acum fugi și ai grijă!

DOUĂZECI ȘI TREI

Court lăsa camioneta la gara principală din Geneva – Gare de Cornavin –, aflată în cel mai nordic punct al orașului. Parcarea în acel loc era doar o strategie. Când urmau să descopere vehiculul, iar Court știa că asta nu avea să dureze prea mult, urmăritorii aveau să ia în calcul posibilitatea că pur și simplu sărise în primul tren și ieșise din oraș. Aveau să consume timp și personal ca să investigheze încotro s-ar fi putut duce.

Nu era mare lucru, dar parcarea lângă gară evita „să le spună” unde mergea, ceea ce ar fi fost evident dacă ar fi lăsat mașina în fața adevăratului său obiectiv.

Era frig și senin, iar pe străzile largi ale orașului cădeau ultimele frunze ale toamnei târzii. Porni spre sud, trecu de străzile pe unde își făceau veacul prostituatele și de magazinele din cartierul roșu, traversă podul peste canalul ce ajungea în uriașul lac Geneva și își încrucișă drumul cu bancheri de vârstă mijlocie și diplomați care se îndreptau spre cartierul roșu pe care-l lăsase în urmă. La cinci minute de pod, înspre sud, străzile largi și moderne lăsau loc pasajelor pavate cu piatră cubică, iar buticurile se metamorfozau brusc în pereți din piatră medievali pe măsură ce drumul se îndepărta de modernitate și se întorcea în timp grație clădirilor pitorești din centrul vechi.

Gentry se opri să verifice harta atârnată pe peretele holului unui hotel, ascunzându-și cât mai bine încheietura umflată, cu tăieturi, a mâinii stângi de privirile cuplului japonez de lângă el, și apoi se întoarse în stradă. Urcă o alee și ajunse în două minute în piața din fața Catedralei Sfântul Petru. Aici erau turiști de sâmbătă, ale căror capete, priviri și aparate de fotografiat erau îndreptate spre fațada impresionantă a catedrale construite în urmă cu aproape o mie de ani. Court trecu pe lângă ei și se strecură pe o străduță laterală în partea sudică a

catedralei. În stânga lui era un zid de piatră albă de vreo doi metri, în centrul căruia se afla o poartă mare din fier, prin care se întrezăreau o casă albă cu o grădină mică în față și câte un castan mare de fiecare parte a intrării. Copacii păreau că se luptă pentru fiecare strop de lumină, în umbra catedralei care domina totul în fața lor. Court intră în pasajul ce pornea din străduța îngustă și traversă tunelul îngust ce ducea în spatele casei albe.

Aici, peretele avea două etaje. În jur, clădiri moderne: un salon de manichiură pe o parte și o grădiniță pe cealaltă. Câțiva turiști se plimbau pe stradă.

Gentry observă imediat că e urmărit. De o femeie atrăgătoare, cu părul lung și blond, care stătea la o masă de picnic dintr-un mic loc de joacă amenajat de-a lungul străzii comerciale. El se afla la douăzeci și cinci de metri de ea, iar privirea necunoscutei era atintită asupra casei albe din dreapta lui.

Court se întoarse, traversă din nou tunelul pietonal și-l urmă pe lângă zidul casei albe. Aici era o balustradă care facilita trecătorilor urcarea pasajului înclinat. Court se ajută de mâna dreaptă și se cățără pe zid. Își trecu întâi un picior peste el, apoi pe celălalt și sări, lăsând piciorul sănătos să preia mare parte din impactul cu pământul. Totul fu al dracului de dureros.

Ajuns în mica grădină, văzu prin fereastră sistemul de securitate. Știa cum să evite tot felul de dispozitive, dar acesta părea prea sofisticat pentru el. Ar fi avut nevoie de scheme, unelte și timp.

Se lăsă în jos pe lângă fereastră și se ridică lângă ușa laterală. Scoase pistolul Beretta pe care-l luase de pe peron cu puțin înainte să părăsească gara din Marnand, lăsat acolo de polițistul municipal care murise. Îl ținu în jos, într-o parte, și încercă ușa.

Era descuiată.

Pătrunse într-un hol și apoi într-o bucătărie bine dotată. Luminile erau stinse aici, dar din camera alăturată se auzea televizorul. Lumina ecranului se

reflecta în oglinda de pe hol și Court putu astfel să înainteze.

Pe un dulap din bucătărie văzu un pistol: un 1911, de calibrul patruzeci și cinci.

Un pistol american.

Gentry traversă cu atenție încăperea lungă. Luă pistolul și-l vârî în pantaloni, la spate. Încheietura umflată îi răsplăti mișcarea cu un șoc electric care ajunsese până la cot. Se întoarse în hol, mult mai încrezător acum, și intră într-o cameră de zi spațioasă.

Un televizor mare atârna deasupra unui șemineu în care trosneau bușteni de pin.

Un bărbat stătea pe canapeaua din piele, cu spatele la Court și privirea ațintită la televizor.

Emisiunea era în franceză, dar imaginile prezentate erau destul de grăitoare pentru agentul american. Cu mai puțin de două ore în urmă, Court stătuse pe același peron. Vorbise cu tânărul polițist care acum zăcea mort, cu fața în jos, pe cimentul înzăpezit. Camera de filmat surprindea momentul în care silueta înțepenită era acoperită cu o prelată galbenă.

Court scoase arma din toc. Nu mai era nimeni în preajmă.

— Bună, Maurice.

Bărbatul se ridică și se întoarse. Era palid și ridat, avea cel puțin șaptezeci de ani și părea bolnav. Dacă apariția lui Gentry în casa lui era o surpriză, nu o arătă.

— Bună, Court.

Engleză americană.

— Nu-ți pierde timpul căutând. Ți-am luat arma.

— Nu. Ai luat *una* dintre armele mele, zâmbi bătrânul, care scoase un revolver de sub cămașă și-l aținti asupra pieptului intrusului. N-o ai și pe asta.

— Nu te credeam paranoic. Înainte nu erai la fel de grijuliu.

— Chiar și așa, ar fi trebuit să îndrepti pistolul spre mine înainte să te asiguri că nu sunt înarmat.

— Așa se pare.

Bătrânul ezită câteva momente, dar revolverul nu tremură în mâinile lui.

— La naiba, băiete! Te-am învățat mai bine de atât.

— Așa e. Îmi pare rău, domnule, zise spășit Gentry.

— Arăți ca dracu’.

— Am avut două zile grele.

— Te-am mai văzut după zile grele și n-ai arătat niciodată atât de rău.

— Nu mai sunt puști.

— N-ai fost niciodată, zise bătrânul după ce îl privi lung.

Întoarse apoi pistolul în mână și i-l aruncă lui Court. Acesta îl prinse și îl studie.

— Un treizeci și opt special al poliției. Celălalt e un 1911. Maurice, *știi* că nu există nicio lege care să spună că dacă tu ești bătrân, la fel trebuie să fie și armele tale.

— Pupă-mă în fund. Vrei o bere?

Gentry puse revolverul subestimat pe canapeaua din piele.

— Mai mult decât orice pe lume.

Două minute mai târziu, stătea în bucătărie și pe încheietura umflată avea o pungă mare cu afine congelate. Răceala îi ardea pielea, dar reducea umflătura. Încă mai putea mișca degetele, ceea ce însemna că mâna era cât de cât funcțională.

Gazda lui era Maurice; doar Maurice. Court nu-i cunoștea numele adevărat, însă era sigur că nu e acesta. El era un vechi agent, primul instructor al lui Gentry în cadrul programului de antrenament al Diviziei de Acțiuni Speciale din Harvey Point, Carolina de Nord. Court știa numai frânturi despre el și despre trecutul lui. Știa că își făcuse ucenicia în Vietnam, ucisese ținte în cadrul programului Phoenix și apoi petrecuse douăzeci de ani, în timpul Războiului Rece, ca spion în Moscova și Berlin.

Fusese trecut în rezervă de mulți ani și lucra ca instructor pentru CIA, când un condamnat pentru crimă în vârstă de douăzeci de ani fusese adus în

sala lui cu vedere la Oceanul Atlantic. Gentry era arogant și tăcut, peste măsură de necioplit, dar era inteligent, disciplinat și zelos. În doi ani, Maurice îl transformase complet, apoi îi anunțase pe liderii operațiunilor că puștiul era cel mai bun ucenic al lui.

Asta fusese în urmă cu paisprezece ani și de atunci drumurile lor se încrucișaseră rareori. După atacul din 11 septembrie, Maurice fusese reintrodus discret în joc, așa cum se întâmplase cu toți spionii buni ieșiți la pensie. Din cauza vârstei și a sănătății precare, fusese trimis la Geneva ca să lucreze în domeniul finanțelor pentru Direcția Serviciilor Secrete a CIA. Cunoștințele acumulate în patruzeci de ani despre activitățile bancare elvețiene și despre bancheri, care ajutaseră numeroși contabili pentru corporațiile-fantomă ale CIA, îl transformaseră în cel mai eficace casier al operațiunilor de pe tot globul.

Era o muncă ușoară – comparativ cu ceea ce făcuse în tinerețe –, însă nu era lipsită de pericole sau controverse. La scurt timp după ce Court fusese dat afară din Agenție, Maurice fusese concediat. Ceva legat de niște fonduri deturnate, dar Court nu crezuse nicio clipă povestea oficială.

În Langley se vorbea că Maurice s-ar fi pensionat definitiv din CIA. Court nu era sigur nici de asta, nefiind sută la sută convins că Maurice nu l-ar fi turnat, ceea ce explica suspiciunea inițială a ucenicului față de profesorul său.

Maurice îi dădu lui Gentry o sticlă cu bere franțuzească, așa că tânărul puse punga cu afine congelate în poală și-și sprijini încheietura de ea. Gheața îi mai amortise durerea.

— Ești rănit grav? îl întreabă bătrânul.

— Nu chiar.

— Întotdeauna ai fost un nemernic dur.

— Am învățat de la cel mai bun să nu mă vait. Oricum, nu a mers niciodată în preajma ta.

— Nu te-am văzut de șase ani. Era în Cipru, nu?

— Da, domnule.

— Ai văzut observatorul de afară?

— Da. Fata cu cosițe.

— Bravo. E destul de bună, îmbrăcată ca o turistă. Sunt mulți aici, în centrul vechi. Urăsc turiștii.

— Chipuri efemere.

— Exact! Court, fă-ți o favoare. Dacă te retragi, mută-te într-un loc unde nu a pus piciorul niciun afurisit de turist.

— Așa o să fac.

Maurice tuși și-și dresе glasul.

— Au apărut știri noi. Nu sunt încă legate între ele, plutesc în eter, până se prinde cineva. Praga, Budapesta și cele de azi dimineață, de la granița Austriei. Știam că se întâmplă ceva important, dar nu mi-am dat seama că știu cine sunt jucătorii până când, la unsprezece și jumătate, au apărut să-mi fileze casa. Cam la o oră după aceea, toate posturile locale au început să difuzeze știri despre focurile de armă trase la nord de Lausanne. În momentul ăla mi-am dat seama că vii aici.

— De unde ai știut că e vorba de mine?

— Am pus lucrurile cap la cap: un bărbat vânat care supraviețuiește; moarte și distrugere în calea lui. Când am văzut cadavrele, mi-am spus: „Vine Court”.

— Iată-mă, confirmă americanul, privind sticla din fața lui cu gândurile în altă parte.

— Spune-mi că nu i-ai omorât tu pe bieții polițiști.

— Mă cunoști. N-aș uide un polițist.

— Te *cunoșteam*. Oamenii se schimbă.

— *Eu* nu m-am schimbat. Polițiștii mă reținuseră când a apărut o echipă. Am încercat să-i conving că nu mai eram *eu* cea mai gravă problemă a lor. Nu m-au ascultat.

— Sunt mulți cei care te vor mort, Court.

— Nici tu nu ești foarte popular zilele astea. Și pe tine te-a ars CIA.

— Nu s-a dat nicio directivă împotriva mea. Tu ești cel pe care sunt porniți.

— Știu. Cu toate astea, n-a fost în regulă că ți-au înscenat totul. Tu erai dintre cei cinstiți. N-ar fi trebuit să-ți păteze reputația, zise cu năduf Court, dar Maurice nu comentă. Cu ce te mai ocupi?

— Cu finanțele, în sectorul privat. Gata cu spionajul.

Court examinează proprietatea valoroasă.

— Se pare că-ți merge bine.

— Banii aduc bani sau nu știai?

Tonul bătrânului era ușor defensiv. Court lipi sticla rece de încheietura umflată.

— Ți amintești de un tip de la Langley pe nume Lloyd?

— Bineînțeles. Îmbrăcat elegant ca un amărât de căcănar, diplomă luată în Londra, la King's College, dacă nu mă înșel. Mi-a ieșit în cale în timpul unei operațiuni în Cayman nu cu mult timp înainte să fiu „lucrat”. Un puști inteligent, dar imbecil.

— El e băgat în toate belele astea.

— Serios? Avea douăzeci și opt de ani pe atunci; înseamnă că acum are vreo treizeci și doi. Din câte am auzit, a plecat de la CIA în urmă cu un an.

— Ce se întâmplă cu toți băieții buni? întrebă retoric Court.

— Înainte de 11 septembrie eram un coș cu câteva mere stricate. După, am devenit o livadă. Acum sunt suficiente mere stricate cât să umple coșul. Aceeași Mărie cu altă pălărie; nicio surpriză.

Sorbiră în tăcere din bere, relaxându-se, de parcă ar fi petrecut fiecare după-amiază de sâmbătă împreună. Maurice începu să tușească, iar tusea se transformă într-o criză violentă.

— Ce ai? îl întrebă Gentry când se liniști.

Bătrânul își feri privirea și apoi răspunse fără emoție în glas.

— Plămânii și ficatul; alege.

— E rău?

— Partea bună e că s-ar putea să nu mor de cancer la plămâni; e posibil să mă dovedescă

ficatul primul. Pe de altă parte, pot muri cu ficatul funcțional dacă îmi vine de hac cancerul la plămâni. Beau și fumez de cincizeci de ani.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Eu n-aș schimba nimic, dacă ar fi s-o iau de la început.

Începu să râdă, dar râsul se transformă imediat în tuse seacă.

— Cât timp mai ai?

— Comediantul Henny Youngman avea o glumă. „Doctorul îmi spune că mai am șase luni de trăit. Eu îi spun că nu-i pot achita nota de plată în timpul ăsta. El zice: bine, îți mai dau șase luni.”

Râsul lui deveni imediat o criză violentă care aproape îl sufocă.

— Așadar, șase luni.

— Așa mi-a spus în urmă cu șapte luni.

— Nu-l plăti.

Era umor negru, deși Gentry nu se simțea în largul lui să facă glume despre moarte cu mentorul său.

— Să revenim la tine. În ce te-ai băgat?

— Are legătură cu un contract pe care l-am avut săptămâna trecută. Bănuiesc că am supărat pe cineva.

— Tipul de culoare care a fost lichidat în Siria. Ali Baba sau cum îl cheamă... Tu ai fost, nu?

— Abubaker, îl corectă Court, dar nici nu infirmă, nici nu confirmă.

Maurice se mulțumi să ridice din umeri.

— Trebuia să dispară. Ți-am urmărit cariera. Toate misiunile tale au avut un scop clar. Nu numai că au fost foarte bine executate, dar au fost morale, juste.

— Spune-i asta și lui Lloyd.

— Mulți spun că tu te-ai ocupat de treaba din Kiev.

— Așa se spune.

— Și?

Sună telefonul și bătrânul întinse mâna uscățivă să ridice receptorul. Ochii lui se măriră un pic când

i-l întinse tânărului său musafir.
— E pentru tine.

DOUĂZECI ȘI PATRU

— Rahat, făcu Gentry, luând receptorul. Da?

— Court? Sunt Don.

— Ce vrei?

— Ei nu știu că te sun. Am pus-o pe Claire să șterpească un telefon de la un paznic din castel. Așchia nu sare departe de trunchi, nu?

Gentry strânse din dinți și Maurice îi dădu altă sticlă cu bere.

— Care mama dracului e problema ta, Don? Claire nu e o iscoadă irlandeză! N-o poți folosi ca pe unul din agenții tăi! E o copilă! E familia ta!

— Situațiile disperate cer măsuri disperate, prietene. A fost extraordinară.

— Nu-mi place.

— Vrei să-ți dau informații din interior sau nu?

— Cum mă pot folosi de ceea ce îmi spui? De unde știu că nu continui să...

— L-au ucis pe Phillip, Court. Claire a încercat să fugă. Nemernicii mi-au împușcat băiatul, care fugise după copilul lui.

— Iisuse!

— Mda...

— Îmi pare rău. De unde ai știut că sunt aici? Întrebă Gentry după o pauză.

— Lloyd știe că ești în Geneva.

— Mi-am imaginat că focurile de armă trase în drum spre Zürich l-au avertizat.

— Exact. Mi-am stors creierii ca să înțeleg ce faci acolo. Știu că ești prea deștept ca să te folosești de cineva din Rețea. Apoi mi-am amintit că era un vechi agent-bancher în Geneva, care a făcut parte din Divizia de Acțiuni Speciale și a pregătit oameni, și mi-am imaginat că ai avut de-a face cu el în trecut. Am dat câteva telefoane și i-am aflat numărul.

— Cum de poți vorbi la telefon fără ca ei să știe?

— Ei cred că m-am dat bătut. Stau în pat după ce am fost înjunghiat și mi-a spart dinții cretinul de

Lloyd. A încercat să mă doboare, dar a făcut treabă de rahat. Nu e în stare nici să tortureze în mod onorabil pe cineva. M-au lăsat în patul de la etaj ca pe o legumă, un bătrân supus. Dar n-am capitulat, Court. Asta a fost intenția mea când credeam că singura șansă ca familia mea să trăiască era să mori tu. Recunosc. Acum știu al dracului de bine că singura șansă pentru familia mea este să ajungi tu aici. Să te ajut prin toate mijloacele să lovești locul ăsta cât de tare poți, cu tot ce ai.

— De acum înainte să nu mai implici fetele. Poți să faci asta? Sunt doar niște copii.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Lloyd chiar deține documentele despre care vorbea?

— Are dosarul tău de personal de la CIA și alte câteva. Pe hârtie și pe calculator. Le-a adus din Londra, ca să te atragă și să fie sigur că vei veni.

— De ce face asta?

Fitzroy îi povestește totul despre Laurent Group și despre cererile lui Abubaker. Despre Riegel, despre oamenii din Minsk și iscoade. Despre echipele aduse de la o mulțime de agenții din Lumea a Treia. Toți trimiși după el pentru o recompensă de douăzeci de milioane de dolari.

Pe măsură ce Sir Donald îi dezvăluia informațiile pe care le avea despre operațiunea împotriva lui Gentry, Maurice scoase o cutie albastră dintr-un dulap și o puse pe masa din bucătărie, în fața lui Court. Bătrânul finanțist, fost operator în cadrul Serviciilor Secrete, curăță cu antiseptic tăieturile tânărului său protejat, după care se folosește de un gel răcoritor pentru a pregăti o compresă pe care o înfășură strâns în jurul încheieturii mâinii stângi. Era o îngrijire atentă, făcută de cineva care avea o pregătire evidentă în tratarea rănilor.

Court vorbește abia după ce Fitzroy încheie raportul.

— Nu pot să cred că ar trece prin toate astea numai pentru un contract. Am înțeles, zece miliarde de dolari înseamnă mult cașcaval, dar încep să cred că e vorba despre ceva mai mult, din moment ce

Abubaker condiționează cu atâta siguranță semnarea contractului.

— Sunt de acord cu tine. Schimbul de focuri cu poliștii elvețieni... O companie ca LaurentGroup a riscat mult, chiar dacă a făcut-o prin intermediul venezuelenilor.

— La mijloc e mai mult decât un contract. Vezi ce poți afla despre asta, Don.

— O să vorbesc cu Riegel; e ceva mai rațional decât Lloyd.

— Bun. Păstrează telefonul.

— Există vreo posibilitate să te contactez cât timp ești în mișcare?

— Se întâmplă să ai un telefon prin satelit pe care să-l pot cumpăra? îl întreabă Court pe Maurice.

Bătrânul râse și apoi dispăru pe hol, fiecare pas fiind însoțit de un acces de tuse. Câteva minute mai târziu reveni cu un telefon, un Motorola Iridium, foarte familiar lui Gentry. Folosit de spioni, soldați și mari aventurieri, aparatul nu era mai mare decât un telefon celular obișnuit. Husa transparentă îl proteja de șocuri, apă și chiar de explozia unei bombe. Court îl luă, dând apreciativ din cap. Numărul era notat pe spate și Court i-l dictă lui Fitzroy, apoi vârî aparatul în buzunar.

După ce reciti numărul, bătrânul englez făcu o pauză înainte să vorbească din nou.

— Court, băiete, mai e ceva. După ce va lua sfârșit povestea, după ce îi vei ucide pe toți cei care te amenință, te voi contacta și-ți voi da o adresă. E un loc micuț unde te vei putea mișca fără griji. Vei descoperi o cabană mică, cu o singură cameră. Eu te voi aștepta acolo, așezat pe scaun, dezbrăcat până la chioli, cu mâinile întinse pe masă. Recompensa pentru ceea ce ți-am făcut și pentru ajutorul tău va fi viața mea. Nu știu cât te va consola, dar poate te va ajuta. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut în ultimele patruzeci și opt de ore. Am fost disperat. N-am făcut-o pentru mine, ci pentru familia mea. Salvează-i și pot muri liniștit. Court... Mai ești acolo?

— Ai grijă de fete, Don. Fă asta pentru mine și ne socotim când se termină.

După ce-i dădu telefonul lui Maurice, Cameleonul termină a doua bere. Șterse apoi amprente de pe sticlă cu o cârpă, se duse la fereastră și se uită pe după draperie.

— Te descurci cu ea după ce plec?

— Stă pur și simplu acolo. Cred că mă descurc; încă nu sunt mort.

— Vei trăi mai mult ca noi.

— Venind din partea ta, fiule, nu mă ajută prea mult, glumi bătrânul, după care tonul lui deveni patern. Cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să fac... „ceva” în nordul Franței. Trebuie să ajung acolo și să rezolv treaba până mâine-dimineață, la prima oră.

— Nu ești în stare să...

— Nu contează. Trebuie să mă duc.

— Ai nevoie de bani?

— Câțiva, dacă te poți lipsi de ei.

— Bineînțeles că-ți pot da. Ce altceva îți mai trebuie?

— Voi lua 45-ul, dacă mai ai încărcătoare.

Maurice chicoti, deși boala din plămâni părea să se agraveze chiar în timp ce vorbea.

— Probabil că te-ai răni cu o armă mare ca asta. Nu le mai fac ca pe vremuri. Asta e jucăria mea. O să-ți aduc ceva mai contemporan.

— Speram să ai pregătit un kit de urgență pentru zile negre. Eu n-am de niciunele, așa că e binevenit orice echipament de care te poți lipsi.

— Am la câteva străzi distanță, pentru situații neprevăzute. Din ce mi-ai spus, te califici pentru asta.

— Apreciez gestul tău.

— Orice pentru cel mai bun elev al meu, mai zise Maurice, după care dispăru din nou în holul lung.

Reveni după câteva minute cu un teanc de euro pus într-un plic și o cheie pe un lanț. Scrise o adresă

pe plic și i-l dădu lui Court.

— Cred că vei fi mulțumit de echipament. Mai bei o bere?

— Mi-ar plăcea, dar ar fi mai bine s-o iau din loc.

— Am înțeles.

Maurice îi dădu niște antiinflamatoare pe care Gentry le înghiți cu ultimele picături de bere și apoi merseră împreună la ușa din spate.

— Mi-ar plăcea să-ți spun că ne vom revedea, zise Court. Dacă trec de ziua de mâine, voi fi nevoit să stau ascuns o vreme. Dacă nu-i achiți medicului nota de plată, poate că într-o zi vom mai bea o bere împreună.

Maurice zâmbi, dar de data asta nu mai râse.

— Sunt pe moarte, Court, n-are rost să umblu cu cioara vopsită. N-o s-o fac mai frumoasă decât e.

— Te pot ajuta cu ceva? Vrei să caut pe cineva? Să am grijă de cineva după ce nu vei mai fi?

— Nu e nimeni: nici familie, nici prieteni. A fost numai Agenția.

— Cunosc sentimentul.

Timpul petrecut cu mentorul lui fusese benefic pentru Gentry, deoarece avea foarte rar ocazia să stea de vorbă cu cineva care trecuse prin situații similare. Era însă și deprimant, deoarece Court se vedea în ochii obosiți și plini de cinism ai bătrânului și știa că, deși nimănui nu-i plăcea să îmbătrânească, în profesia lor nu puteai decât să speri că vei supraviețui până a doua zi.

Era asta o realizare?

— Poți să faci ceva pentru mine, zâmbi Maurice. După ce ieși din mizeria în care ai intrat, vreau să pleci undeva pe o insulă exotică. Atunci când vei citi în ziare despre moartea în Elveția a unui bătrân bancher american căzut în dizgrație, vreau să te duci în cârciuma preferată, să găsești o fată și să bei toată noaptea cu ea. Vorbesc serios. Treci peste asta și vezi-ți de viață. Mai există colțuri de lume în care nimănui nu-i pasă de trecutul tău. Du-te acolo. Cunoaște pe cineva. Trăiește ca un om. Fă asta pentru mine, puștiule.

— O să încerc.

— Într-o zi, îți vei da seama. O să crezi că ai lăsat în urmă trecutul, că e mort și îngropat, dar nu e așa. A rămas undeva și va ieși la iveală când vei sta singur într-o cameră tăcută. Vei fi doar tu, cu amintirile și afurisitele de fantome ale celor pe care i-ai ucis.

— Maurice, trebuie să plec.

— Știi că nu te pot împiedica să faci ce ai de făcut, dar gândește-te la vorbele mele. Toate rahaturile pe care le-ai învățat de la mine în Harvey Point... Cu cât le vei uita mai repede și vei urma ce ți-am spus acum, cu atât vei trece mai repede peste crimele care te apasă. Sfârșitul predicii, puștiule.

Își strânseseră mâinile și chipul lui Court redeveni impenetrabil. Vârî teancul de bani în buzunarul pantalonilor și telefonul în buzunarul jachetei, apoi se îndreptă spre ușa din spate. Se uită prin storuri spre pasajul medieval și observă că ceva nu era în regulă.

— Ce e? întrebă Maurice, sesizând nesiguranța protejatului său.

— Verifică în spate. Vezi dacă mai e fata acolo.

Maurice traversă holul, intră în camera de zi și strigă:

— Aplecat.

— Au luat-o.

— Cine a luat-o?

— Urmăritorii mei.

— Pentru că nu o vor acolo când va deveni zgomotos.

— Exact.

— Au ajuns aici? întrebă Maurice când reveni lângă Gentry.

— Nu aici, dar pe aproape, confirmă Cameleonul, îi simt. Maurice, nu-mi spune că m-ai trădat!

— Niciodată, Court!

— Te cred, zise bărbatul după o pauză scurtă, Iartă-mă.

— Ai idee cine e afară?

Cei doi blocau ușile cu un dulap greu și cu o bibliotecă.

— Dumnezeu știe. În ultimele trei zile au fost pe urmele mele toți ucigașii posibili, marșienii mai lipsesc.

— În cazul ăsta, sunt ucigașii marșieni. Am auzit că sunt niște nenorociți. Poți ieși din pod prin spațiul de aerisire. Împingi capacul și ar trebui să te poți strecura pe acolo. Vei ajunge în podul grădiniței din spatele casei mele. Sâmbăta e închisă, iar subsolul clădirii dă în salonul de manichiură de alături. Ți-ar prinde bine o manichiură, dar încearcă să rezisti tentației. Strecoară-te pe ușa din față pe Rue du Purgatoire și apoi ia-o pe alee, pe Rue d'Enfer.

— Cum rămâne cu polițiștii?

— Cea mai apropiată secție e la Palatul de Justiție, dar nu comunică și cu polițiștii de frontieră. Ar fi mai bine să nu intervină, ca să evităm o baie de sânge.

Gentry îl privi nemișcat pe Maurice.

Bătrânul râse cu greutate, respirând șuierător.

— Am stabilit de ceva timp ruta de evadare. Pentru mine, în cazul în care aveam nevoie. În urmă cu câteva luni l-am pus pe băiatul unui vecin să testeze gura de aerisire. Nu e nicio problemă. Du-te.

— Vino cu mine.

— Nu o să-mi vâr fundul bătrân acolo. Nu fug de nimeni. Acum, du-te!

— Maurice, în câteva secunde va năvăli în casă o echipă de ucigași. Vor ști că m-ai ajutat și vor face totul ca să obțină informații de la tine.

Bătrânul zâmbi și ridică umerii.

— Niciodată nu mi-a fost frică de moarte, Court, dar nu suport gândul că aș muri degeaba. Dacă aș fi încasat un glonț în Vietnam ca fiecare prieten pe care l-am avut acolo, moartea mea ar fi fost onorabilă. Adică, ținând cont de ce am făcut atunci, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar să stau aici, în casa mea din Geneva, schimbând posturile de

televiziune și așteptând momentul când îmi cedează plămânii sau ficatul... Nu-i nimic nobil în asta.

— Ce vrei să spui?

— Că voi muri pentru tine, puștiule. În ultimii patru ani ai dat lovituri mai justificate decât oricare alt om din Agenție și meriți să fii ajutat atunci când ești la pământ.

Gentry nu știa ce să răspundă la asta, așa că nu zise nimic.

— N-o da în bară, băiete, continuă bătrânul. Îi voi ține pe loc, poate voi rupe și un nas, două în timpul ăsta. Nu promit, dar voi încerca să le subțiez rândurile.

— Nu te voi uita niciodată.

— Dacă trec de pază și ajung în Rai, voi pune o vorbă bună la El pentru tine. Să văd dacă-ți pot salva fundul și în viața de dincolo.

Urmă o îmbrățișare stânjenitoare între cei doi bărbați ale căror gânduri erau îndreptate spre iminenta acțiune.

— Mai e ceva, zise Maurice. Sper că-ți vei aminti de mine într-o lumină favorabilă. Să nu crezi ceva rău despre mine dacă... dacă afli că am făcut câteva greșeli de-a lungul timpului.

— Ești eroul meu și așa vei rămâne pentru totdeauna.

— Mulțumesc, puștiule.

De afară se auziră frânele unei mașini.

— Pleacă!

Gentry strânse umărul bătrânului fragil și, fără un cuvânt, se agăță de căpriorul de deasupra lui. Se ridică în pod, mișcare care-l făcu să simtă valuri de durere în coasta fracturată și în încheietura umflată. Tocmai punea la loc bucata de teracotă când ușa de la intrare se izbi de dulap.

Maurice se întoarse și se duse în bucătărie pe cât de repede îi permiteau picioarele bătrâne și plămânii bolnavi. Încă o lovitură sparse ușa. Bătrânul apucă zdravăn imensul aragaz industrial și-l împinse înapoi cu câțiva centimetri dintr-o smucitură. Încercă disperat să ajungă cu mâna undeva în

spatele cuptorului, întinzându-și la limită trupul bătrân, dar nu reuși să-și atingă obiectivul, așa încât își roti privirea prin cameră să găsească un fel de prelungitor.

Sud-africanii făceau parte din Agenția Națională de Informații a țării lor. Liderul celor șase asasini stătea în curtea casei albe, cu arma Benelli pe umăr, în timp ce oamenii lui dădeau lovitura finală ușii baricadate. Pregătirea pe care o aveau îi făcea să se miște eficient în clădirea cu două etaje. Se despărțiră în două grupuri în mijlocul primei camere. Un grup intră în bucătărie și găsi un bătrân care stătea la masă, cu mâinile deasupra capului, degetele încrucișate, privirea spre perete – imaginea supunerii. Unul dintre bărbați îl trânti cu brutalitate pe podea și-l percheziționă în spațiul îngust. La betelia pantalonului găsi un pistol pe care-l aruncă în chiuvetă.

— Pistolul ăsta e un obiect veritabil de anticariat, idiotule! îi spuse bătrânul, în timp ce alți doi sud-africani îl trânteau brutal înapoi pe scaun.

Îl traseră cu tot cu scaun în camera de zi și așteptară până când ceilalți membri ai echipei anunțară că nu mai e nimeni în casă.

Când se strânseră cu toții, bătrânul îi privi cu atenție.

— Sud-africani, zise el, după ce le auzise accentul.

— Unde e Cameleonul? întrebă liderul.

— Uită-te la oamenii tăi, ignoră Maurice întrebarea. Trei albi și trei negri. Abanos și fildes. În trecut, voi, albinoșii, i-ați fi bătut pe tuciurii, nu-i așa? Cred că vă lipsește apartheidul.

— Unde e Cameleonul? repetă liderul.

— Ah, dar conducătorul operațiunii e alb. Încă mai funcționați așa? Proprietarii plantației i-au băgat pe sclavi în închisoare și tot le dau ordine. Am dreptate?

Unul dintre bărbații de culoare ridică arma, un Uzi, ca să-l lovească pe Maurice în față.

— Stop! urlă liderul. Încearcă să ne țină pe loc ca să scape băiețașul lui. Nu ține, bătrâne. Așadar... Unde e Cameleonul?

— Țsta e momentul în care întreb „Cine-i ăsta?”.

Liderul se încruntă și începu să vorbească nervos, cu puternic accent afrikaans.

— Și ăsta e momentul în care omul meu te lovește în față fiindcă ai tupeu în loc să răspunzi, încheie el, făcându-i un semn cu capul bărbatului de culoare de lângă el.

Patul armei se izbi de maxilarul americanului, smucindu-i capul pe spate.

— Hai să încercăm din nou, nenorocitul. Unde s-a dus?

Maurice scuipă pe podea sânge și o bucată din buză.

— Nu-mi amintesc. Am ajuns la o vârstă la care începe să mă lase memoria. Uit tot, înțelegi? E nasol să îmbătrânești.

După câteva secunde, liderul îi urlă în față:

— Nu te mai întreb de două ori. Cameleonul a fost aici. Unde e acum?

— Îmi pare rău, tinere. Te-ar deranja dacă aș merge la toaletă?

Liderul se uită la subordonatul său.

— Lovește-l din nou pe nenorocit.

— A plecat și nu-l veți găsi, zise repede Maurice.

— Îl voi găsi, se răsti sud-africanul. Îl voi găsi și-l voi uide. Reputația lui nu-i altceva decât o mare vrăjeală.

Maurice râse și tuși.

— N-ai idee câți dintre cei care au spus același lucru putrezesc acum într-o cutie din lemn de pin.

— Eu n-o să fiu unul dintre ei, amice.

— În acest punct, recunosc că sunt de acord cu tine. Nu o să rămână prea mult din tine ca să umple un coșciug. Nu trebuie să-ți faci griji: am auzit că firmele mortuare din Geneva sunt extrem de sânguincioase. Cu un pic de noroc, ar putea salva un

strop de grăsime din tine, suficient cât să umple urna care va sta pe polița șemineului mamei tale.

— Despre ce dracu' vorbești, nebunule?

— Spun numai că viitorul tău pare trist, prietene, dar am și o veste bună.

Sud-africanul se uită sugestiv la oamenii lui — vorbea cu un nebun.

— Îți fac jocul, șefule. Care e vestea bună?

— Viitorul tău trist nu va fi îndelungat, zâmbi Maurice, după care începu să se roage pentru iertarea păcatelor.

Tocmai atunci se auzi vocea Tehnicianului și cei șase bărbați își acoperiră căștile cu mâinile, ca să audă mai bine.

— Supraveghetorul patruzeci și trei raportează că subiectul tocmai a ieșit din salonul de manichiură din spatele casei. E pe jos și se îndreaptă spre vest.

Liderul sud-african dădu din cap, după care își îndreptă atenția asupra lui Maurice.

— Veștile bune vin de peste tot, tataie. Nu va trebui să te torturăm ca să aflăm unde e.

Maurice nu întrerupse rugăciunea, iar liderul ridică din umeri, puse arma în pieptul bătrânului și trase.

În clipa aceea, sud-africanul sări în aer și zbură cu spatele prin bucătărie. Avea gâtul rupt, iar pielea de pe mâini și de pe față îi ardea. Ceilalți cinci împărtășiră aceeași soartă, deși în spațiul strâmt trupurile lor nu avură prea mult spațiu să zboare.

Maurice muri pe loc din cauza rafalei care-l lovise în piept de la mică distanță.

Pompierii care urmau să ajungă mai târziu la fața locului aveau să constate că dezastrul fusese produs de o scurgere masivă de gaze și că fusese o problemă la sursa de alimentare a cuptorului industrial. Era un eveniment nefericit, dar obișnuit, care apărea deseori în case vechi ca aceasta. După câteva ore, timp în care fusese stins incendiul și spuma se scursese, investigatorii care examinau cadavrele începură să-și pună semne de întrebare. Cele șapte trupuri arse, imposibil de identificat, nu

dădura la iveală multe informații. Ce era însă neobișnuit era numărul mare de arme de lângă ele, lucru cel puțin ciudat pentru un orașel liniștit ca Geneva.

DOUĂZECI ȘI CINCI

La cinci minute după ce ieși din salonul de manichiură, Cameleonul o porni spre vest pe Rue de Marche, căutând adresa scrisă pe cartonașul pe care-l ținea în mână. Începuse să plouă mărunț și asta îl împiedica să vadă numerele caselor. Abia cotise spre nord, pe Rue du Commerce, când auzi vuietul unei explozii în spatele lui.

Se opri în loc la fel ca trecătorii din jurul său. Spre deosebire de ei, Gentry nu se răsuci. După câteva secunde cât stătuse încremenit în ploaie, plecă mai departe și continuă să înainteze cu capul și umerii ușor plecați.

Văzu o „umbră”, așa că intră pe Rue du Rhone, un mic pasaj pietonal acoperit, unde-și pierdu urma prin mulțimea din fața unui McDonald's.

Câteva minute mai târziu zări un garaj individual în spatele unei parări subterane aflate sub Rue de la Confédération. Era sâmbătă după-amiază, în zonă era pustiu, iar cheia pe care i-o dăduse Maurice deschise cu un scârțâit ușa glisantă.

Praful din interior se amestecă în nările lui cu mirosul de ulei de motor. Pipăi pereții și descoperi un comutator, înainte să se lovească de un obiect mare de pe podea. Din tavan atârna un fir de care era atașat un bec.

Lumina puternică îl zăpăci preț de o clipă, apoi se grăbi să tragă ușa și să se închidă în încăpere. Când se întoarse, descoperi că obiectul mare din mijlocul garajului era un automobil acoperit cu o prelată.

Maurice nu pomenise nimic despre o mașină și Gentry se întrebă dacă nu cumva nimerise în alt garaj.

Trase prelată și o lăsă să cadă pe podea.

În fața lui stătea o limuzină mare și neagră, un Mercedes S-Class cu patru uși și cu tapițerie din piele neagră.

Court estimează prețul vehiculului la peste o sută de mii de dolari.

— Mulțumesc, Maurice, murmură el.

Deschise portiera de pe partea șoferului și văzu cheile în contact. Privind bordul, observă că mașina parcursese puțin peste șapte sute de kilometri. Era o minunăție și, datorită ei, drumul de opt ore până în Normandia ar fi fost mai scurt și mai confortabil, deși erau și alte modalități de a călători. Nu, acum îi trebuiau arme. În Europa era mai dificil să găsești așa ceva decât un mijloc de transport.

Cu speranță în suflet, deschise portbagajul Mercedesului.

Patru cutii mari din aluminiu erau așezate una lângă alta. Court trase una, o deschise și pe buze îi apără un zâmbet.

Artilerie grea.

— Maurice... eroul meu.

Înăuntru se afla un pistol-mitralieră HK-MP5, bine uns, așezat într-un ambalaj de protecție din spumă, patru încărcătoare cu câte treizeci de gloanțe de nouă milimetri, una lângă alta și două grenade de fragmentare, câte una de fiecare parte a armei automate.

Încarcă pistolul-mitralieră, îl armă, apoi îl puse pe scaunul din față al mașinii împreună cu celelalte încărcătoare.

A doua cutie conținea două grenade normale și alte două de diversiune pentru dezorientarea inamicului, doi explozivi folosiți la spargerea ușilor și un cub mic de exploziv plastic, cu fitilul de rigoare. Pentru moment, Court lăsă acest echipament în portbagaj.

În următoarea cutie lucioasă găsi un GPS portabil, două walkie-talkie și un laptop. Toate astea ajunseră pe bancheta din spate.

În ultima erau două pistoale Glock de nouă milimetri și patru încărcătoare pline. Tot aici găsi o centură și două curele cu tocuri de armă ce se fixau pe pulpe.

Pe coapsa din dreapta urma să țină un Glock, iar pe cea din stânga, încărcătorul pentru arma automată și cel pentru pistol.

Mânat de o presimțire, se aplecă și ridică mocheta din portbagaj. Aici mai descoperi încă o armă – o carabină AR-15. Lângă roata de rezervă era o cutie din plastic cu trei încărcătoare pline cu cartușe de calibru 233 – în total, nouăzeci.

Court avu nevoie de câteva minute ca să pornească telefonul și să se familiarizeze cu GPS-ul. În tot acest timp, la o distanță de cinci sute de metri, dinspre casa lui Maurice, se auzeau sirenele mașinilor de poliție, pompieri și ambulanțe.

Stând în ascunzătoarea cu arme, Gentry deduse două lucruri despre fostul său mentor. În primul rând, că, deși nu mai făcea parte din CIA și trăia în văzul lumii, avea motive să creadă că îi trebuiau armele ca să iasă dintr-o situație dificilă.

În al doilea rând, dacă lua în considerare automobilul de top și cantitatea și calitatea armamentului, Gentry începea să creadă că zvonurile despre mentorul său erau adevărate: probabil că într-adevăr delapidase fonduri de la CIA.

Maurice știuse cu siguranță că Gentry își va da seama și, cu toate astea, îi oferise protejatului său toată rezerva lui. Era dorința unui muribund ca elevul său să se folosească de ea ca să fugă, să reușească în misiune și să nu-l judece prea dur.

Când părăsi garajul, privind drept înainte prin parbrizul fumuriu și observând primele echipaje ce se îndreptau spre locul crimei din Rue de l'Évêché, emoțiile lui Gentry erau contradictorii. El nu-și însușise în viața lui vreun ban care nu i se cuvenea; nici măcar atunci când lucrase pentru mafioți sau traficanți de droguri. Era asasin, dar nu hoț. Îl dezamăgise faptul că Maurice furase de la Agenție, dar, în cele din urmă, avea de gând să folosească o parte din bunurile obținute cu banii delapidați. Dintr-odată, era și idealist și pragmatic. Fapta lui Maurice era greșită, însă nu avea de gând să-l judece prea dur pe fostul lui mentor. Mai mult, voia să răscumpere greșeala bătrânului și să folosească fiecare afurisit de glonț ca să salveze trei vieți

nevinovate în Normandia și să recupereze dosarele de personal ale celor din Divizia de Acțiuni Speciale.

Riegel stătea în spatele Tehnicianului, iar Lloyd era în stânga lui. Tânărul cu coadă de cal era așezat la birou, în fața monitoarelor, cu căștile puse pe urechi.

După expresia de pe chipul tânărului britanic, cei doi își dădură seama că lucrurile nu stăteau bine.

— Sursele locale au confirmat că toți sud-africanii sunt morți. La adresa unde se opriseră a avut loc o explozie puternică. Se pare că a fost o scurgere de gaze. Fără îndoială că explozia a fost provocată de un foc de armă. Pompierii încă intervin la stingerea incendiului; nu au numărul exact al morților, dar au confirmat că nu există supraviețuitori. Au fost multe decese.

— Gentry? întrebă Lloyd.

— Nu. A fost văzut părăsind clădirea cu câteva minute înainte de explozie.

— Cine l-a văzut?

— O „umbră” care l-a pierdut în mulțime.

— Serios? urlă Lloyd. Trebuie să-l omor cu mâna mea?

Riegel scoase telefonul din buzunar, formă un număr și așteptă.

— Eu sunt. Am nevoie de un elicopter. Ia următoarele lucruri și vino aici înainte de lăsarea serii: camere de termoviziune, detectoare de mișcare, senzori de teledetecție, monitoare și cabluri. Le ai pe toate? Mai e ceva. Găsește-i pe Serge și pe Alain și urcă-i în elicopter. Spune-le să ia tot ce au nevoie ca să instaleze un zid electronic de jur-împrejurul Castelului Laurent.

— Ce a fost asta? întrebă Lloyd după ce Riegel încheie convorbirea.

— Echipament de supraveghere electronică. Oameni care să-l instaleze și să-l monitorizeze.

— Pentru ce?

— Pentru Gentry. Diseară.

— Mai sunt încă patru sute optzeci de kilometri și treizeci și cinci de oameni între noi și el. Doar nu crezi cu adevărat că o să ajungă până la castel, nu?

— E responsabilitatea mea să mă asigur că moare. Indiferent că se va întâmpla în Geneva, în Alpii francezi sau pe pajiștea asta, e datoria mea să salvez operațiunea. Voi folosi fiecare instrument, orice fel de tehnologie, fiecare trup și armă pe care le pot pune între punctul unde se află el acum și destinația finală.

Tehnicianul se uită în sus la cei doi și, pentru prima dată, i se făcu frică.

— Nimeni nu a zis că ar putea ajunge aici... Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu lucrez pe teren...

— Consideră-te promovat, zise cu răceală Riegel și tânărul britanic își îndreptă din nou atenția către monitoare.

Riegel luă apoi legătura cu lunetistul belarus și-i ceru să li se alăture, lui și lui Lloyd, în grădina din spate. Lunetistul veni lângă fântână, cu pușca Dragunov atârnată peste piept. Trecură cu toții peste iarba plină de sânge și se îndreptară spre livada care începea la capătul grădinii și se întindea pe câteva sute de metri până la zidul înalt din piatră ce înconjură proprietatea.

Riegel și lunetistul adulmecară în jur, apoi îngenuncheară în iarbă și verificară totul cu atenție. Lloyd stătea acolo plictisit și enervat. Riegel vorbi cu lunetistul în rusă, în timp ce avocatul continua să privească în zare, spre livadă.

— Înțelegeți regula jocului?

— Dacă se apropie de castel, trag.

— Exact!

— E destul de simplu.

Bocancii lui Riegel se afundară în pământ și neamțul adulmecă din nou aerul.

— A fost ceață dimineață?

— Da. Vizibilitate sub două sute de metri. Până pe la zece dimineața abia dacă se vedea un măr.

— N-ar trebui să fie o problemă. Dacă ajunge totuși aici, o va face înainte de răsărit, zise Riegel în timp ce belarusul se uită la livadă prin lunetă. N-ar fi trebuit să-l împuști pe tatăl fetițelor.

— Dacă ai fi fost aici, n-aș fi făcut-o. Așa cum au stat lucrurile, nu aveam un lider și am luat decizia să trag. Asta fac dacă nu mi se spune altceva.

Riegel dădu din cap și-l privi o clipă.

— Am văzut trupul. Rana... Indiferent dacă a fost o decizie bună sau nu... a fost o execuție impecabilă.

Belarusul își luă privirea de la lunetă, dar continuă să supravegheze livada. Pe fața lui nu era nicio urmă de emoție.

— *Da*. A fost.

Lloyd nu mai suporta să fie ignorat.

— Ascultă, Riegel! Pierzi timpul. Chiar dacă Gentry reușește să ajungă aici, ceea ce nu se va întâmpla, crezi că va apărea fix în mijlocul curții?

— E o posibilitate. Va alege cea mai bună opțiune.

— Asta e o nebunie. Doar n-o să atace castelul de unul singur.

— Trebuie să fiu pregătit dacă ne atacă. Îi voi limita opțiunile.

— În cazul ăsta, de ce nu împânzești afurisita asta de grădină cu mine terestre? întrebă sarcastic avocatul.

— Știi unde aș pune niște mine? întrebă la rândul lui neamțul, după ce-l privi lung.

Tocmai atunci sună telefonul lui Lloyd.

— *Da*.

— Sunt Tehnicianul. Gentry sună pe telefonul lui Sir Donald. Îți pot transfera apelul.

— Fă-o! îi ordonă avocatul, trecând pe difuzor.

— Bună, Lloyd, salută obosit Gentry.

— Așadar, ai scăpat din nou din laț. Speram să Țopăi pe rămășițele tale în seara asta.

— N-ai reușit, în schimb ai închiriat ucigași numai ca să omoare un erou american în vârstă de șaptezeci și cinci de ani.

— Exact. Un bolnav în fază terminală, un spion expirat. Dă-mi voie să-mi șterg lacrimile.

— Du-te dracu', Lloyd!

— Ești în Geneva?

— Știi prea bine că da.

— Vrei să-ți trimit prin fax o hartă? Nordul Franței e în *afurisitul de nord al Franței*, nu al Elveției. Nu știu pentru ce te-ai dus la Maurice: bani, acte, arme, alt asasin, în fine... Pe termen lung, nimic din rahaturile astea nu o să schimbe nimic. Singurul lucru pentru care trebuie să-ți faci griji acum e timpul, fiindcă mâine-dimineață, când limba mică a ceasului va arăta cifra opt și cea mare douăsprezece, aici se va deschide sezonul la fete.

— Nu-ți face griji, Lloyd. Ajung în curând.

— De ce ai sunat?

— Mi-era teamă că ai început să te relaxezi, crezând că am murit în explozie. Gândul că ai putea avea o după-amiază plăcută începuse să mă deranjeze, așa că te-am sunat ca să te rog să lași o lumină aprinsă pentru mine diseară.

— Nu vrei decât să te asiguri că n-am omorât clanul Fitzroy pentru că nu-mi mai folosește.

— Și asta. Nu știu câte echipe mai sunt între noi doi, dar niciun gealat din lumea asta n-o să mă împiedice să te strâng de gât peste câteva ore.

Tehnicianul venea în fugă spre cei trei bărbați. Gâfâind, ridică o coală de hârtie pe care scrisese în grabă: „Telefon prin satelit. Nu poate fi detectat.”

— Court, moartea ta e inevitabilă, zise încruntat Lloyd. Ce-ar fi să economisești niște timp și să simplifici lucrurile pentru toată lumea. Pune-ți căpățâna pe o tavă și trimite-mi-o.

— Îți propun o înțelegere. Eu îți aduc capul, tu pregătește gheața. În curând, o să-ți dau posibilitatea să le unești.

— Sună bine, prietene.

— Mâine-dimineață, Julius Abubaker va trebui să găsească o altă zdreanță cu care să negocieze, pentru că după ce vei eșua – și o vei face! –, vei muri ori de mâna mea, ori de-a altcuiva.

— Nu sunt zdreanță nimănui, cretin ticălos! În viața mea am văzut o grămadă de asasini aroganți venind și plecând. Nu ești cu nimic diferit. Ar fi bine să-ți amintești că, deși ai o reputație și o poreclă înspăimântătoare, nu ești decât un bătaș ridicat în slăvi. O să fii mort în câteva ore și o să uit de tine chiar înainte să te mănânce viermii.

— Dă-mi voie să ghicesc, Lloyd. Tatăl tău a fost mare și tare.

— Adevărul e că tata *e* mare și tare!

— Am bănuț. Ne vedem curând, zise Gentry și închise.

Riegel își ascunse zâmbetul, în timp ce Tehnicianul încă stătea pe vine, cu palmele pe genunchi, încercând să-și recapete suflul.

— Se pare că Gentry chiar are de gând să ajungă aici.

Teroarea era sesizabilă în vocea tânărului care făcea eforturi să respire.

— Întoarce-te la treabă! se răsti Lloyd. Vreau elicoptere în aer, oameni în trenuri și-l vreau mort înainte să ajungă la Paris!

O oră mai târziu, Riegel stătea pe un meterez de pe acoperișul castelului și privea cerul senin de amiază printre crenelurile decorative. La sol, trei echipe din Belarus, formate din câte doi oameni înarmați și dotați cu stații radio, patrulau zona. Lunetistul și observatorul cu care făcea echipă erau la stânga lui Riegel în turnul care le oferea vedere panoramică asupra pajiștilor din fața și din spatele castelului. Echipajul elicopterului dotat cu camere de termoviziune tocmai anunțase că venea de la Paris cu cele necesare și cu doi ingineri care puteau pregăti totul în mai puțin de o oră.

Tehnicianul trimisese o echipă în trenul de mare viteză care circula de la Geneva spre Paris. Gentry nu fusese văzut. Alte trei echipe și toate *umbrele* disponibile își ocupaseră pozițiile pe toate autostrăzile din Alpii francezi pe care Cameleonul

le-ar fi putut traversa cu mașina sau cu motocicletă. Încă trei echipe de asasini erau în Paris. Era un punct-cheie, un oraș plin de colaboratori cunoscuți, unde s-ar fi putut opri pentru provizii sau ajutor.

În acel moment, Kurt Riegel nu mai putea decât să aștepte.

Cu toate astea, îl deranja ceva.

Începuse ca o sâcâială enervantă într-un colț al minții și lua amploare pe măsură ce se împăca oarecum cu gândul că, pentru moment, acoperise toate punctele operațiunii. Nu știa ce ar mai fi putut să facă.

În cele din urmă își dădu seama ce anume îi declanșase starea: era ceva ce-i spusese Cameleonul lui Lloyd. Cu siguranță că agentul știa că toată această operațiune împotriva lui fusese inițiată din cauza asasinării lui Isaac Abubaker. Dar la ce se referise când îi spusese avocatului că e zdreanță lui Abubaker? De unde ar fi putut ști că Lloyd nu e doar un angajat al președintelui sau al CIA-ului, care îndeplinește o misiune? Că face asta din alt motiv? Precum un soi de înțelegere. Riegel citise transcrierile Tehnicianului după conversațiile lui Gentry cu Lloyd. Nici Lloyd, nici Fitzroy nu menționaseră numele companiei LaurentGroup sau adevăratul motiv din spatele implicării acesteia. De ce naiba ar bănuî Cameleonul că această operațiune implică o afacere între părți? De ce ar presupune că viața lui Lloyd depinde de succesul acestei misiuni?

Mai speculă puțin și, când găsi răspunsul, se simți ca atunci când vâna prada în safari. Când urmărește un animal, un vânător priceput poate să dea de urme ale acestuia, semne că știe că e urmărit. Animalul a prins mirosul, a văzut mișcare. Totul se schimbă când prada se simte încolțită, dar numai un vânător experimentat poate sesiza ușoarele modificări în comportamentul animalului.

Kurt Riegel era un astfel de vânător.

Gentry făcuse mai mult decât să adulmece adevărata operațiune. Cunoștea detalii concrete pe care nu le putuse afla decât într-un singur mod.

Kurt Riegel părăsi meterezele și intră grăbit în castel. Trecu pe lângă Lloyd, care ieșea din baie, și continuă să traverseze coridorul ca o furtună.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lloyd.

Riegel nu zise nimic. Continuă să mășăluiască până la capătul coridorului, după care coborî treptele acoperite cu mochetă până la etajul al doilea. Trecu în grabă pe lângă sfeșnice și tablouri, pe lângă ușa camerei Elisei Fitzroy și cea a dormitorului unde erau închise fetele. Cu Lloyd pe urmele lui, trecu de Leary, unul dintre nord-irlandezii pe care avocatul american îi adusese de la LaurentGroup. Neamțul de cincizeci și doi de ani lovi cu umărul ușa pe care o păzea Leary și aceasta se deschise, lovindu-se de perete. În camera spațioasă, întins pe pat și învelit, stătea Sir Donald Fitzroy. Privi uimit procesiunea bărbaților care intrară în cameră.

Riegel se propti lângă pat, fără să mai arate vreun strop din curtoazia de care dăduse dovadă la prima lor întâlnire. Pe fața lui se vedea că își dăduse seama că fusese luat de prost și acum voia să se răzbune.

Cu o voce șoptită, total diferită de atitudinea lui, puse o singură întrebare.

— Unde e?

Lloyd și Leary rămăseseră în spate, în mijlocul camerei, întrebându-se din priviri ce se întâmplă.

— Despre ce vorbești? se miră Donald.

Riegel scoase pistolul Steyr și-l presă de capul chel al lui Sir Donald.

— E *ultima* ta șansă, continuă șoptit. Unde e?

După o pauză scurtă, Sir Donald vârî mâna sub cuvertură și scoase telefonul mobil. I-l dădu neamțului masiv.

Riegel îl puse în buzunar fără să se uite la el.

— Cine? întrebă din nou scurt, furios.

Sir Donald nu răspunse.

— În câteva secunde voi afla cui îi aparține acest telefon. Te poți scuti de chinuri, dacă-mi spui tu.

Sir Donald își luă privirea de la Riegel și se uită la Lloyd, apoi la nord-irlandez.

— Padric Leary a lucrat pentru mine cândva, în Belfast. Ai fost unul dintre cei mai buni agenți ai mei, Paddy, zise bătrânul, după care se întoarse spre Riegel. Cu toate astea, onanistul ăsta m-a scuturat de o grămadă de bani ca să mă lase să dau câteva amărâte de telefoane.

În timp ce Riegel se răsuci furios spre nord-irlandez, Fitzroy i se adresă gardianului încremenit.

— Îmi pare rău, bătrâne. Doar nu credeai că o să-ți dau zece mii de lovele. Va trebui să te consolezi cu gândul că rămâi un servitor loial al Coroanei.

— E o minciună afurisită! Minte! Până acum două zile nu l-am văzut pe nemernicul ăsta bătrân!

— E telefonul tău? îl întrebă Riegel, scoțând aparatul din buzunar.

Leary îl privi câteva secunde, apoi se apropie de patul lui Fitzroy.

— Cum dracului ai pus mâinile bătrâne pe...

Se auzi un foc de armă și capul lui Leary zvâcni în față, după care trupul inert se prăbuși la picioarele lui Riegel. Neamțul se lăsă iute într-un genunchi și ridică pistolul.

Lloyd stătea în mijlocul camerei cu brațul întins, în mână avea o armă îndreptată spre locul unde fusese capul lui Leary înainte să fie spulberat de glonțul de nouă milimetri.

— *Nein!*^[26] urlă Riegel în germană.

Lloyd începu să vorbească în timp ce gesticula, fluturând pistolul.

— Avem destule probleme afară fără să ne mai facem griji pentru inamicii din interior, începui el, după care se apropie de Riegel aflat încă în genunchi, urmărind atent arma din mâna avocatului. Ai vrut să-l tratezi pe Donnie ca pe un domn și iată cum te-a răsplătit. Ai fost slab și s-a folosit de asta. Manipulează oameni de decenii întregi. Asta face el! Află pe cine a sunat și ce i-a spus. Fă-o chiar

acum sau îl sun pe Marc Laurent și-i spun că-mi stai în cale!

Lloyd lăsă arma în jos și ieși. După alte câteva secunde de stat în genunchi, atent, cu arma ridicată, Riegel puse pistolul în toc și se uită la Fitzroy.

— Sunt dezamăgit.

Vocea bătrânului fu surprinzător de puternică.

— Văd disperarea, Riegel. O văd și în ochii tăi, și în ai lui Lloyd. Nu e vorba numai despre un contract legat de extragerea și transportul gazelor naturale. Abubaker are altceva cu care ține în șah LaurentGroup. Niște mizerii din trecutul companiei. Ceva ce, dacă vede lumina zilei, vă face bucăți organizația.

Riegel se uită în oglinda de deasupra dulapului masiv și-și aranjă părul cu degetele.

— Da, Sir Donald. Am fost prinși într-o situație urâtă. Tata obișnuia să spună că, dacă te bagi în troacă, te mănâncă porcii. Ei bine, de-a lungul timpului am mâncat cu mulți, mulți porci. Abubaker e unul dintre cei mai răi și știe suficient de multe despre ce ar face LaurentGroup pentru bani și putere. De la decolonizarea Africii, resursele continentului au fost exploatate doar de cei dispuși să valseze cu despotul. Ani întregi l-am avut în buzunar, dar acum ne are el pe noi. Amenință să vorbească despre ceea ce a făcut LaurentGroup ca să pună mâna pe resursele Africii. Nu e o poveste frumoasă și am prefera ca viitorul fost președinte să-și țină gura.

Acestea fiind spuse, Riegel se îndreptă spre ușă, de unde adăugă, fără să se uite la prizonier:

— Voi trimite pe cineva să ia trupul.

— Nu te deranja. Când va ajunge Court, vor fi cadavre peste tot.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Cinci soldați care făceau parte din Al Mukhabarat Al A'amah^[27] zburau peste Alpi cu un Eurocopter EC145 furat. Aparatul îi aparținea unui operator privat care trăia bine din transportarea snowboarderilor și a schiorilor dornici să ajungă pe piscurile inaccesibile din Mont Blanc sau alți munți din zonă.

Acum, proprietarul elicopterului negru, fost maior în armata franceză, zăcea mort în hangar, împușcat în inimă cu un pistol cu amortizor, iar saudiții zburau spre nord, deasupra autostrăzii. Drumul de sub ei urca și cobora, se unduia și dispărea în tuneluri și trecea pe lângă păduri verzi sau lacuri atât de albastre încât cerul senin pălea prin comparație.

Numai pilotul saudit vorbea engleză. Ținea sporadic contactul cu Tehnicianul, prin semnalul care ajungea de la căștile din urechile sale la centrul de comandă dintre piscurile zimțate ale munților. Tehnicianul controla simultan și alte echipe din zonă și centraliza rapoartele *umbrelor* din stațiile de autobuz și taxi. Nimeni nu-l văzuse pe Cameleon de când scăpase de sub urmărire, la scurt timp după ce părăsise casa finanțistului din Geneva.

Dacă voiai să ajungi din Geneva, Elveția, până în inima Franței, atunci autostrada A40 era calea cea mai potrivită. La un moment dat, din orașul Viriat puteai rămâne pe A40 spre A6 sau te puteai îndrepta spre nord, pe A39, spre Dijon. Ambele rute însemnau cinci ore de condus; pe rute ocolitoare drumul ar fi însumat șase ore.

Saudiții din elicopter știau unde să-și caute ținta. De oriunde venea, urma să treacă pe sub ei, pe A40.

Nu știau însă ce tip de vehicul caută.

Treizeci de *umbre* se poziționaseră în mașini la podurile rutiere, în refugii și de-a lungul benzilor de urgență. Altele erau în trafic. Fiecare iscoadă urmărea drumul și îi studia pe ocupanții a cât mai

multe mașini posibile. Era o operațiune prea vastă ca să rămână neobservată de poliție și acesta era încă un motiv pentru care Riegel se opusese operațiunii. Când fu evident că Gentry nu luase trenul sau autobuzul, Riegel le ceru *umbrelor*, echipelor de asasini și tuturor participanților la operațiune să se întoarcă în Paris. Era convins că Gentry avea să treacă prin capitală. Presupunea, și Lloyd nu-l contrazise, că finanțistul CIA pe care îl întâlnise în Geneva îl ajutase cu echipament, arme, medicamente și eventual bani. Riegel bănuia că, dacă avusese timp să-l sune pe Fitzroy, Cameleonul avusese timp să facă rost și de alte contacte de la fostul bancher al CIA. Dacă aranjase să adune oameni sau materiale, nu își va permite s-o facă decât din orașe aflate în drumul său.

Parisul era ultimul mare oraș de pe rută și era înțesat cu pistolari, falsificatori de documente, traficanți de arme, foști piloți CIA și tot felul de astfel de persoane lipsite de importanță pe care Cameleonul le-ar fi putut angaja ca să-l ajute să-l salveze pe Fitzroy și să ia dosarele de personal pe care Lloyd le furase de la CIA.

Riegel voia ca toată lumea să fie în Paris, dar Lloyd ceru să fie organizată o ultimă ambuscadă pe autostrada principală ce ducea în nord, ca să-l oprească pe Gentry înainte să se apropie de castel.

Gentry nu o luă însă pe A40 către A6, nici de pe A40 spre A39. Acestea erau de departe cele mai eficiente rute, dar americanul ajunsese la concluzia că erau eficiente numai pentru cei care nu sunt ținte pentru duzini de ucigași.

Nu, Court decise să meargă două ore în plus, deși era epuizat și-l durea tot corpul. Avea să fie îngrozitor, șapte ore în fața volanului numai ca să ajungă la Paris, dar nu vedea altă soluție. Autobuzele și trenurile ieșeau din discuție din cauza echipamentului pe care-l avea în portbagaj. Trebuia să meargă cu mașina.

Măcar o făcea cu stil. Mercedesul S550 era aerodinamic și solid, iar interiorul aproape nou îi invada nările cu mirosul de piele fină. Motorul de 382 de cai-putere torcea la o sută patruzeci de kilometri la oră, iar sistemul audio prin satelit îi ținea companie. Din când în când, Gentry trecea pe un post de radio local, chinuindu-se să înțeleagă știrile prezentate în franceză despre împușcăturile din Budapesta, Guarda și Lausanne și câte ceva despre explozia dintr-o casă din centrul vechi al Genevei.

Pe la cinci după-amiaza, epuizarea amenință să-l scoată de pe drum. Opri la un popas în apropierea orașului Saint-Dizier. Făcu plinul și cumpără omniprezentul sendviș cu șuncă și brânză în baghetă. Bău două sucuri și cumpără o sticlă uriașă cu apă după ce trecu pe la toaletă. Într-un sfert de oră era înapoi pe drum. GPS-ul de pe bord îi spunea că nu avea să ajungă la Paris mai devreme de nouă seara. Calculând tot ce trebuia să facă înainte să pornească spre Normandia, Gentry deduse că urma să ajungă la castel pe la două și jumătate dimineața.

Asta dacă nu avea probleme în Paris.

— E timpul să-i aduci pe toți înapoi în capitală, zise Riegel.

Stătea în spatele lui Lloyd și al Tehnicianului și tocmai revenise în centrul de comandă după ce petrecuse două ore cu cei doi ingineri francezi, specialiști în securitate, care instalaseră cordonul electronic în jurul castelului.

Lloyd dădu din cap și-i repetă Tehnicianului cuvintele neamțului. Se întoarse apoi spre acesta.

— Unde dracu' e?

— Știam că există posibilitatea s-o ia pe alt drum. Sunt zeci de drumuri pe care putea merge. O călătorie prin zona rurală îl va întârzia, dar va ajunge acolo.

— Asta *dacă* se duce la Paris.

— Presupunem că nu va ataca de unul singur o fortăreață apărată, unde sunt oameni înarmați și prizonieri. Va trebui să caute ajutor înainte să ajungă aici, iar în Paris are cei mai mulți colaboratori decât în oricare parte a lumii. Dacă se oprește undeva, o va face acolo. Toți colaboratorii lui sunt supravegheați. În plus, din moment ce e rănit, la fel sunt și spitalele.

— Nu se va duce la spital.

— De acord. Probabil că nu o va face. Nu se va expune în felul ăsta.

— Va apela oare la un medic din Rețeaua lui Fitzroy?

— E posibil. Iscoadele sunt însă peste tot, postate pe lângă fiecare contact cunoscut.

— Nu vreau să iasă viu din Paris.

— De atâta lucru mi-am dat și eu seama, Lloyd.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Gentry ajunse în estul Parisului la puțin timp după ora nouă, sâmbătă seara. Durerile din picioare, genunchi, coapsă, încheietură și coaste erau depășite numai de oboseală, dar tot intră în oraș și găsi un loc de parcare foarte scump într-un garaj aflat în apropiere de Gara Saint-Lazare. Puse toate armele pe bancheta din spate, încuie portierele și porni spre strada principală.

Avusese suficient timp pe drum să-și pună la punct planul de acțiune și se folosisse de GPS ca să localizeze niște magazine prin zonă. După câteva minute de mers pe jos în seara rece și cețoasă, zări un McDonald's, se strecură într-o mulțime de copii de toate naționalitățile și reuși să se ducă la toaletă. Aici petrecu un minut și jumătate: își spală fața obosită, își dădu pe spate părul răvășit, folosi toaleta și își curăță hainele cu un odorizant gel.

Era o încercare firavă de a arăta decent, dar era mai bine decât nimic.

Cinci minute mai târziu, intră într-un magazin cu articole bărbătești de pe Rue du la Rome, tocmai când vânzătorul întorcea cartonașul pe partea *Închis*. Court cumpără un costum scump, negru cu dungulițe, cămașă albă, o cravată albastru pal, o curea și pantofi. Plăti și apoi traversă strada către un magazin de produse sportive, cu costumul împachetat în folie de protecție pe umăr. De aici cumpără un trening de culoare maro-deschis.

Reveni în stradă când închideau ultimele magazine, găsi o farmacie peste drum de gară, de unde luă un aparat electric de ras, un altul cu lame, cremă de ras, foarfeci și câteva batoane de ciocolată. După ce plăti, văzu pe un raft o umbrelă mare și neagră agățată de mâner. Accesoriul elegant îi captă atenția. Chinuindu-se cu pungile cu cumpărături, înșfăcă umbrela și-i plăti asiaticului plictisit de la tejghea.

Puțin după zece, cără toate pachetele în spatele gării, mergând pe lângă pereți, cu capul în jos, departe de camerele de supraveghere din holul larg. Ignoră bosniacele care cerșeau și intră în baia goală din capătul coridorului ce ducea spre peronul de unde pleca ultimul tren. Puse bagajele într-o cabină și se apucă de treabă.

Se dezbracă repede și se tunse. Încercă să arunce mare parte din păr în vasul de toaletă, iar restul îl adună în pungile de cumpărături, pe care le desfăcuse și le întinsese pe podea. Folosi apoi aparatul electric și se rase în cap, iar aparatul cu lame și crema de ras terminară treaba. Ieși de două ori din cabină să se uite în oglindă, dar se întoarse repede, ca să nu ridice suspiciuni în cazul în care intra cineva.

După ce termină, adună cu grijă pungile de pe jos și le aruncă în coșul de gunoi, apoi trase apa în toaleta unde aruncase fire de păr. Cu capul proaspăt ras, se spală din nou în chiuvetă, după care își puse costumul, cămașa, cravata și pantofii. Adună restul pungilor și întregi ținuta cu ochelarii la modă și umbrela neagră, care îi dădeau un aer distins.

La optsprezece minute după ce intrase în baie, Gentry se transformase într-un personaj complet diferit.

Nu numai părul și îmbrăcămintea fuseseră schimbate, ci și pasul îi era mai lung și postura mai țănoșă. Court reuși să se abțină să șchiopăteze cu piciorul drept. Domnul îmbrăcat în costum coborî scările din spatele gării care duceau în garaj, lăsă pungile, luă un Glock și se întoarse în stradă, arătând ca un parizian elegant care pleacă de la restaurant și merge pe jos spre casă, legănând ușor umbrela în timp ce mergea alături de alți trecători în seara umedă de noiembrie. La unsprezece și jumătate urcă într-un taxi și-i spuse șoferului într-o franceză șovăielnică să-l ducă la Saint-Germain-des-Prés, în apropierea malului stâng al Senei.

Song Park Kim îi observă pe kazahii de lângă Catedrala Notre-Dame. Nu avea nicio îndoială că erau vânători pe urmele aceleiași ținte. Nu-i puteau scăpa privirii lui atente și coreeanul era convins că și Cameleonul îi putea depista la fel de ușor. Trecu și pe lângă trei sau patru observatori statici; pregătirea lui îl făcu să-i recunoască în mulțimea de sâmbăta seara, dar recunoscă că erau bine pregătiți.

Kim își cunoștea ținta. În cazul în care Cameleonul hotărâse să se oprească în Paris, ar fi trebuit să fi ajuns până acum. Simțurile lui super-ascuțite deveneau și mai sensibile pe măsură ce asculta în căști rapoartele venite de la Tehnician, așa că traversă bulevard după bulevard, aparent nonșalant, dar cercetând foarte atent adresele colaboratorilor cunoscuți.

Kim parcurse în liniște o stradă pustie. Numai o tavernă irlandeză lumina piatra cubică din fața lui: în rest, era întuneric, iar coreeanul folosi negura ca pe un camarad, mișcându-se repede și degajat, precum un prădător de noapte. La colțul Bulevardului Saint-Michel cu Rue du Sommerard, o luă pe o alee, găsi o scară de incendiu pe care o văzuse mai devreme, pe lumină, în timp ce se plimba prin oraș, și se agăță de ea. Când coreeanul se trase în sus, rucsacul verde din spatele lui se legănă îngreunat de pistolul automat HK și de încărcătoare. Se cățără pe scara metalică și urcă până la etajul al șaselea. Cu un ultim efort al brațelor puternice, ajunse sus, pe acoperiș. De aici putea să vadă Turnul Eiffel aflat la aproape doi kilometri în fața lui, Sena în dreapta și Cartierul Latin întinzându-se în stânga. Acoperișurile continuau de-a lungul Bulevardului Saint-Michel, atingându-se unul de celălalt, creând o cale la înălțime, pe deasupra străzilor.

Acesta urma să fie punctul lui de plecare în seara asta. Dacă Gentry se aventura oriunde în zona malului stâng, Kim se putea mișca rapid, în tăcere, pe șirul acesta de clădiri sau altele similare. În cazul în care Cameleonul apărea pe malul drept,

coreeanul putea ajunge acolo în doar câteva minute, coborând și traversând în fugă unul dintre podurile aflate la câteva cvartale în nord, care treceau peste apele reci și repezi ale Senei, a cărei suprafață strălucește în timp ce străbate Orașul Luminilor.

Court Gentry coborî din taxi în fața unui internet café de pe Bulevardul Saint-Germain. Ceru o oră de internet și un espresso dublu, plăti, apoi își făcu loc politicos printre studenți până la un computer aflat în spate. Avea ochelarii lăsați pe vârful nasului, farfuria și ceșcuța într-o mână și umbrela agățată pe celălalt braț.

Odată conectat, deschise un motor de căutare și tastă „proprietățile companiei LaurentGroup în Franța”. Dădu click pe site-ul care afișa proprietățile imobiliare ale uriașei companii: hangare, birouri, ferme și chiar o pagină despre zonele de agrement. Aici găsi Castelul Laurent, o proprietate familială folosită de corporație, aflată la nord de micuța localitate Maisons, în Normandia Inferioară. După ce găsi numele, căută mai multe informații despre proprietate, ajunse la un site despre castelele particulare din Europa și studie imaginile fascinante ale construcției din secolul al șaptesprezecelea. Reținu multe detalii, le ignoră pe altele care nu păreau importante – cum ar fi faptul că Mitterrand împușcase iepuri aici sau că ofițerii lui Rommel își aduseseră soțiile atunci când veniseră în oraș pentru ultimele pregătiri pentru Zidul Atlanticului.

Notă adresa cu un pix împrumutat de la un băiat de culoare care stătea alături de el, apoi studie site-ul corporației LaurentGroup. Îi luă doar câteva minute să găsească adresa sediului principal – castelul era considerat un birou-satelit, nu o stațiune de recreere –, iar Court găsi aici numerele de telefon. Le scrise pe antebraț în timp ce puștiul care-i împrumutase pixul râse și-i oferî o coală de hârtie pe care Gentry o refuză.

Americanul mai avu nevoie de câteva minute ca să studieze o hartă a zonei din jurul castelului. Aspectul pădurii, al cursurilor de apă din apropiere, al livezii din spatele zidului de piatră vechi de trei sute de ani și al drumurilor de țară pietruite ce duceau spre zid.

Mai aruncă o privire asupra pozelor cu clădirea propriu-zisă. În cel mai înalt punct era un turn mare. Court știa că acolo pândește un lunetist. Descoperi că erau două sute de metri de câmp deschis între castel și livada de mere din spate. Era o distanță mai mică din fața clădirii, dar zidul era înalt și locul era mai bine iluminat. Își imagina că acolo patrulau oameni însoțiți de câini, că în oraș erau *umbre* și că un elicopter survola continuu.

Era evident că Lloyd avea resursele necesare pentru a apăra conacul de un amărât de atacator șchiop. Dar fortificația nu era impenetrabilă; puține locuri erau astfel pentru Gentry. Dacă părăsea Parisul în momentul ăsta, ajungea la Bayeux înainte de două dimineața. Avea timp până la opt să salveze familia Fitzroy, înainte de ultimatumul dat de Lloyd, însă asta nu-l ajuta prea mult. Știa că dacă voia să aibă șanse de succes, trebuia să acționeze în toiul nopții, atunci când gărzile erau adormite, iar reacțiile lor, încetinite.

Așadar, deși existau căi de a pătrunde în castel, Court știa că era dificil fără câteva ore în care să evalueze măsurile de siguranță de acolo.

Nu avea ore întregi la dispoziție. Avea cel mult două înainte de răsărit. Și numai dacă pleca acum din Paris, iar asta nu făcea parte din planul lui.

La unu dimineața, stătea în Café le Luxembourg și bea al doilea espresso dublu din acea seară, în mijlocul tinerilor frumoși de pe Rue Soufflot. Un mic sendviș cu șuncă stătea neatins pe farfuria din fața lui. Cafeaua era amară, dar știa că va trece peste următoarele ore cu ajutorul cofeinei. Asta și o bună hidratare, așa că bău a doua sticlă de apă minerală

de cinci euro, în timp ce se prefăcea că citește un exemplar din urmă cu o zi al ziarului *Le Monde*. Privirea lui rătăcea în jur, însă se oprea periodic asupra clădirii de peste drum, la numărul douăzeci și trei.

În realitate, nu-și dorea decât să se ridice și să plece, să iasă din oraș fără să-și îndeplinească obiectivul din Paris. Știa că risca enorm dacă îl vizita pe bărbatul care locuia în clădirea de apartamente de vizavi, dar avea nevoie de ajutor, nu doar pentru el, ci și pentru a salva familia Fitzroy. Bărbatul se numea Van Zan, era olandez, un fost colaborator al CIA și un pilot extraordinar de avioane de mici dimensiuni. Court plănuia să-i facă o vizită-surpriză, să-i fluture niște bani pe sub nas, să recompenseze din greu pericolul de a face o călătorie la cinci dimineața până la Bayeux ca să ia o familie formată din patru persoane și pe Court însuși, după care să traverseze Canalul Mânecii spre Marea Britanie. Van Zan era un colaborator cunoscut, așa că Lloyd îi urmărea telefonul încă de la începutul misiunii și-i supraveghea casa. Court știa că nu-l putea suna pe olandez, totuși spera că putea păcăli o *umbră*, două, ca să-l viziteze personal.

„Mda, e un plan bun”, își spuse Court, sorbind din cafeaua amară și privind peste ziar clădirea de alături.

Încet-încet, își dădu seama că asta nu avea să se întâmple.

Era convins că se putea strecura pe lângă doi gealați ca să ajungă la Van Zan.

Pe lângă doi, da, dar nu pe lângă șase.

În timp ce continua să soarbă din espresso, descoperi cinci *umbre* și încă o persoană care ieșea în evidență în mijlocul unei mulțimi.

„Rahat!”

Nu numai că-și dădea seama că nu exista nicio modalitate de a intra în casa lui Van Zan ca să-i facă o ofertă, dar începea să se simtă încercuit și vulnerabil, supravegheat de șase perechi de ochi.

Acolo erau doi, un cuplu care pierdea timpul în Quality Burger, peste drum. Cercetau fiecare bărbat alb care trecea prin fața lor, apoi priveau către ușa clădirii unde locuia Van Zan. Mai era un bărbat singur, într-o mașină parcată. Venea din Orientul Mijlociu și bătea darabana pe bord ca și cum asculta muzică, privind trecătorii. Al patrulea stătea în stația de autobuz din fața Grădinilor Luxembourg, de parcă aștepta autobuzul, dar nu arunca nici măcar o privire autobuzelor care se opreau.

Al cincilea era pe un balcon la etajul al doilea, ținea un aparat de fotografiat cu obiectiv și se prefăcea că immortalizează intersecția plină de viață, însă Court nu se lăsă păcălit. „Instantaneele” pe care le făcea erau în susul și în josul trotuarului străzii de sub balcon. Nimic din luminatul Pantheon, aflat în stânga lui. Nicio imagine cu tarabele specific franțuzești sau minunatul gard din fier forjat care înconjura Grădinile Luxembourg.

Numărul șase era o femeie singură, care stătea la doar câteva mese de Gentry. Agentul se asigurase că primește o masă în spate, aproape de stradă. De aici îi putea supraveghea pe toți cei aflați din încăpere, ascunzându-și chipul în spatele ziarului. Totodată, ținea sub observație casa lui Van Zan și pe cele din împrejurimi. Același lucru îl făcea și femeia care stătea în fața lui.

Numărul șase era o *umbră* pricepută. Cea mai mare parte din timp stătu cu ochii pironiți în caimacul cafelei, fără să-și arunce prea des privirea pe fereastră, însă au dat-o de gol rochia și atitudinea. Era franțuzoaică – Gentry își dădu seama după haine și înfățișare, dar era singură și nu părea să cunoască pe cineva în cafenea. O franțuzoaică drăguță de douăzeci de ani care-și petrecea singură noaptea de sâmbătă, departe de prieteni și totuși în mulțime, într-o cafenea nefamiliară, situată într-o zonă a orașului necunoscută ei.

Court decise că era o iscoadă, o *umbră*, o urmăritoare, plătită să stea acolo și să-și țină ochii mari deschiși.

După ce mănca micul sendviș, termină cafeaua și renunță la planul măreț prin care ar fi pus la punct modalitatea perfectă de scăpare după ce-i salva pe Fitzroy și familia lui, Court hotărî că trebuia să plece, să iasă din oraș, să ajungă la Bayeux și să găsească acolo ceva. Îi scăzuse foarte mult moralul, fiind acum chiar mai demoralizat decât atunci când era în puțul din laboratorul lui Laszlo, dar ar fi fost mai rău să stea pe loc și să bocească. Lăsă câteva bancnote pe masă și se duse la baie. După ce se ușură, merse pe hol până în bucătărie, unde intră nonșalant, ca și cum locul lui era acolo, apoi ieși pe ușa din spate pe Rue Monsieur le Prince.

Nimeni din bucătărie nu se uită la bărbatul în costum negru.

Cameleonul avea abilitatea de a trece neobservat.

Cinci minute mai târziu, Riegel era din nou pe acoperiș și privea printre creneluri grădina luminată de Lună. În aerul rece se simțea mirosul merilor din livadă. Riegel spera să-și limpezească un pic mintea, să se detașeze de Lloyd, de Tehnician, de belaruși și de rapoartele venite de la *umbrele* din Paris care încă nu zăriseră ținta și de la echipele de asasini care încă nu omorâseră pe nimeni. Telefonul cârâi în buzunar. Primul impuls fu să-l ignore. Era probabil vreun șef al unei agenții străine care voia să știe cum mama dracului fusese ștearsă echipa lor de pe fața pământului, într-o misiune simplă. Riegel știa că urma să aibă nevoie de luni sau chiar ani să netezească urmele lăsate de această catastrofă și putea face asta numai dacă era semnat contractul Lagos până la opt dimineața. Altfel, și neamțul nici nu voia să se gândească la o asemenea eventualitate, urma să-și piardă slujba sau cel puțin poziția în companie. Laurent avea prea multe de pierdut ca să nu exercite orice presiune posibilă.

Neamțul avea senzația că, la fel ca și în cazul lui Lloyd, capul lui era pe butuc. De fapt, nu chiar ca Lloyd. Riegel era sigur că, în cele din urmă, Laurent

avea să-i ordone să-l omoare pe Lloyd dacă eșua operațiunea. El nu avea să moară ca tânărul american, dar cariera urma să-i fie ruinată dacă ticălosul de Julius Abubaker scotea la iveală mizeriile pe care le făcea compania în Africa.

Telefonul sună din nou și, cu un suspin care făcu aburi calzi să plutească în aer, scoase aparatul din buzunar.

— Riegel.

— Domnule, sunt Tehnicianul. Aveți un apel pe telefonul fix. Vi-l pot transfera pe mobil.

— Pe fix? Vrei să spui pe telefonul castelului?

— Da, domnule. Nu spune cine e. Vorbește în engleză.

— Mulțumesc, zise neamțul, care așteptă clicul și apoi continuă. Da, vă rog. Cu cine vorbesc?

— Sunt tipul pe care nu reușiți să-l ucideți.

Kurt Riegel simți fiori de gheață pe șira spinării. Nu știa că Fitzroy îi dăduse numele lui Cameleonului, așa că așteptă un moment să se adune.

— Gentry. Este o onoare să te aud. Ți-am urmărit cariera și consider că ești un adversar redutabil.

— Complimentele nu te ajută.

— M-am uitat pe dosarul tău.

— Ceva interesant?

— Foarte.

— Ei bine, continuă să citești, Kurt, pentru că intenționez să-mi iau dosarul din mâinile tale moarte.

— Ce pot face pentru tine? chicoti neamțul.

— Nimic. E doar un apel de curtoazie.

— Am vânat tot felul de animale în viața mea, mari sau mici, dar și câțiva oameni. Asta e prima oară când port o astfel de conversație cu prada înainte s-o ucid.

— Și pentru mine.

Urmă o pauză scurtă, apoi Riegel râse și sunetul reverberă peste grădina întunecată.

— Oh, acum eu sunt *prada*?

— Știi că vin după tine.

— Nu vei reuși, iar dacă totuși vei ajunge în Normandia, cu siguranță nu vei ajunge la mine.

— Vom vedea.

— Știm că ești în Paris.

— Paris? Despre ce vorbești? Sunt chiar în spatele tău.

— Ești amuzant. Nu mă așteptam, chicoti Riegel, dar nu se putu abține să nu se uite peste umăr. Toți colaboratorii tăi sunt ținuti sub observație de zeci de *umbre*.

— Adevărat? Habar n-aveam.

— Da. Probabil că treci de la un vechi prieten la altul. Mi-ai detectat echipele pentru că ești bun, dar nu atât de bun încât să devii invizibil, așa că va trebui să renunți la potențiala sursă de ajutor. Apă, apă peste tot, dar nicio picătură pe care s-o poți bea.

— Ești mândru de tine, nu-i așa?

— În clipa în care te vom vedea, te vom doborî. Am în Paris la fel de multe arme câte perechi de ochi care te urmăresc.

— Norocul meu că nu sunt în Paris.

Riegel tăcu o clipă, dar când vorbi tonul lui era diferit.

— Vreau să știi că moartea lui Phillip Fitzroy a fost un accident regretabil. Nu eram aici când s-a întâmplat. Nu trebuia să se întâmple așa.

— Nu te chinui să mă vrăjești cu profesionalismul tău. Nu te va salva când voi ajunge acolo. Tu și Lloyd sunteți morți.

— Continuă să-ți spui asta. Ar trebui să știi că am luat telefonul pe care Sir Donald îl șterpelise. Sursa ta de informații din castel a fost eliminată, zise neamțul, dar Court nu comentă. Pare trist pentru tine, prietene.

— Este. Poate plec pur și simplu. Renunț...

— Nu cred că o să renunți. Când ai pornit spre sud, spre Geneva, am crezut că părăsești cursa. Dar nu. Ca și mine, tu ești un vânător. O ai în sânge, nu-i așa? Nu poți să-ți întorci spatele. Ai prada, ai obiectivul, rostul existenței tale. Fără oameni ca mine și ca Lloyd pe care să-i vânez, ai fi doar un

suflet pustiu; nu te-ai trezi dimineața. Vei veni după noi, chiar dacă va trebui să mori. Știi și tu asta: preferi să mori decât să renunți la vânătoare.

— Poate ajungem la o înțelegere.

— Ah, acum ajungem la motivul pentru care ai sunat, zâmbi Riegel. N-a fost doar un apel de curtoazie. Te ascult cu interes, domnule Gentry.

— Veți pierde contractul. Peste șapte ore, când voi fi încă în viață, Abubaker va oferi contractul de gaze naturale competitorului vostru și va folosi tot ce are împotriva LaurentGroup. Nu puteți evita asta. Dar dacă le eliberezi mâine pe fete și pe mama lor și le duci într-un loc sigur, când voi veni după expirarea termenului-limită, îl voi ucide pe Lloyd în locul tău, iar pe tine te voi lăsa să scapi.

— Mă lași să scap?!

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Mi te-am imaginat mereu ca pe un prădător bidimensional. Un pistolar, nimic mai mult, dar în realitate ești un tip isteț, nu-i așa? În alte circumstanțe, noi doi am fi putut fi prieteni.

— Flirtezi cu mine?

— Mă faci să zâmbesc, Gentry. Voi zâmbi însă și mai larg atunci când vei sta mort la picioarele mele, un alt trofeu pentru panoplia mea.

— Ar trebui să iei în considerare oferta mea.

— Îți supraestimezi capacitatea de negociere, domnule Gentry. Te vom prinde într-o oră.

— Trăiește cu speranța asta. Somn ușor, domnule Riegel.

— Cred că nu mă culc chiar acum. Aștept vești bune de la asociații mei din Paris. *Bonsoir*⁽²⁸⁾, Court.

— *À bientôt*⁽²⁹⁾, Kurt. Ne vedem în curând.

— Mai e ceva, domnule Gentry. Spune-i curiozitate profesională, dar... Kiev. N-ai fost tu, nu?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, iar Riegel se cutremură în frigul care părea să vină din direcția coastei, la patru kilometri în nord.

DOUĂZECI ȘI OPT

Umbra se plictisea, dar era ceva obișnuit. Bărbatul petrecuse douăsprezece ore în același colț al străzii, băuse trei cafele în locuri diferite, primele două la o masă afară – una în lumina dimineții, a doua în cenușiul răcoros al după-amiezii, iar pe a treia într-o cafenea, în timp ce ultima rămășiță de căldură părăsea strada și trotuarul.

La nouă se duse spre micul Citroën pe care-l lăsase într-o parcare plătită și al cărui contor fusese alimentat oră de oră ca un animal de companie flămând.

Umbra era însă bună, iar plictiseala nu-i afectase abilitățile. Lăsase motorul să meargă ca să se încălzească, dar nu dăduse drumul la radio. Știa că auzul îi era la fel de bun ca vederea când venea vorba despre o țintă. Radioul i-ar fi afectat simțurile ascuțite de care avea nevoie ca să depisteze în mulțime un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată.

Nu cunoștea detaliile misiunii, ci doar care-i este rolul. Era un urmăritor static. Prin comparație cu alte *umbre*, el nu fusese trimis să-l supravegheze pe vreunul dintre contactele cunoscute. El trebuia să fie atent în zona de ambuscadă. Avea o fotografie a bărbatului căutat și petrecuse ziua încercând să potrivească poza veche, bidimensională, de cinci pe șapte centimetri, cu o țintă vie, în mișcare, care era cu siguranță pregătită cu niște contramăsuri de supraveghere și știa cum să se piardă în mulțime.

Umbra rămase însă optimistă; nu putea lucra altfel. Știa că, dacă s-ar îndoi de reușită, i-ar scădea acuitatea simțurilor de care avea nevoie ca să intre în acțiune.

Nu era un asasin, ci doar o pereche de ochi bine antrenați. Cu mult timp în urmă fusese polițist în Nisa, după care lucrase un timp ca iscoadă pentru serviciul de contraspionaj francez, învățând de la ruși sau de la oricine putea detaliile supravegherii – cea mai de jos treaptă a spionajului. Recent, lucrase

ca detectiv particular în Léon, dar acum făcea, în primul rând, treburi mărunte pentru Riegel în Paris. Pe continent era oricând nevoie să supraveghezi pe cineva, iar această *umbră* făcea parte deseori din echipă. Deși era mai în vârstă decât ceilalți, nu era lider. Fusese mai bun decât toți, însă era și rămânea un alcoollic pe care nu te puteai baza pe termen lung, deși în seara asta nu se atinsese de băutură.

Se uită din nou pentru a mia oară la fotografia pe care o ținea în mână. Nu era treaba lui să se îngrijoreze ce făcuse sau ce soartă urma să aibă persoana aceea după ce avea s-o zărească.

Nu era un om, ci doar o țintă.

Chipul acela era lipsit de viață: nu respira, nu gândea, nu simțea, nu suferea, nu avea nevoi și nu iubea.

Chipul acela era doar o țintă, nu o persoană.

Identificarea unei ținte pe teren îi aducea o primă de la Riegel, iar el nu simțea vreo urmă de regret sau de vinovăție.

La puțin după unu și jumătate, bărbatul urină într-o sticlă de plastic, fără să scape o picătură pe lângă și fără să clipească sau să-i scape din ochi pe cei care treceau nepăsători, la câțiva metri de el, pe Bulevardul Saint-Germain. Strânse bine dopul sticlei calde și o puse jos. Tocmai ridica privirea când apărură un bărbat în lumina slabă a felinarului. Mergea alături de un grup, dar pentru *umbră* ieși cumva în evidență. Era mai tânăr decât ceilalți, era singur, iar costumul nu se potrivea cu ținuta lejeră a celorlalți. Individul se afla la o distanță de douăzeci și cinci de metri când îl observă bărbatul din Citroën. Pe măsură ce se apropia, îi distinsese clar ochelarii de vedere, țeasta rasă și trăsăturile. *Umbra* nu se clinti, ci doar își coborî privirea pe fotografia mototolită și umedă pe care o ținuse tot timpul în mână, după care-și îndreptă din nou atenția asupra siluetei tridimensionale care se apropia în aerul cețos.

Era posibil... La cincisprezece metri, *umbra* miji ochii când i se păru că detectează un șchiopătat

ușor. Da, bărbatul își proteja piciorul drept. Britanicul vorbitor de franceză, care trimisese actualizări de-a lungul întregii zile, îi spusese că era posibil să fie rănit la o coapsă.

Da. Când ținta se apropie de Citroën la aproape cinci metri, *umbra* observă două lucruri la chipul bărbatului, care-l asigurară că alesese bine locul pentru pândă și că acum culegea roadele celor douăsprezece ore lungi de așteptare. Pe obrazul țintei se vedea o ușoară, foarte ușoară crispă, atunci când piciorul drept atinge pământul.

Asta și ochii lui. *Umbra* era bine pregătită și observase mișcarea fulgerătoare a ochilor bărbatului mai tânăr. În timp ce limbajul trupului înfățișa un om care se plimba fără nicio grijă pe malul stâng al Senei, privirea îi era excesiv de atentă. Bărbatul se uita după *umbre* și, imediat ce iscoada din Citroën observă asta, întrerupse supravegherea și-și plecă privirea până când ținta trecu pe lângă el. Inima începu să-i bată nebunește, dar așteaptă câteva secunde înainte să privească în oglinda retrovizoare, fără să miște capul, să ridice umerii sau să-și flexeze gâtul. Își mișcă doar ochii. Cel pe care-l urmărea își continua drumul pe Bulevardul Saint-Germain.

Porni motorul în timp ce apăsă pe butonul căștii. După un bip care-i indică faptul că se făcea legătura, auzi o voce.

— Sunt Tehnicianul. Vorbește.

Umbra era bine pregătită, pricepută în meserie, dar nu-și putea ascunde entuziasmul din voce. Pentru asta trăia chiar mai mult decât pentru banii pe care-i câștiga.

— Tehnicianule, sunt Șaizeci și trei. Îl am. Merge pe jos spre est.

Nu era nevoie de mai mult. Tehnicianul urma să-l găsească imediat cu ajutorul GPS-ului.

Momente ca acesta îi dădeau o satisfacție extraordinară, făcându-l să uite de băutură până la încheierea misiunii. Știa că se descurcase bine, așa că acum putea merge acasă să sărbătorească

succesul cu o sticlă de vin. Urma să sărbătorească totuși în același fel în care muncea.

Singur.

Apelul fu transmis simultan printr-o rețea tuturor celor cinci echipe de asasini din Paris. Asta era o greșeală a Tehnicianului. Stârnea discordia între competitori, nu permitea retragerea echipelor sau asigurarea rutelor de scăpare. Tânărul britanic nu se putuse însă abține; trecuse o jumătate de zi în care nu știuseră nimic despre țintă – făcuseră numai o presupunere logică despre oprirea lui în Paris, așa că atunci când primise apelul, pur și simplu le trimisese tuturor localizarea.

Nu avea s-o recunoască niciodată în fața lui Lloyd sau a lui Riegel, dar din momentul în care ținta dispăruse în Geneva, Tehnicianul fusese cuprins de panică. Se ocupase de operațiuni secrete care implicau vărsare de sânge sau verifica logistica, dar nu se aflase niciodată în primejdie. Aceasta era prima dată când superiorii lui puseseră la cale un scenariu în care un bărbat vânat, un super-criminal, știa al dracului de bine unde se afla centrul de comandă și cum să ajungă la el. Băiatului cel rău i se dăduse o invitație aurită să vină la adresa Tehnicianului, ceea ce era o tâmpenie. Cu toate astea, tânărul cu părul prins în coadă de cal, înconjurat de mijloace tehnice performante, fu nevoit să admită că situația îi ascuțise abilitățile pe care le avea.

Tehnicianul avea un interes propriu să-l prindă pe nenorocitul ăsta înainte să ajungă la castel și, din acest motiv, transmisese coordonatele țintei imediat după ce îi fuseseră confirmate.

Lloyd apăru brusc în spatele lui exact în momentul în care-și dădu seama că greșise. Apropierea de superiorul său îl făcu să tresară. Întreaga operațiune îl făcuse mai sensibil.

— Riegel a auzit în stație. Îl avem?

— O *umbră* de pe Bulevardul Saint-Germain, un veteran de primă mână, l-a observat. Sincer să fiu, erau mici șanse să-l depisteze. Dacă mă iau după lista lui de colaboratori, nu pot să-mi dau seama unde mama dracului se duce.

— Nu-l vom pierde, nu?

— Mai trimit câteva *umbre* în zonă. Nu foarte multe. Cameleonul ar observa cu siguranță pe oricine nu e foarte profesionist.

— Am înțeles. Ce echipă ai trimis după el?

Tehnicianul tresări și ezită. Știa că Lloyd avea să se enfurie când va auzi că toate echipele sunt pe urmele lui, dar până să spună ceva, șeful lui izbucni:

— La dracu'! Asta o să se termine acum. Trimite toate afurisitele de echipe pe urmele ticălosului. Cui naiba îi pasă dacă o să fie haos? Trebuie să-l prindem chiar acolo.

— Da, domnule, răspunse Tehnicianul, oftând ușurat.

Cel mai aproape erau echipele din Botswana și din Kazahstan. Veneau din colțuri diferite ale centrului vechi, cu brațele pe lângă corp, ca să împiedice hainele să se desfacă atunci când alergau și să dezvăluie armele ascunse sub ele. Echipele erau atente la eventualele obstacole care le puteau ieși în cale, dar și la mesajele primite în căști. Tehnicianul le dăduse ultimele coordonate. Ținta ieșise din raza vizuală a *umbrei* care-o zărise, însă iscoadele o urmăreau și transmiteau informații. Cei cinci din Botswana aveau arme de calibrul 32, relativ slabe, dar compensau prin tactică. Acești soldați erau experți în Burghiul Mozambic: o pereche de împușcături rapide în piept și o a treia, lovitura de grație, în frunte. Termenul și tactica fuseseră aplicate în luptele din Mozambic, când un soldat rhodesian își dăduse seama că nu putea doborî un african numai cu o împușcătură în piept și adăugase una în frunte.

Cei patru kazahi aveau automate Ingram pe sub hainele de iarnă. Trecură în goană pe lângă un polițist și acesta strigă la ei. După ce-i privi mai atent, îi catalogă drept străini buni de nimic și se mulțumi să le facă semn să încetinească.

Câte un membru din fiecare echipă a morții avea atașată la telefon o cameră cu conexiune prin Bluetooth. În felul acesta le puteau dovedi celor din centrul de comandă că ei sunt responsabili pentru lichidarea subiectului și că merită recompensa.

La urma urmelor, era un concurs.

Fiecare echipă aflase prin intermediul căștilor că și ceilalți se apropiau, din direcția opusă, de ultimul loc confirmat în care fusese văzută ținta: asta îi făcea să se grăbească la fel de tare ca gândul că trebuie să prindă ținta înainte să dispară. Era mai mult decât o vânătoare – era o competiție și, pentru cele două echipe, mândria profesională era la fel de importantă ca recompensa bănească.

— Către toate echipele, aici e Tehnicianul. Avem două *umbre* la trei cvartale spre est față de ultimul punct unde a fost zărită ținta. Nimeni nu a raportat până acum prezența ei. O fi intrat într-un hotel sau într-o cafenea de pe stradă, s-o fi dus spre sud în Cartierul Latin sau spre nord către Pont Neuf.

Membrii ambelor echipe, care se apropiau din direcții opuse, încetiniră și se sfătuiră în legătură cu informațiile primite de la Tehnician, după care-și continuară drumul. Cei din Botswana porniră spre est pe Saint-Germain, în timp ce kazahii spre îndreptară spre vest. Se despărțiseră în grupuri de doi sau trei ca să acopere ambele părți ale străzii, fiecare mică echipă de vânători verificând ușile, aleile, cafenelele și hotelurile de pe partea lor de stradă.

Song Park Kim alerga pe acoperișurile clădirilor spre locul unde fusese zărită prada când casca din urechea lui se trezi la viață. Coreeanul recunoscă după bipurile repetate că transmisiunea nu era

deschisă către alte echipe sau *umbre*. El era singurul care primea mesajul.

— Tehnicianul către Banshee 1. Mă auzi?

— Da.

— Găsește o cale să ajungi la nivelul străzii. Va identifica și celelalte echipe, și *umbrele* și va încerca să scape. Îl vor forța să fugă, iar el nu se va aștepta la un singur asasin. Te pun în poziția din care-l poți opri.

— Bine.

Kim încăleacă marginea terasei clădirii cu șase etaje și coborî ușor pe un pervaz. Întinse mâna spre un burlan și apoi își încolăci picioarele în jurul lui. Conducta nu era bine prinsă în perete, așa că o folosi numai ca să ajungă la scara de incendiu pe care coborî, și ajunse în stradă în mai puțin de un minut.

— Banshee 1 e în stradă, Tehnicianule. Ghidează-mă către țintă.

— Sunt două echipe mai aproape de ea decât ești tu. Credem că s-a întors pe Rue de Buci, ascunzându-se în mulțime pentru siguranță. Te poți duce două cvartale spre nord și vei fi în poziția de a-i tăia calea dacă nu-l găsesc ele înainte.

— Bine, zise coreeanul, deși nu avea de gând să urmeze instrucțiunile.

Asiaticul simțea că-i poate citi gândurile Cameleonului. Kim fusese vânat de multe ori și, din experiență, simțea că poate să prezică toate mișcărilor celui urmărit. Dacă echipele de agenți străini l-ar căuta prin centrul Parisului, într-o noapte de sâmbătă, Kim ar observa; la fel și Cameleonul. Dacă ar fi plasate *umbre* în calea lui, Kim le-ar depista imediat, și la fel ar face și Cameleonul. Poate că nu va identifica fiecare adversar, dar Tehnicianul aruncase atât de mulți oameni în luptă, încât va fi evident pentru un agent versat, cum era Cameleonul, că se afla în fața unei operațiuni care se va lăsa cu vărsare de sânge și că toate regulile fuseseră aruncate pe fereastră. Nu s-ar afla în siguranță în mijlocul mulțimii. Bărbații înarmați pe

care Cameleonul îi depistase deja vor profita de orice șansă de a distruge ținta, iar luminile și trecătorii vor fi mai degrabă obstacole decât avantaje pentru cel vânat.

Da, Kim putea să simtă ce simțea Cameleonul acum, și această simbioză îl făcu să-și urmeze instinctul, nu indicațiile primite de la Tehnician. Faptul că vânătorul Kim și prada sa, Cameleonul, gândeau la fel îl făcu pe asasinul coreean să înainteze prin noaptea cețoasă trei cvartale spre est, înspre o alee întunecată aflată la doar o jumătate de cvartal de lumina și de zgomotul restaurantelor și al petrecăreților. Știa că Sena este la doar o sută de metri spre nord și asta însemna că, în cazul în care Cameleonul își dădea seama că zona e supravegheată, era nevoit să se întoarcă spre sud, ca să se piardă în noapte. Nordul nu-i oferea decât unul sau două poduri, puncte naturale de ambuscadă, pe care trebuia să le evite cu orice preț.

Song Park Kim găsi cel mai întunecat colț pe alee, la douăzeci și cinci de metri nord de Bulevardul Saint-Germain și douăzeci de metri sud de Rue de Buci. Se putea mișca în fiecare direcție în secunda în care *umbrele* zăreau ținta în zonă. Kim presimțea că aleea va fi locul unde va avea loc confruntarea finală cu adversarul său. La doar câțiva metri de ascunzătoarea întunecată erau o mulțime de restaurante și cluburi de noapte. Mai mult, echipele competitive se apropiau.

Nu voia să atragă atenția folosind o armă de foc, așa că lăsa pușca de asalt MP7 în rucsacul pe care-l purta în spate, scoase din buzunar cuțitul-fluture și se ascunse mai bine în întuneric, așteptându-și prada.

Court Gentry simți că transpirația îi umezise partea din spate a costumului în timp ce mergea spre est, pe Rue de Buci. Umbrela pe care o ținea în mâna dreaptă flutura la fiecare pas. Se abținu să se sprijine pe ea ca pe un baston, deși picioarele îl

dureau îngrozitor din cauza tăieturilor cu care se alesese în Budapesta, cu o zi în urmă.

Nu plimbarea îl făcuse însă să transpire, ci ceea ce observase pe stradă. La zece metri văzu un cuplu îmbrățișat pe o băncuță, care stătea de vorbă, dar supraveghea cu atenție bărbații care treceau prin fața lor. Court se țină după un bărbat chel, care avea aproximativ vârsta lui, ca să vadă dacă atrage atenția prin ceva ieșit din comun. Asta i-ar confirma că fusese zărit și identificat și că echipele din zonă sunt anunțate prin stație.

Imediat, îndrăgostiții îl priviră fix pe chel, după care vorbiră între ei. Court știe că era compromis. Văzuse cel puțin zece *umbre* și era destul de sigur că scăpase de fiecare dintre ele, dar cu siguranță nu-i dăduse atenția cuvenită uneia dintre ele: cineva aflat la o fereastră întunecată sau într-o mașină parcată într-un loc unde el nu o putuse vedea. Această persoană transmisese tuturor *umbrelor* și vânătorilor din oraș vestea despre prezența lui și direcția în care se îndrepta.

Court aruncă iute o privire peste umăr. Trei bărbați cu pielea închisă la culoare care mergeau repede se opriră să privească vitrina unui magazin, la aproximativ douăzeci de metri de el. Peste drum mai erau încă doi. Tipii ăștia făceau parte din aceeași echipă și supravegheau nordul străzii, mai ales mesele așezate în fața cafenelelor.

Rahat! Court se întoarse spre aleea Rue de l'Ancienne Comédie, aflată în întuneric. În capăt se zărea o lumină slabă ce venea de la pasajul aflat la douăzeci de metri. Probabil că *umbrele* se împrăștiaseră pe malul stâng, din moment ce nu știau că el le descoperise.

Court pătrunse în întuneric, cu privirea ațintită asupra luminii din față și cu vârful umbrelei atingând piatra cubică umedă. Sunetul reverbera în pasajul acoperit.

Trebuia să ia un taxi și să se întoarcă la Gara Saint-Lazare, să-și ia Mercedesul și să pornească spre Bayeux. Oprirea în Paris, ca și aceea de ieri

după-amiază în Budapesta și cea în Guarda, de noaptea trecută, nu-i folosiseră la nimic. Măcar acum scăpase fără vreo zgârietură și asta era ceva, deși avea nevoie de ajutor înainte să...

Sesiză o mișcare în întuneric și din stânga apărură silueta unui bărbat. Înainte să poată reacționa, observă brațul care venea spre el. Ridică mâna dreaptă ca să pareze, dar se mișcă prea încet.

Niciodată nu se mișcă încet.

Court Gentry simți cum cuțitul i se împlântă în pânțele și taie carnea moale până aproape de șold.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

La două dimineața pătrunse o rază de lumină în camera întunecată de la etajul al doilea. Sir Donald nu dormea. Restul familiei fusese adusă în camera lui, să poată fi supravegheați cu toții de un singur paznic. Claire dormea agitată în stânga bunicului ei, în timp ce Kate sforăia în dreapta. Elise era atât de drogată cu medicamente, încât era greu să-ți dai seama dacă dormea sau nu. Stătea întinsă pe un divan, în cealaltă parte a camerei.

Donald zări silueta paznicului scoțian, un tip pe nume McSpaden. Presupuse că urma să-l bată pe ascuns și se întrebă cât mai putea să ducă.

Acesta se apropie de pat, ignoră fetele și-i șopti lui Fitzroy:

— Îți propun o afacere, bătrâne. Uite un telefon. L-am șutit dintr-o geantă de-a lui Ivan. Toți sunt în dispozitiv acum, iar eu sunt singur la etaj.

— Dispari! Încerc să dorm.

— O să ai suficient timp să dormi dimineață, dacă mori.

— Crezi că nu recunosc o capcană? De ce mi-ar da un nenorocit de telefon un labagiu ca tine?

— Pentru că... pentru că vreau o mică... recompensă atunci când se va termina totul.

Fitzroy ridică puțin capul de pe pernă, ca să-l vadă mai bine pe bărbatul aplecat asupra lui.

— Ce fel de recompensă?

— Cameleonul... Am auzit ce a făcut în Kiev. Dacă a îndeplinit misiunea de acolo și încă jumătate dintre operațiunile pe care se spune că le-a făcut, dacă a nimicit echipele din Praga, din Budapesta și din Elveția... La dracu', ar putea ajunge aici! Dacă o face, o să fiu în pericol și plănuiesc să dispar. Nu mă pun cu ticălosul ăla. Am pentru ce să trăiesc. Mă înțelegi? Dar dacă apare și fug, nu vreau să vină după mine afurisitul de Donald Fitzroy sau câinii lui de atac. Înțelegi?

Scoțianul îi întinse aparatul lui Fitzroy și englezul îl luă.

— Ești sincer?

— Sir Donald, probabil o să mori la răsărit. Nu risc prea mult, dar dacă scapi, amintește-ți că Ewan McSpadden a fost cel care te-a ajutat.

— Așa voi face, Ewan.

— Sună-ți câinele, spune-i că dacă ajunge... eu sunt individul cu cămașă verde și pantaloni negri. Nu voi folosi arma, așa că nu are de ce să-și facă griji.

— Ești un flăcău de treabă, McSpadden.

Scoțianul se retrase în întuneric. Reapăru pentru puțin timp raza de lumină, care se îngustă imediat și apoi dispăru.

Cuțitul scormoni mai adânc în abdomenul lui Gentry. Durerea era înfiorătoare. I se înmuiară picioarele și-i cedară măruntaiele. Gentry nu înțelegea ce se întâmplă, așa că se uită în jos și văzu că prinsese cumva mâna atacatorului cu mânerul umbrelei. O smuci; nu avea puterea să scoată cuțitul din rană, dar măcar împiedicase lama să pătrundă mai mult de cinci centimetri. Durerea era înfiorătoare, însă era mai bine decât să fi fost despicat ca un pește.

Cu mâna dreaptă, trase cu putere de umbrelă. Cu stânga, îl lovi slab pe atacator în piept: nu mai avea vlagă din cauza efortului pe care-l făcea cu dreapta și a durerii din abdomen. Asasinul ripostă, încercă să-l lovească tare cu capul, dar Cameleonul se feri la timp.

Court se întinse să scoată pistolul de la betelie, apucă Glockul cu mâna stângă, să-l scoată, însă asasinul îl lovi. Arma din oțel și polimer căzu cu zgomot pe caldarâm și dispăru în întuneric.

Mâinile celor doi se încheștară în beznă, atacatorul evitând să-i fie scoși ochii, iar Gentry deviind o lovitură în măruntaiele lui Adam, care l-ar fi

ucis cu siguranță, fără să țină seama de lama de oțel înfiptă în abdomen.

Atacatorul prinse cuțitul, dar renunță să mai tragă de el în sus până în stern sau să-l înfigă mai adânc, fiind împiedicat de mânerul umbrelei. În loc de asta, lama tăie în jos și se opri în osul șoldului.

Gentry își înăbuși urletul. Era la un pas să-și piardă mințile de durere, dar știa că mai sunt asasini la câțiva metri. Dacă strigătul lui ar fi fost auzit, ar fi dispărut și ultima șansă pe care o mai avea să supraviețuiască lamei de oțel și celui care o mânua.

Schimbă tactica. Se propti pe picioare și-l lovi cu pieptul pe bărbatul mic de înălțime; un asiatic, după cum își putu da seama. Îl izbi de perete, dar cu asta nu reuși decât să-și înfigă mai adânc cuțitul în rană.

Imediat lovi cu capul, iar frunțile celor doi bărbați se ciocniră zgomotos, scoțând un sunet mai puternic decât oricare altul de când începuse lupta pe alee. Umbrela era încă prinsă de încheietura asiaticului. Court o împinse și-l făcu pe atacator să se dezechilibreze și să cadă, lovindu-se de zidul opus. Fiind uniți de cuțit, Gentry îl urmă. Aici era mai multă lumină și, deși durerea agonizantă amenința să-i întunece mintea, americanul observă curelele rucsacului și-și dădu seama că asiaticul încerca să scoată ceva de acolo cu mâna liberă.

Court îl prinse de încheietură și o izbi de cărămizile zidului.

— Ce ai acolo? întrebă printre dinți. Ce ai în rucsac?

Era suficientă lumină pentru un contact vizual. Niciunul nu-și feri privirea, deși chipurile le erau crispate din cauza efortului de a se împinge unul pe celălalt.

— Ce ai în rucsac?

Gentry trase de umbrelă, dezechilibrându-l pe coreean, și profită de ocazie să apuce rucsacul presat de zid. Pentru asta fu nevoit să-și încordeze mușchii abdominali, iar mișcarea îl făcu să geamă de durere.

Asiaticul răsuci cuțitul; rana de cinci centimetri se deschise și Gentry simți sângele curgându-i pe vintre și pe ambele picioare.

— Ahhh...

Fusese un țipăt surd, dar avu ecou pe alee.

Court apucă rucsacul și prinse fermoarul. Kim îl lovi peste mână, dar primi un cap în gură care-l ameți, iar Gentry desfăcu repede rucsacul.

— Ce-i asta? Ce-i asta? repetă când lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji și se amestecară cu stropii de salivă care-i săreau din gură în timp ce vorbea, împrôșcându-l pe atacator.

— Asta voiai? Asta căutai? Hm?

Court scoase pistolul automat din rucsac și-l aținti spre adversarul în ochii căruia se oglindea acum spaima. Kim se întinse și prinse arma de amortizor, apoi cu cealaltă mână împinse mai adânc mânerul cuțitului. Court încercă să se ferească, dar nu reuși, iar lama intră încă un milimetru în măruntaiele lui.

Reuși să ridice siguranța și trase. Kim lăsase pușca de asalt pe modul semiautomat, exact cum ar fi făcut și Gentry. Țeava era îndreptată către zidul din cărămidă din spatele lui Kim și impactul făcu să sară peste tot așchii de cărămidă și praf. Gentry apăsă din nou pe trăgaci cât putu de repede. Reculul fiecărei runde de gloanțe făcea trupul să-i zvâcnească și să permită cuțitului să intre și mai adânc în carne și în os. Trei împușcături, cinci, zece, douăzeci... Kim urlă în agonie și dădu drumul amortizorului aproape încins după atâtea focuri. Își puse mâna arsă peste cea cu care ținea cuțitul și, cu ambele mâini strânse, încercă din răputeri să împingă cuțitul spre coloana vertebrală a lui Gentry.

Sângele acestuia gâlgâi pe degetele încleștate.

Cu o singură mișcare, Gentry ridică arma și-l lovi pe Kim în față, fracturându-i nasul.

Cei doi bărbați căzură pe piatra cubică și, în sfârșit, legătura lor se rupse. Kim zăcea pe spate, cu fața întoarsă spre zidul ciuruit, cu nasul plin de sânge și mâna arsă strânsă în poală. Respira greu

din cauza efortului. Gentry zăcea în mijlocul aleii și respira la fel de greu, în timp ce mânerul negru al cuțitului îi ieșea obscen din pânțele.

Icni când încercă să scoată lama. Epuizat și confuz din cauza loviturii, asiaticul se ridică în genunchi și se târî înnebunit pe piatra rece, ca să micșoreze distanța dintre ei. Când mai avea un metru și jumătate, se ridică, disperat să pună mâna pe cuțit înainte să-l scoată Cameleonul.

Cu doar o clipă înainte să-și atingă ținta, lama cuțitului negru apăru în lumina slabă, îngustă și plină de sânge. Court tăie dintr-o mișcare gâtul asiaticului, ai cărui ochi se măriseră de uimire, și-i secționă jugulara.

Song Park Kim se prăbuși pe alee și muri în câteva secunde, trupul lui căzând peste al Cameleonului.

Acesta lăsa cuțitul să cadă pe caldarâm și împinse trupul muribund, care încă mai zvâcnea, și care se rostogoli neceremonios, după care încetă să se mai miște.

Cu o singură mână, Court își desfăcu rapid cravata și o făcu ghemotoc. Trase adânc aer în piept de câteva ori ca să se calmeze, apoi presă ghemotocul în gaura din abdomen. Sângele se prelinse de pe cămașa albă pe piatra cubică.

— Iisuse! gemu în timp ce chipul contorsionat de durere i se acoperi de lacrimi, salivă și mucozități.

Îi veni să vomite din cauza șocului, dar reuși să se controleze, concentrându-se pe ce avea de făcut.

În mod normal era foarte atent cu ADN-ul lui, însă acum nu-și mai bătu capul cu asta. Ar fi fost nevoie de o cadă plină cu înălbitor, o echipă de cinci oameni și o zi întreagă să dezinfecteze locul, iar Court nu avea nimic din toate astea.

Presiunea pusă de cravată redusese durerea când încordă abdomenul: fără ea, nu ar fi putut sta în picioare, însă se sprijini de zid și reuși să pășească împleticit. Auzi voci. Atenția trecătorilor fusese atrasă de zgomotele încăierării. Poliția și asasinii aveau să sosească aici în câteva momente. Izbuti să

ajungă la pasajul plin cu magazine. Toate erau închise și nu era nici urmă de cumpărători. Cu trupul încovoiat și chipul palid, se îndepărtă de scena orgiei sângeroase.

Porni spre nord, în noaptea rece, înroșind dalele de piatră cu sângele care i se scurgea pe picior.

Treizeci de secunde mai târziu, unul dintre botswanezi își croi drum prin mulțimea panicată și, cu ajutorul unei lanterne, găsi trupul coreeanului pe aleea întunecată, plină de sânge, care fusese scena unui spectacol de groază. Luă legătura cu Tehnicianul.

— E un mort aici. Asiatic. Aproape decapitat.

Lloyd și Riegel stăteau în spatele Tehnicianului când se auzi în difuzor vocea cu accent britanic a asasinului african.

Domnul Felix intră în cameră, dar rămase în umbră, privind atent.

Tehnicianul suci un comutator.

— Banshee 1? Recepție! Banshee 1, mă auzi?

Se auzi un foșnet în difuzor, iar Lloyd și Riegel se priviră cu speranță.

— Nu poate răspunde acum; nu vă obosiți să lăsați vreun mesaj, zise sarcastic africanul.

Era evident că acesta luase telefonul coreeanului și vorbea în locul lui.

— Coreeanul a fost probabil cel mai bun om pe care l-am avut în această operațiune, zise Riegel. Cei din organizația lui vor fi furioși că agentul lor și-a pierdut viața în misiunea asta.

— Dă-i dracu'! se răsti Lloyd. Ar fi trebuit să ne trimită pe cineva capabil s-o ducă la îndeplinire. Când ne-au oferit un singur om, am știut că nu își dau interesul.

— Ești un idiot, Lloyd. Ai idee ce a făcut asasinul ăsta la viața lui?

— Sigur că da! A lăsat o pată de grăsime pe o alee pariziană. Cât despre restul, nu dau doi bani!

Tocmai atunci se auzi din nou vocea africanului.

— E o urmă de sânge ce duce spre nord. Îl vom găsi.

— Vezi? zise Riegel. Banshee 1 și-a atins scopul.

Trei minute mai târziu se conectă o *umbră*.

— Cincizeci și patru către Tehnician.

— Comunică, Cincizeci și patru.

— Sunt la etajul al patrulea al unei clădiri de lângă Piața Saint-Michel. Cred că l-am prins pe subiect pe filmarea mea. V-o trimit, ca să verificați.

Dură zece secunde să se facă legătura. Când prinse viață monitorul din camera de comandă, luminile din Paris și silueta Catedralei Notre-Dame străluciră cu putere. Sena traversa orașul ca o panglică argintie. Imaginea nu părea concentrată pe ceva anume.

— Unde e? urlă vânătorul Riegel, înfierbântat de urmărire, căutând disperat prada. Cincizeci și patru, strânge cadrul pe subiect!

— *Oui, monsieur!*^[30]

Imaginea se centră pe Pont Neuf, podul care traversa râul spre catedrală. O siluetă în costum închis la culoare înainta epuizată, poticnindu-se și apoi oprindu-se în mijlocul podului. Era clar că omul era rănit și încerca să ajungă de pe malul stâng, pe Île de la Cité, micuța insulă din mijlocul Senei, unde se afla Catedrala Notre-Dame.

— Uită-te la el! E terminat! strigă extaziat Lloyd. Pe cine avem în apropiere?

Tehnicianul răspunse înainte ca Lloyd să termine întrebarea.

— Kazahii sunt la treizeci de secunde distanță. Îi veți vedea venind pe pod dinspre sud. Botswanezii sunt imediat în urma lor, iar bolivienii sunt la nord de Sena. Echipa din Sri Lanka e la trei minute în vest.

Imaginile video se măriră suficient de mult cât să poată fi distinse clădirile de pe Quai des Grands Augustins și drumul care mărginea malul stâng al Senei. Câțiva bărbați alergau de-a lungul lui și făcură dreapta pe pod. Unul alunecă pe piatra udă și

căzu, dar ceilalți își continuă cursa pe panta podului.

— Asta e! decretă victorios Riegel. Spune-le să-l distrugă, să urce cadavrul într-o mașină și să vină la heliport. Trimiteți-l aici, ca să-l vadă domnul Felix.

— Ar fi bine, domnule Riegel, mulțumesc, spuse Felix, părând o statuie pe lângă bărbatii agitați din fața monitoarelor.

Imaginile trimise de *umbră* se centră din nou pe Gentry, care se răsucise și stătea acum cu fața spre kazahi. Aceștia nu erau mai departe de patruzeci de metri. Americanul rănit continua să reziste, deși, evident, durerea lui era foarte mare. Se uită peste umăr spre celălalt capăt al podului.

— N-o să reușești, Court, zise satisfăcut Lloyd. Nu mai poți să fugi. Ești terminat.

— Rahat! mormăi Riegel.

— Ce s-a întâmplat?

— *Scheisse*^[31], zise tare neamțul.

— Ce ai pățit? E în mâinile noastre.

Tocmai atunci, Cameleonul urcă pe balustrada din ciment și se uită în spate la bărbatii care erau la douăzeci și cinci de metri în spatele lui.

— Nu! urlă Lloyd, înțelegând temerea lui Riegel. Nu, nu, nu, nu...

Kurt Riegel luă microfonul de pe masa Tehnicianului, apăsă butonul și, agitat, urlă în germană: *Schießt ihn sofort!*^[32].

Era însă prea târziu. Court Gentry se ridică pe vârfuri pe balustradă, apoi căzu zece metri în apa care sclișea în noapte, suprafața cristalină explodând când atinse trupul bărbatului. Silueta întunecată dispăru în timp ce curentul transforma din nou râul într-o oglindă curgătoare.

Lloyd se depărtă de monitoare și, șocat, își puse mâinile în cap. Se întoarse apoi spre Felix, care rămăsese tăcut, în spate.

— Ai văzut! Ai văzut cu ochii tăi! E mort!

— Prietene, căderea în apă nu ucide întotdeauna un om. Îmi pare rău. Am nevoie de confirmare

pentru președintele meu.

Lloyd reveni lângă Tehnician și urlă atât de tare, încât se auzi în tot castelul.

— Dracu' să-l ia! Spune-le tuturor să intre în apă! Ne trebuie corpul lui!

Imaginile de pe ecranul plasmei îi arătau pe kazahii care acopereau porțiunea podului unde, cu doar cinci secunde în urmă, se aflase ținta. Toți se uitau în jos. Erau cinci oameni pe pod. Doi săriră peste balustradă și aterizară în apa rece și întunecată, pe când ceilalți se întoarseră în fugă pe malul stâng.

Riegel turui instrucțiuni către Tehnician.

— E grav rănit, iar căderea nu l-a ajutat. Trimite aici echipa din Botswana; mută-i și pe bolivieni și srilankezi. Trimite oameni cu bărci, în cazul în care trupul nu iese imediat la suprafață. Informează-i pe toți că trebuie să-l caute pe ambele maluri ale râului. Să meargă mai multe *umbre* în aval și să-l vâneze. Ne trebuie trupul lui chiar acum!

TREIZECI

La două și jumătate începu să plouă slab. La cinci sute de metri sud-est de Catedrala Notre-Dame, pe malul stâng, Grădina Tino Rossi era scufundată în beznă. La optsprezece metri de debarcaderul din piatră era un dig acoperit cu iarbă, ce mărginea zidul mic din piatră. Acolo, între zid și un copac, zăcea pe spate o siluetă, cu genunchii ușor ridicați și brațele în lături. Oricine ar fi zărit hainele ude și-ar fi dat seama că tocmai ieșise din apă. Poate că o ultimă izbucnire de putere permisesse brațelor slăbite să se cațare pe marginea râului, în iarba udă: poate că la un moment dat mersese pe propriile picioare, după care membrele îi cedaseră și trupul i se prăbușise pe pământul rece.

Nu se observă nicio mișcare și nu se auzi niciun sunet până când, prin hainele ude, începu să piuie înfundat un dispozitiv electronic.

La început, bărbatul nu reacționează. În cele din urmă, îi zvâcni un umăr și întoarse încet capul, ca să-și dea seama unde este. După alt piuit, vârî mâna în buzunarul hainei, scoase un aparat din plastic și-l manevră cu o singură mână. Reuși să-l deschidă, după care telefonul prin satelit căzu în iarbă. Privirea bărbatului rămase ațintită spre cer.

Când sărise de pe pod, Gentry se lovise rău de suprafața apei. Răceala de gheață îi luase și ultimul strop de aer pe care-l mai avea în plămâni. Se scufundase adânc și descoperise, când ieșise la suprafață, că fusese purtat de curent în aval, pe sub Pont Neuf, spre vest. Trăsese adânc în piept aer amestecat cu apă, reușind să se mențină la suprafață un minut, cât să zărească o mică navă de agrement ce urca în amonte și se îndrepta spre el. Deși era slăbit până la un pas de a-și pierde cunoștința, reușise să se prindă cu un braț de scara laterală a micii ambarcațiuni care ajunsese în dreptul lui. Se ținuse cu o mână și reușise să stea cu capul aproape lipit de barcă în timp ce aceasta îl tractase spre

podul de pe care abia sărise. Auzise strigătele bărbaților din apă, care căutau un trup și așteptau luminile lanternelor în jurul picioarelor podului.

Zece minute mai târziu, Court ieșise din raza lor vizuală. Cu ultimele puteri, încercase să se cațare în barcă, dar nu reușise. Picioarele slăbite, durerea înfiorătoare din pânțele și hainele ude îl făcuseră să ajungă din nou în apele înghețate. Încercase să se agațe din nou, însă nu prinsese în mână decât apă, în timp ce ambarcațiunea se depărta.

Din fericire pentru el, nu era departe de mal. Reușise să ajungă pe malul stâng, se chinuise să urce pe promontoriu, se ridicase pentru scurt timp, dar căzuse apoi pe iarba udă, lângă Grădina Tino Rossi.

Aici zăcea de douăzeci de minute, cu ochii deschiși și privirea fixă, în timp ce picăturile mici de ploaie îi cădeau pe pupile.

Telefonul sună din nou și el îl ridică din iarbă, continuând să privească norii de ploaie în luminile orașului.

— Da, răspunse slab.

— Bună seara. Sunt Claire Fitzroy. Aș putea vorbi cu domnul Jim?

Gentry clipi des și ochii i se umplură de lacrimi, își controlează cât putu de bine vocea și făcu tot posibilul să mascheze durerea, epuizarea și disperarea provocate de eșec.

— A trecut ora ta de culcare.

— Da, domnule, dar bunicul mi-a spus să te sun.

— Îți amintești de mine?

— Oh, da, domnule. Îmi amintesc că ne duceai la școală. Că dormeai pe un pat pliabil, în hol. Mami spunea că de fapt nu dormi, ne supraveghezi toată noaptea. Beai cafea și-ți plăcea omleta pe care o făcea mami.

— Așa e. Cu multă brânză.

Osul pelvian al bărbatului fusese străpuns, iar peretele abdominal, perforat. Nu credea că nenorocitul de cuțit pătrunsese suficient de mult cât să-i atingă intestinele, deși durerea era de nedescris.

Bănuia că încă mai sângerează. De când căzuse în râu, în urmă cu aproximativ o oră, nu făcuse nimic ca să oprească sângerarea.

Sirenele unor mașini de poliție rupseră tăcerea și Court se ascunse în întuneric lângă zidul din piatră.

— Domnule Jim, bunicul zice că veniți să ne salvați.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii americanului. Nu era mort, dar simțea că nu mai avea mult. Știa că nu va ajunge la Bayeux, și chiar dacă ar fi reușit, ce ar fi putut să facă mai mult decât să sângereze pe treptele castelului?

— Unde e bunicul?

— În dormitor. Nu poate vorbi acum. A zis că a căzut pe scări, dar nu e adevărat. Bărbații ăștia l-au bătut. Mi-a dat telefonul și mi-a zis să merg în baie și să te sun; de asta vorbesc în șoaptă, adăugă copila după o scurtă pauză. Vii, nu-i așa? Te rog, spune-mi că vii. Dacă nu vii... Ești singura noastră șansă de când tati s-a întors în Londra. Domnule Jim... mai ești acolo?

Tipic lui Fitzroy! Dacă l-ar fi sunat el, Court i-ar fi spus că e totul pierdut. Nenorocitul știa că Gentry e într-o situație disperată acum, așa că cine altcineva l-ar fi putut face să continue, dacă nu una dintre gemene?

— Voi face tot posibilul.

— Promiți?

Court zăcea în întuneric, înghețând în hainele ude lipite de trup, cu țeasta rasă în noroi.

— Voi ajunge în scurt timp, reuși să spună cu voce slabă.

— Promiți?

Gentry se uită în jos la rana din abdomen și apăsă tare pe ea.

— Promit, spuse și vocea lui păru mai puternică. Și când o să ajung acolo, trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume, domnule?

— Când vei auzi mult zgomot, vreau să te duci în camera ta, să te bagi sub pat și să nu te miști. Poți să

faci asta pentru mine?

— Zgomot? Ce fel de zgomot? Te referi la focuri de armă?

— Da. La asta mă refer.

— Bine.

— Stai acolo până vin să te iau. Pune-o pe sora ta să facă la fel. Bine?

— Mulțumesc, Jim. Știam eu că o să vii.

— Claire, vreau să-i duci telefonul bunicului tău. Trebuie să-i pun o întrebare importantă.

— Bine, Jim.

— Și... Claire... Mulțumesc că m-ai sunat. Mă bucur că te-am auzit...

Un sfert de oră mai târziu, Gentry se clătina de-a lungul Rue du Cardinal Lemoine. Ploaia se oprise și nu era nimeni în jur, ceea ce era un noroc pentru el, deoarece mergea și-și apăsa cu ambele mâini partea stângă a abdomenului, târâindu-și piciorul. Se oprea la fiecare douăzeci și cinci de metri, se sprijinea de un zid, de o mașină sau de un stâlp de iluminat și aștepta câteva secunde, după care pornea mai departe, căutând un nou sprijin care să-i mai ia din epuizarea provocată de pierderea de sânge.

Găsi adresa pe care i-o dăduse Fitzroy. Ușa era închisă, dar se aștepta la asta, așa că se adăposti într-o nișă întunecată, la mică distanță, și se așeză, ca un vagabond, pe o bucată de carton, să se odihnească. Bineînțeles că polițiștii, vânătorii și *umbrele* îl căutau acum de-a lungul Senei, dar spera că toți își concentraseră căutările în aval și că se împiedicau unul de altul.

Ajunsese la capătul puterilor, presând cu pumnul abdomenul însângerat, când auzi un sunet venind dinspre casa a cărei adresă i-o dăduse Fitzroy. Scoase capul din ascunzătoare și văzu cum se deschide încet. Se așteptase să vină cineva cu mașina, dar persoana care lucra acolo locuia, probabil, în apartamentul de deasupra.

Pe trotuar apăru o femeie, silueta ei abia zărindu-se din cauza unui stâlp de iluminat aflat la douăzeci de metri distanță. Court se ridică și porni împleticit.

— *Allez!*^[33] îl îndemnă ea în șoaptă. Grăbește-te!

Trecu pe lângă ea, clătinându-se, și intră într-un hol lung.

Slăbiciunea îl făcu să se târască pe lângă peretele pe care-l mânjea cu sângele de pe mână. Femeia își vârî imediat capul pe sub brațul lui și-l ajută să meargă. Era înaltă și zveltă, dar puternică. Court însă simțea cum cedează cu fiecare pas pe care-l făcea.

Trecură de o ușă și intrară într-o cameră întunecată. Înainte ca ea să aprindă lumina, bărbatul de șaptezeci și șapte de kilograme tresări când lătră lângă el un câine. Apoi altul, apoi încă vreo zece lătrară în același timp în jurul lui.

Abia când se aprinse lumina, văzu că locul unde-l trimisese Donald era de fapt o clinică veterinară. Îi cedară genunchii și căzu lângă fată. Cu puterea unui bărbat, ea îl ridică și îl ajută să se așeze pe un scăunel.

— *Parlez-vous français?*^[34] îl întrebă ea, privindu-l.

El se uită la ea și, fără nicio legătură, își spuse că e drăguță.

— *Parlez-vous anglais?*^[35] întrebă la rândul lui.

— Da, un pic. Ești englez?

— Mda, minți el, fără să încerce totuși să folosească vreun accent.

— *Monsieur*. Am încercat să-i spun domnului Fitzroy că doctorul nu e în oraș, dar l-am sunat, zise ea într-o engleză aproximativă. E pe drum și ajunge în câteva ore. Regret; n-am știut cât de grav ești rănit. Nu te pot ajuta. Chem o ambulanță. Ai nevoie de spitalizare.

— Nu. Faci parte din Rețeaua lui Fitzroy. Cel puțin ai medicamente, sânge și pansament.

— Nu aici, îmi pare rău. Doctorul LePen are acces la clinica din apropiere, dar eu nu am. Eu

lucrez numai cu animale. Ai nevoie de spital, de ajutor de urgență. *Mon Dieu*⁽³⁶⁾, ești rece! O să-ți dau o pătură.

Fata ieși din cameră și reveni imediat cu o pătură groasă din lână, ce mirosea a urină de pisică, și i-o puse peste umeri.

— Cum te cheamă? Întrebă Court, aflat la capătul puterilor.

— Justine.

— Ascultă-mă, Justine. Ești veterinar. E aproape suficient... Am nevoie doar de niște sânge și...

— Asistent veterinar...

— Păi, e *suficient* de aproape suficient. Vom reuși. Te rog, ajută-mă...

— Spăl animalele! Țin câinii pentru doctor! Nu te pot ajuta! Doctorul vine, dar nu poți aștepta. Ești palid... Îți trebuie sânge, fluide...

— N-am timp să aștept. Uite, cunosc medicina de front. Îți pot spune ce îmi trebuie: niște sânge – câteva unități din grupa 0 pozitiv –, niște antibiotice și mâinile tale. Când slăbiciunea și durerea se vor accentua, nu voi mai fi în stare s-o fac.

— Medicină de front? Aici nu e front. Aici e Paris!

— Spune-le-o tipilor care mi-au făcut asta, zise el, îndepărtând pătura și luând mâna de pe rana făcută de cuțit.

Tensiunea bărbatului scăzuse atât de mult, încât sângele nu mai gălgâia, ci se prelingea, lucind în lumina rece din cabinet.

— Arată rău, icni Justine.

— Ar fi putut fi și mai rău. A trecut prin mușchi și vase de sânge, dar o să fiu bine dacă o să capăt niște sânge grupa 0 pozitiv. Dacă mă ajuți, plec, iar Fitzroy vă va plăti, pe tine și pe doctor, pentru deranj.

— *Monsieur*. Nu auzi? Eu lucrez cu câini!

Bărbatul închise ochii.

— Imaginează-ți că am blană.

— Cum poți să glumești? Sângerezi de moarte.

— Pentru că te cerți cu mine. Unde e clinica? Putem merge acolo, ca să iau ce îmi trebuie. Nu pot să mă duc la spital; trebuie să o fac așa.

Tânăra inspiră adânc, încuviință cu un gest, după care-și prinse părul castaniu într-o coadă, la spate.

— Stai să te bandajez, să nu mai pierzi sânge.

Lătratul câinilor începu să se domolească.

Camera de operații a clinicii veterinare era împuțită. Nu fusese curățată vineri, după închiderea cabinetului.

— Îmi pare rău, *monsieur*. Dacă știam că veniți...

— E în regulă.

Court vru să se întindă pe masa metalică din centrul încăperii, dar Justine îl opri. Luă o sticlă cu dezinfectant, stropi peste tot și șterse suprafața din aluminiu, în timp ce pacientul se sprijini de un raft pe care se aflau pansamente. Fata ieși și reveni cu o pernă luată de pe canapeaua din sala de așteptare.

— Trebuie să stai cu picioarele atârdate. Nu e pentru oameni.

— Bine.

Court își folosi ultimele puteri ca să-și sfâșie cămașa. Nasturii zburară și aterizară pe podeaua acoperită cu gresie. Justine îi scoase pantofii îmbibați cu apă și-i tăie pantalonii, lăsându-l în chiloți.

— Nu am... experiență... cu oameni.

— Te descurci minunat.

Timidă, fata îl privi din cap până în picioare.

— Ce-ai pățit?

— Am fost împușcat în picior în urmă cu câteva zile.

— Cu un pistol? întrebă ea, privind rana deschisă, veche de trei zile, și apoi șoldul însângerat. *Mon Dieu!* exclamă și-și puse mănuși chirurgicale.

— Picioarele și tălpile mi-au fost tăiate de cioburi.

— Văd.

— Apoi mi-am rupt o coastă când m-am rostogolit de pe un munte în Elveția.

— Un munte?

— Da. Apoi mi-am distrus încheietura încercând să scap de niște cătușe.

Justine nu zise nimic un timp, rămânând cu gura căscată.

— Stomacul?

— Înjunghiat.

— Unde?

— Aici, în Paris. În urmă cu o oră, cred... Apoi am căzut în Sena.

— *Monsieur*. Nu știu ce muncești și nu vreau să știu, clătină ea din cap. Oricum, cred că trebuie să-ți găsești alt serviciu.

Court râse încet, dar gestul îi făcu să simtă flăcări de durere în abdomen.

— N-am abilitățile necesare pentru un loc de muncă cinstit.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg cuvintele.

— Nu contează. Justine, putem coase rana de cuțit, dar dacă nu fac transfuzie de sânge, o să leșin.

— Clinica e aproape, dar e închisă.

— O deschidem. Haide să mergem. Trebuie să plec în cel mult o oră.

Justine terminase de înfășurat pansamentul peste rana de cuțit.

— Pleci? Nu trebuie să te miști! Zile! Nu înțelegi că ești rănit rău?

— *Tu* nu înțelegi. Trebuie să ajung undeva! Trebuie să fiu bine, ca să pot pleca!

Ea strânse din dinți și făcu ochii mari.

— *Monsieur*. Nu sunt doctor, dar îți spun că nu poți fi în alt loc decât în spital. Ai putea muri în câteva ore.

— Voi fi bine. Trebuie să fiu!

Justine îngenunche, deschise un dulăpior și scoase de acolo cele necesare.

— Imposibil! Dacă îți fac transfuzie, sângele va curge prin stomac la cea mai mică mișcare. Trebuie copci. Dacă pun copci, se rup când te miști.

Court se gândi un pic, apoi se uită la ceas. Era trei dimineața.

— Eu... trebuie să ajung în Bayeux, Normandia.

— Acum? Ești nebun?

— E vorba despre viață și moarte, Justine.

— Da, moartea ta, *monsieur*.

Court scoase din buzunar plicul cu bani pe care i-l dăduse Maurice. Era ud, dar supraviețuise ca și cheile mașinii. I-l dădu lui Justine.

— Câți bani sunt? întrebă el.

— Mulți.

— Sunt ai tăi. Ajută-mă doar să ajung la Bayeux înainte de opt dimineața.

— Dacă nu poți nici să conduci mașina, ce faci când ajungi acolo?

— Pot să conduc, dar am nevoie să mă coși și să mă bandajezi în timp ce o fac. Putem face transfuzia pe drum.

Fata se ridică și vorbe sacadat.

— Sută... în... mașină... În timp ce conduci?!

— Da.

Ea mormăi ceva în franceză, dar Court nu înțelese mare lucru. Pricepu echivalentul cuvântului *câine* și bănuî că spune că în momente ca asta prefera să îngrijească pacienți cu patru picioare.

Justine fixă pansamentul în jurul taliei și-l ajută și-și pună cămașa udă pe umeri. Nu-l privi când vorbe din nou.

— Ce se întâmplă în Bayeux duminică dimineața și nu poți să lipsești?

— M-ai crede dacă ți-aș spune că o să cânt în corul bisericii?

— Nu, clătină ea din cap, fără să zâmbească.

— Bine. Atunci îți voi spune adevărul.

Și i-l spuse. De la povestea din avion până la ce avea de făcut înainte de opt dimineața. Îi povesti despre fetele răpite și despre tatăl care murise încercând să le protejeze. Îi spuse despre echipele de asasini străini trimiși pe urmele lui, despre cum pierderea sângelui și oboseala îi afectaseră creierul și apoi despre discuția pe care o avusese cu Claire la

telefon și din nou despre copiii pe care trebuia să-i protejeze.

Ea fu îngrozită când auzi despre asasini și crime, dar și despre pericolul în care se aflau două fete, numai de dragul reputației unei corporații. Da, Justine lucra pentru un medic veterinar care uneori, la ore ciudate, se ocupa de pacienți dubioși, iar acesta îi spusese suficient de multe despre Fitzroy și Rețea încât să nu mai pună întrebări, dar nu și-ar fi imaginat nici într-o mie de ani că acești bărbați erau atât de brutali și de nemiloși ca în povestea spusă de străin.

— Așadar... ce părere ai?

— De ce ai încredere în mine?

— Din disperare. În urmă cu trei sferturi de oră eram mort pe malul râului. Din momentul acela tu ai devenit singura mea speranță. Dacă mă trădezi, nu poate fi mai rău decât dacă aș zăcea aici.

— Cum rămâne cu poliția?

— Lloyd mi-a spus că va ucide ostaticii dacă apare la ușă altcineva în afară de mine. Va face asta. Îi cunosc pe oamenii ca el. Trebuie să mă duc singur, cu ajutorul tău. Te las în Bayeux. Destinația mea este la câțiva kilometri spre nord. Dimineață, poți lua primul tren spre Paris. Îți promit că vei fi la kilometri distanță de pericol.

— Cum să îți spun?

— Jim.

— Bine, Jim. Mergem, cu o condiție.

— Care?

— Lasă-mă să-ți dau un calmant ca să te cos. Găsesc ceva în clinică și îți pot administra după transfuzie, când crește tensiunea. Luăm mașina mea. Conduc până la Gara Saint-Lazare ca să iei mașina ta. Apoi mergem. Nu e trafic în afara orașului. Te cos când conduci.

Court se gândi la spusele ei. Instinctul îi spunea să nu ia niciun fel de calmant care i-ar putea întuneca mintea și amorti reflexele, împiedicându-l să se concentreze pe misiune. Simțea că poate să facă față durerii.

Nu, nu-i plăcea planul lui Justine, dar, din cine știe ce motiv, *avea* încredere în ea.

În timp ce o privea pe fata drăguță aplecată deasupra lui, frumușică, deși părul răvășit de somn îi era încă prins în coadă, fără machiaj și cu broboane de sudoare adunate deasupra buzei din cauza concentrării cu care se chinuia să salveze viața unui străin, Court își dădu seama că nu era în postura de a o contrazice.

Justine îl ajută să se ridice, ieșiră împleticiți din sala de tratament și traversară holul până la clinica din apropiere. Gentry se crispa la fiecare pas. La un moment dat, i se lăsă capul în piept ca și cum era la un pas să leșine.

Fata îl propti de zidul unui perete din curtea interioară, în timp ce căută cheile.

— Ce mama dracului e asta?

— Mașina mea.

— Asta e mașină?

— Ce are?

— E mică.

— Când am cumpărat-o, nu am știut că o să transport pacienți.

— Corect. E în regulă. Sunt al dracului de sigur că nu vom atrage atenția.

Amândoi zâmbiră slab, dar zâmbetele le dispărură când ea încercă să-l ajute să se așeze pe scaunul pasagerului. Court icni de durere, un icnet care culmină cu gemete.

Tinerei femei îi trebuiră câteva minute să pornească motorul și, în timpul ăsta, Court adormi pe scaunul lăsat mult pe spate. Cu un efort considerabil, ea reuși să-i urce picioarele pe bord ca să nu intre în șoc. Când viră spre nord pe Rue Monge, văzu elicopterele care brăzdau cerul deasupra râului.

Justine parcă mașina la câteva uși de cea a clinicii de pe Rue des Ecoles. Era trei și jumătate și nu se afla niciun suflet în preajmă. Court tresări, privi în jur o clipă, apoi îi ceru un pix și o coală de hârtie. Ea căută în poșetă și găsi un plic și un creion.

— Mai am nevoie de un medicament pe care trebuie să-l găsești. Ar trebui să fie la cele pediatrice.

— Una dintre gemene are nevoie?

— Nu. E pentru mine.

Scrise ceva pe plic și i-l dădu lui Justine.

— Dextrostat? Ce face?

— Mă va ajuta. E foarte important. Găsește-l.

Ea ridică din umeri și-i promise că-l va căuta, după care coborî din mașină și se duse la portbagaj. Gentry nu se întoarse – nu voia și nici nu putea – să vadă ce face. Câteva secunde mai târziu, se duse la ușa cu fereastră și privi repede în ambele părți. Sparse geamul cu un levier, după care-și strecură mâna printre așchiile ascuțite de sticlă și o descuie din interior. În timp ce Court o privea neajutorat, ea dispăru în întunericul din clinică, iar alarma începu să piue asurzitor.

Chiar dacă era în pericol, Court adormi din nou în mașină. Se trezi când se trânti portiera și mica mașină cu două uși porni în trombă. Se depărtară de sunetul asurzitor al alarmei și, în lumina felinarelor stradale de deasupra lor, văzu pe chipul tinerei femei de la volan o expresie hotărâtă.

— Ce ai luat?

— Trei unități de sânge grupa 0 pozitiv, două pungi cu dextroză, morfină, Vicodin, echipament de transfuzie, antiseptice și trusă de sutură.

— Și...

— Și medicamentul pe care l-ai vrut.

— Bună treabă.

— Da, zâmbi ea slab. A fost distractiv.

În parcare de sub Gara Saint-Lazare, Justine și Court urcară în Mercedes. Gentry se așeză la volan, amețit și chinuit de durere. În întunericul din garajul pustiu, Justine pregăti transfuzia și o pungă cu vitamine. Agăță cu un cârlig de plafon pungile ca să picure constant și, datorită interiorului spațios, tânăra franțuzoaică reuși să îngenuncheze lângă Court și să toarne antiseptic din plin în dreptul rănii, pe pansamentul care-i strângea talia.

Apoi îi spuse să se întindă acolo și să se relaxeze, iar ea coborî din mașină. Dispăru imediat din raza lui vizuală, iar el rămase singur, încercând să se gândească la misiune. Știa prea bine că toate aceste întârzieri însemnau că nu va reuși să ajungă la castel mai devreme de șase dimineața. Practic nu va avea timp să studieze terenul. Nu, așa cum stăteau lucrurile, nu putea decât să spargă ușa de la intrare și să atace, dacă voia s-o facă la adăpostul întunericului. Rahat! Court își dădu seama că șansele de succes nu fuseseră niciodată mari, dar după ce fusese înjunghiat scăzuseră considerabil.

Tocmai atunci reveni Justine cu o pungă și două cafele mari. Court luă unul dintre pahare și îl dădu pe gât cu tot cu spumă.

— *Arrêt!*^[37] Soarbe câte puțin!

Bărbatul rupse în două un croasant și se năpusti asupra lui. Fata încercă să i-l ungă cu unt în timp ce mânca, dar el luă o bucățică de unt din mâna ei și o vârî în gură.

— Mama ta n-ar fi mândră de tine. Relaxează-te. Ai fluide și vitamine din perfuzie. Mâncarea multă cu morfină te face să vomți. Bea cafeaua încet. Poți să conduci?

— Vom descoperi acum, zise el hotărât.

Ieși încet din parcare și porni în noapte.

O luară pe A15, spre nord, ca să iasă din oraș, și, așa cum spusese Justine, traficul era lejer duminică, la patru dimineața. Fata înjură în barbă când văzu că punga cu sânge se golise la câteva minute după ce ieșiseră din oraș; o înlocui cu o a doua plină și reglă totul în așa fel încât să picure cât mai des.

Autostrada A13 era cea mai rapidă rută către Bayeux, dar Court o evită. Știa că principalul drum către castel va fi supravegheat, așa că o luă pe drumuri lăturalnice, adăugând încă o jumătate de oră călătoriei.

Timp de o oră amânare inevitabilul. Justine îi povesti despre familia ei, despre prieteni și despre cele șase pisici. După felul în care sărea de la un

subiect la altul, Court își dădu seama că era agitată. Când mai aveau mai puțin de o oră până la castel, tânăra injectă în tăcere un strop de morfină în perfuzie. Dacă tensiunea lui era prea scăzută, așa cum fusese în clinica veterinară, morfina i-ar fi provocat un infarct. Însă după două unități și jumătate de sânge, decise că putea risca să-i injecteze un pic din puternicul calmant, ținând cont de ceea ce urma să îndure.

În timp ce rula în întuneric, Court începu să se simtă mai bine. Calmantul, sângele primit și apa îndulcită îi redară puterea și îi ridicară moralul. Vorbiră despre procedură și Justine avu nevoie de câteva minute să pregătească pe bord copcile și pansamentele. Se crispă un pic când scoase acul încovoiat și-l trecu prin antiseptic, punându-l apoi pe un tifon steril. Îi desfăcu încet cămașa și tăie pansamentul, după care turnă jumătate din conținutul sticlei cu dezinfectant, iar bărbatul tresări de durere.

Își desfăcură amândoi centurile de siguranță. Justine se așeză în genunchi pe scaunul pasagerului, în timp ce el ținu mâinile cât mai sus pe volan ca să-i permită accesul. Sorbi ultimele picături de cafea, strânse paharul în pumn și-l aruncă peste umăr, pe bancheta din spate. Justine folosi bandă adezivă ca să prindă o lanternă mică sub volan, îndreptând fasciculul de lumină către zona afectată. Lanterna o ajuta să vadă perfect dacă avea grijă să țină mâinile în așa fel încât să nu umbrească tăietura.

— N-am făcut asta vreunui om, nici în condiții bune. Dar am cusut pisici.

— Te vei descurca, zise el, dându-și seama că încercau să se calmeze unul pe celălalt.

Nervii tinerei femei cedară primii și se uită spre american.

— Ești sigur? Trebuie să intru adânc în mușchi, să prind rana. Dacă prind numai pielea, se rupe când te miști.

Court aprobă cu un gest din cap și ochii i se umeziră, anticipând agonia.

— Justine, zise el încet. Orice aş face sau aş spune... să *nu* te opreşti.

— Eşti gata?

El dădu scurt din cap, trase centura de siguranţă şi o băgă în gură, muşcând-o cu putere.

Justine străpunse carnea la un centimetru de tăietura însângerată şi acul încovoiat îşi croi drum prin muşchii abdominali. Trecu dintr-o parte în alta şi în lumina lanternei se văzu cum curge din nou sânge proaspăt. Acul ieşi la un centimetru pe cealaltă parte.

Court îşi înăbuşi ţipătul, muşcând mai tare din centură.

Fata trase firul cu mâinile înmănuşate, după care înfipse din nou acul. Chiar dacă-i injectase pacientului o cantitate rezonabilă de morfină, îi simţi pe braţ lacrimile în timp ce făcea a doua sutură aproape de prima.

Continuă aşa zece kilometri. Nu-şi ridică privirea de la ceea ce făcea, dar îi vorbi cu tandreţe în franceză, la fel cum ar fi făcut cu unul dintre patrupezii răniţi.

Deasupra ei, pacientul se înfiora şi gemea. Tânăra femeie consideră un miracol că el continuă să conducă şi chiar să ia curbele când era cazul, frânând uşor la un moment dat. Probabil că drumul care se întindea în faţa lor şi nevoia de a se concentra erau singurele lucruri care-l ţineau lucid.

Folosi tifoane ca să şteargă sângele şi turnă antiseptic din sticla pe care o ţinea între picioare, ca să vadă mai bine rana sângerândă.

— E aproape gata, zise în cele din urmă. Nu mai trebuie decât să strâng bine şi să leg. Numai câteva secunde... şopti ea, în timp ce pacientul gâfâia şi suspina într-un ritm care o îngrijora: putea intra oricând în şoc. Haide... Voi fi cât pot de blândă...

Justine trase de fir, rana se închise perfect şi încetă sângerarea.

— Da... excelent... Acum îl leg şi...

Cauciucurile trecură peste nişte denivelări, dar, din fericire, suspensiile Mercedesului atenuară şocul

și tânăra femeie abia îl simți. Dar când mișcarea continuă în următoarele secunde, se uită la pacient.

Descoperi îngrozită că acesta zăcea pe volan, cu ochii închiși.

Jim leșinase.

La cinci și jumătate dimineața, mașina părăsi carosabilul și se răsturnă.

TREIZECI ȘI UNU

Toți cei zece belaruși fuseseră postați în jurul proprietății: șase afară, doi la ferestrele de la parter și doi în turn. Serge și Alain, cei doi specialiști în securitate electronică, stăteau în biblioteca de la parter și priveau cu ochii injectați de nesomn monitoarele, urmărind imaginile în infraroșu din perimetrul clădirii. La fiecare cinci minute foloseau walkie-talkie ca să comunice cu patrulele.

Libienii erau singurii asasini-vânători din zonă și se luptau cu epuizarea în timp ce patrulau prin Bayeux cu duba. Acum erau siguri că nu aveau nicio șansă să câștige suma pusă-n joc. Celelalte echipe fuseseră trimise la Paris să caute ținta, la fel cum făceau toate iscoadele, pe o suprafață de cinci sute de kilometri.

Libienii avuseseră o șansă pe dealurile din Elveția și rataseră, așa că acum, când li se ordonase să strângă rândurile și să aștepte, știau că aveau doar o șansă la o sută să-l întâlnească din nou pe Cameleon.

Acum nimeni nu se mai aștepta ca Gentry să ajungă în Bayeux.

Riegel, Lloyd, Tehnicianul și domnul Felix stăteau în centrul de comandă slab luminat, sorbeau din cafele și priveau monitoarele pe care erau redată imaginile trimise de camerele digitale mânuite de *umbrele* sau de echipele de asasini din jurul Senei. Riegel și Lloyd ajunseseră la concluzia că Gentry ieșise din apă în aval, așa că plasa se întinsese pe ambele maluri ale râului.

Pe la cinci și jumătate dimineața veniră din Paris vești care stârniră agitație în jurul castelului. O *umbră* care intrase pe frecvența poliției aflate că se dăduse o spargere într-o clinică de urgențe din Arondismentul Cinci. Asta era în amonte de locul unde ținta sărise în apă, iar Tehnicianul trimisese o *umbră* ca să afle tot ce se putea. La fața locului sosise și proprietarul clinicii, care reclamase că

fuseseră furate medicamente, sânge și echipament necesar îngrijirii rănilor.

Riegel stătea în spatele Tehnicianului.

— Va trebui să lărgim aria căutărilor. Trimite echipele din Bolivia și Sri Lanka în Paris. Celor din Botswana spune-le să vină pe autostradă și să vadă dacă-l zăresc pe undeva. Trimite un elicopter să-i ia pe kazahi: sunt cei mai buni trăgători și-i vreau aici. Pot patrula pe drumurile din jurul proprietății, verificând tot ce mișcă. Anunță-i pe libienii din Bayeux! Trebuie să rămână acolo și să urmărească gara și drumurile din oraș. În cazul în care Cameleonul mai e în joc, va fi aici înainte de răsăritul soarelui.

— Fir-ar al dracului! L-am văzut, mormăi Tehnicianul. Am văzut cu ochii noștri că e rănit. Am văzut prea bine cum a sărit în apă!

Lloyd îi arse o palmă peste ceafă înainte să iasă furios din încăpere și să coboare la parter, ca să-i anunțe pe cei care supravegheau camerele cu infraroșu că e posibil să apară ținta.

— Te rog! Te rog, Jim! Trebuie să te trezești!

Court Gentry deschise ochii. Deasupra lui zări o siluetă întunecată. Întinse mâna instinctiv și o apucă strâns de gât, după care o trânti la pământ și încercă să se rostogolească peste ea.

Nu reuși decât să cadă peste Justine în iarba înaltă și udă.

— Îmi pare rău...

Doar atât fu în stare să spună în timp ce se dădea la o parte. Se mișca încet, reacțiile fiindu-i afectate de medicamente. Și franțuzoaica se ridică încet. Era atât de întuneric încât Court putea să-i vadă doar ochii. În cele din urmă, se ridică și ea în șezut, iar el îi evită stingherit privirea, uitându-se în jur.

Stăteau în iarba udă, cu spatele sprijinit de Mercedes. Erau în câmp și mașina se oprise într-un tufiș. Gentry presupuse că drumul era pe partea

cealaltă. Lumina lunii era estompată de ceață, dar se-auzeau mugetele vacilor de pe câmp.

Era frig.

— Ce... ce s-a... Unde suntem?

— N-am putut să te trezesc. Suntem la vest de Caen, la treizeci de minute de Bayeux.

— Rahat! Cât e ceasul?

Americanul își aminti de misiune pe măsură ce se risipea negura în care fusese învăluit creierul lui.

— E aproape șapte. Soarele va răsări în mai puțin de o oră.

— Ne-am răsturnat, nu?

— Nu, *monsieur*, nu *ne-am* răsturnat. *Tu* ai provocat asta.

Încet-încet își aminti și el. Puse palma pe abdomenul rănit, deși abia dacă îl mai durea. Purta o cămașă curată, maro, prin care putea să simtă pansamentul strâns.

— Tu m-ai îmbrăcat?

Justine privi într-o parte, spre câmpul întunecat.

— Am găsit hainele într-o pungă, în mașină. După accident.

— Ești rănită?

— Nu grav. Câteva vânătăi. Am fost norocoși. Ai ieșit de pe drum pe o cărare făcută de vaci prin gardul viu. Ne-am lovit de copacii ăia. Mașina e înțepenită. După accident, ți-am dat niște medicamente, te-am pansat și te-am îmbrăcat. De atunci suntem aici. În urmă cu puțin timp a trecut un elicopter. M-a speriat. M-am gândit că ne caută.

Mintea lui Court se limpezea.

— N-o să ajung la timp.

— Ai spus că trebuie să ajungi la opt. Încă putem reuși.

— Trebuie să fiu pe poziție înainte să răsară soarele, oftă resemnat bărbatul. Ce mi-ai dat? Întrebă el după ce reuși să se ridice mai ușor decât se așteptase.

— Niște calmante și am strâns bine pansamentul, ca să atenueze durerea.

— Bun. Nu mă simt prea rău, zise el, după ce-și verifică bandajul.

— N-o să țină mult. Durerea o să revină în scurt timp. Nu ți-am dat celălalt medicament. Dextrostat. Am citit eticheta. E o amfetamină foarte puternică. Dacă iei o pilulă, o să crească tensiunea și poți avea hemoragie internă. Ar fi o nebunie să iei până și una.

— N-am să iau una. Am de gând să pisez trei și să le dizolv într-o cană cu cafea. Asta va diminua timpul de care ar fi nevoie să fie digerate capsulele și va avea efect imediat.

— E curată sinucidere! Nu sunt doctor, dar știu ce se va întâmpla cu corpul tău.

— O să mă ajute să fiu alert o jumătate de oră sau mai mult. Dacă sângerez după aceea, asta e. Înainte de toate, trebuie să-mi fac treaba.

Ea încercă să protesteze, dar Gentry o întrerupse.

— Trebuie să găsim alt mijloc de transport. Ceva local, care să nu atragă atenția.

— E o fermă în apropiere, zise ea frustrată. Ai putea împrumuta mașina lor.

Court privi peste gardul viu spre ferma aflată la vreo șaptezeci și cinci de metri distanță. La una dintre ferestre era deja lumină și el zări o mașină albă, cu patru uși, murdară de noroi și bălegar.

— Da, voi *împrumuta* mașina lor.

Se duse încet până la portbagajul Mercedesului și luă al doilea Glock. Pe primul îl pierduse pe aleea din Paris. Fără să se uite, trase siguranța și se asigură că pistolul e încărcat.

— Mă întorc imediat.

Cu o oră înainte de răsărit, Riegel se asigură că toate forțele erau la posturi, deoarece era foarte sigur de venirea Cameleonului. Cei zece pistolari din Minsk erau împărțiți în grupuri de câte doi. Trei dintre ele patrulau grădina și aleea până la poarta principală, cu puștile Kalașnikov în mâini. Celelalte două grupuri erau înăuntru. Primii, înarmați cu AK-

47, păzeau primul etaj al castelului: unul supraveghea pe fereastră drumul, iar celălalt, grădina din spate.

Ultimii doi belaruși se aflau în turnul de deasupra: un lunetist cu o pușcă Dragunov, același bărbat și aceeași armă care provocaseră moartea lui Phillip Fitzroy, și un observator care avea o pușcă de asalt AR-15 și supraveghea întreaga zonă cu ajutorul unui binoclu.

Pe lângă ei, mai erau cei trei oameni aduși de Lloyd din Londra – nord-irlandezul și doi scoțieni. Celălalt nord-irlandez zăcea acum în pivniță, lângă trupul lui Phillip. În bucătărie mai erau doi bărbați cu căștile în urechi și automatele în poală, așteptând să fie trimiși de Riegel oriunde ar fi apărut Cameleonul. Cel de-al treilea, McSpadden, supraveghea familia Fitzroy de pe hol, în fața dormitorului de la etajul al doilea.

Mai erau și inginerii francezi, în biblioteca de la parter, care supravegheau monitoarele ce transmiteau imagini din curte. Amândoi fuseseră infanteriști, aveau în jur de patruzeci de ani, iar la șold purtau pistoale pe care știau să le folosească.

În cele din urmă, în camera de comandă se aflau Tehnicianul, Lloyd, Felix și Riegel. Dintre ei, doar Riegel putea fi considerat un adevărat profesionist: își ținea pistolul în tocul prins în ham pe sub haina din piele întoarsă. Mai mult sau mai puțin periculos, Lloyd era înarmat cu o armă semiautomată mică, iar pe biroul Tehnicianului aștepta un Uzi încărcat, deși britanicul cu părul prins în coadă nu fusese niciodată atât de aproape de o armă încărcată.

În total, erau nouăsprezece apărători împotriva unui singur atacator, dar asta era doar linia de apărare din jurul castelului. Cei patru libieni din Organizația de Securitate Jamahiriya, aflați la zece kilometri, în Bayeux, țineau constant legătura radio cu Tehnicianul. Supravegheau din oraș drumul și gara care urma să se deschidă în scurt timp, singura rută rezonabilă dinspre Paris. Elicopterul negru survola zona de la mare altitudine, avându-i la bord

pe cei cinci saudiți. Urmăreau drumul dinspre Caen spre est până la coastă, în nord, în cazul în care Cameleonul ar fi apărut ca prin magie pe plaja Normandiei – un singur om care recrea invazia din Ziua Z.

Cei patru kazahi, care tocmai plecaseră din Paris, patrulau într-un mic Citroën albastru, cu puștile Kalașnikov în poală. Conduceau prin zona rurală și se apropiau de șoferii matinali, verificând numerele mașinilor și pasagerii cu ajutorul lanternelor.

Kazahii nu se foloseau de stația radio. Ascultau tot ceea ce le transmitea Tehnicianul celorlalte echipe, dar nu răspundeau niciodată apelurilor. Planul lor era să-l ucidă pe Cameleon, să ia banii și să plece acasă. Urmau să comunice cu cei din castel numai atunci când aveau să arunce trupul lui Gentry la poartă și să-și ceară banii.

Riegel supraveghea întreaga operațiune de la etajul al treilea, din centrul de comandă. Era primul care recunoștea că nu e o luptă dreaptă – mai mult de treizeci de bărbați înarmați împotriva unui singur adversar, grav rănit, care avea resurse limitate și era foarte obosit.

Neamțul era însă un vânător și nu-l interesa corectitudinea.

TREIZECI ȘI DOI

Canalul Mânecii începea să se lumineze și primele raze timide de soare mângâiară umerii lui Justine în timp ce conducea mașina albă și murdară, cu patru uși, de-a lungul drumului de coastă. Avea grijă să nu depășească limita legală de viteză și respecta semnele de circulație.

Locul pasagerului și bancheta din spate erau goale, cu excepția unor cutii din aluminiu.

Viră la stânga în orașelul de coastă Longues-sur-Mer, nu mări și nici nu micșoră viteza atunci când trecu un elicopter pe deasupra ei la vreo două sute de metri. Aparatul îi dădu ocol de trei ori, înainte să dispară din raza ei vizuală și să se îndrepte spre vest.

Pentru o vreme, șoseaua fu numai a ei, dar la scurt timp după ce se îndepărtă elicopterul, trecu pe lângă un Citroën staționat care porni însă în trombă, aruncând în spate pietriș și nori de praf. Tânăra femeie se uită în oglinda retrovizoare, însă nu văzu decât luminile puternice ale farurilor. Mașina rămase în spatele ei câteva sute de metri, după care i se alătură. Justine strânse volanul atât de tare încât se temu că o să-l sfărâme când chipul îi fu luminat cu o lanternă, al cărei fascicul se mută apoi pe bancheta din spate. Lumina se stinse și mașina trecu în fața ei. Se aștepta să vadă luminile care semnalizau frânarea, obligând-o să oprească. Mașina se îndepărtă însă în viteză și sclipirile pozițiilor dispărură în ceață după câteva minute.

După ce merse câțiva kilometri spre sud, se uită la harta de pe genunchi și la punctul pe care-l marcase Jim pentru ea. Luă o curbă la stânga după ce semnaliză corespunzător. Drumul îngust era drept, mărginit pe ambele părți de tufișuri. După trei minute de condus în întuneric, întoarse spre sud, dar încetini și ieși de pe drumul asfaltat, turând motorul numai cât să ducă mașina într-un tufăriș.

De cealaltă parte a tufărișului se ridica un zid de piatră înalt de trei metri. De la volan, i se părea că acoperă parbrizul și se înalță până la cer. Duse mașina aproape de zid și opri motorul.

Din cauza pomilor înalți de pe ambele părți, era aproape beznă aici. Coborî repede, atentă să nu trântescă portiera. Bătu rar de patru ori în portbagajul Fiatului, respectând semnalul ales. O clipă mai târziu, se ridică ușor capota. Jim se uita la ea din spațiul strâmt. Ținea o pușcă neagră, iar lângă el se afla un pahar de cafea gol.

— Probleme? întrebă el în timp ce ieșea lent din portbagaj, strâmbându-se de durere.

Lăsă arma în portbagaj și se mișcă puțin pe lângă mașină, ca să se dezmoștească după ce stătuse chircit în spațiul strâmt.

— Sunt oameni în preajmă. Într-o mașină și într-un elicopter. Cred că te consideră foarte periculos, din moment ce te așteaptă atâția.

Americanul se strecură pe lângă tufiș și deschise portiera din spate.

— Reputația mea e exagerată.

— Poftim?

— Nu contează. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Meriți fiecare bănuț; n-aș fi reușit fără tine.

— Jim, încă n-ai făcut nimic, zâmbi ea în lumina slabă.

— Corect.

— Cum te simți?

— Ca și cum aș fi băut la foc automat trei espresso-uri. Copcile puse de tine țin bine.

Deodată, tânăra femeie fu învăluită în lumina unor faruri. Se întoarse spre direcția din care veneau, după care se uită repede la Jim pentru îndrumări, dar acesta dispăruse.

Câteva secunde mai târziu, în spatele ei se opri Citroënul albastru, din care coborâră în grabă patru bărbați. Justine ridică o mână să-și ferească ochii de lumina stridentă care o făcea să se simtă despuiată. Cei patru stăteau în dreptul farurilor și păreau doar

niște siluete, însă tânăra femeie observă armele mari din mâinile lor. Cineva strigă la ea, dar nu înțelese și nu putea vorbi. Panicată, se uită în stânga și în dreapta în bezna din jur.

Știa că Jim fugise și era departe de lumină, în siguranță, scăpase de bărbații care erau în fața ei. Bănuia că reușise cumva să escaladeze zidul din piatră. O lăsase pe ea să-i lămurească ce era cu echipamentul din portbagaj și să găsească o explicație plauzibilă pentru prezența ei aici.

Era atât de speriată, încât se temea că-i va exploda inima.

— *Bonjour*⁽³⁸⁾, salută ea încet cele patru siluete, care se apropiară la unison, cu armele îndreptate spre ea.

Cincisprezece metri, zece metri... Umbrele lor o acopereau pe măsură ce se apropiau. La un moment dat, se opriră brusc, când o altă siluetă întunecată apărură fără veste din partea stângă. Fata văzu umbra unei arme mari care se ridică, fiind urmată la scurt timp de un icnet de surpriză, în timp ce unul dintre cei patru se prăvălea la pământ.

Justine se trase repede în spate, se lovi de portbagajul mașinii, dar continuă să privească umbrele mișcătoare. În viermuiala de pe drum distinse brațe și picioare care se loveau, arme care zburau prin aer și cădeau pe pietrișul prăfuit de pe drum și auzi trosniturile pumnilor care loveau în carne și în oase. În lumina farurilor căzu o altă siluetă și rămase nemișcată. Nu era Jim. Umbrele se încăierară din nou în norul de praf și conturul întunecat al unui bărbat cu capul și gâtul acoperite se răsuci și ridică silueta căzută la pământ, iar Justine auzi un trosnet sinistru al unui gât rupt. Văzuse la televizor bătăi cu pumnii, dar nimic de genul ăsta. Mișcările erau mai rapide, mai brutale și mai pline de cruzime. Nu exista balet sau poezie în relația dintre adversari, nici coregrafie.

Nu, erau doar ciocniri violente între suprafețe rigide, lovituri rapide și gemete sau strigăte

animalice și respirații întretăiate de efort sau panică. Auzi cum se rup oase, în urma loviturilor nemiloase, și fu convinsă că aveau să se sfâșie în fața ei.

Trei bărbați erau acum la pământ, iar un al patrulea fugi spre conurile de lumină, ca să ia o armă ce căzuse pe pământ. Justine îl văzu clar pe Jim cum se ia după el și-i sare în spate. Loviturile se dădeau din toate părțile și Jim fu aruncat pe pământul rece. Franțuzaica se întoarse repede și scoase din portbagaj arma pe care o lăsase el acolo, deși habar nu avea cum s-o folosească. Era cu spatele când auzi un strigăt de durere. Ridică arma grea și se întoarse. Jim era în genunchi, în timp ce adversarul lui se rostogolea de lângă el, cu mâinile la ochi. Americanul se ridică în picioare, cu o armă în mână. În timp ce Justine privea încremenită, Jim îl lovi pe bărbat cu patul armei. Una după alta, ca un topor care spărgea lemne, loviturile veniră fulgerător asupra omului căzut. Acesta ridicase mâinile ca să se protejeze, dar arma continuă să cadă, găsindu-și drumul spre chipul îngrozit. Ochii i se umpluseră de sânge, iar maxilarul rupt îi atârna, oferind o imagine dezgustătoare. Deși fuseseră probabil peste zece lovituri nemiloase care sfărâmară capul nefericitului, Justine nu-și putuse lua privirea de la spectacolul înfiorător.

Când totul se termină, tânăra femeie alunecă încet pe pământ. Puse arma jos, își acoperi fața cu mâinile tremurânde și începu să plângă.

Deși respira cu greutate, Court reuși să tragă cele patru trupuri de pe drum. Auzi un elicopter. Datorită tufișurilor de pe ambele părți ale drumului și zidului înalt care înconjură Castelul Laurent, aparatul ar fi trebuit să zboare chiar deasupra lui ca să-l detecteze, dar Gentry știa că își asuma riscuri pentru fiecare secundă în care zăbovea pe drumul prăfuit.

Verifică repede portbagajul, să vadă ce echipament putea folosi. Găsi imediat patru seturi

de veste antiglonț. Nu-l protejau de armele de calibru mare, însă erau eficiente în fața gloanțelor de pistol. Trase repede una peste cap și prinse benzile velero peste talie, după care își puse genunchierele și cotierele. Un cot zgâriat era ultima lui problemă în acel moment, dar nu avea de ce să nu folosească echipamentul de protecție.

Se așeză apoi pe scaunul șoferului în micul Citroën, băgă în viteză și încercă să-l ascundă în tufișuri ca să nu fie observat din aer. La un moment dat, se uită în jos și văzu că se desfăcuseră aproape toate copcile pe care le prinsese Justine. Rana făcută de cuțit sângera, îmbibând pansamentul și cămașa pe care o avea pe sub vesta antiglonț. Sângele începuse să se scurgă din abdomen, în jos pe pantaloni până pe scaun.

— Rahat!

Încă o dată era în criză de timp.

După ce ascunse mașina, cadavrele și Kalașnikovurile în tufișuri, se duse la Justine, care era încă îngenuncheată lângă mașină. Fata își șterse lacrimile și-și dădu părul răvășit din ochi, apoi se ridică încet.

Se uită la trupurile înghesuite de-a valma în tufiș, cu membrele în poziții ciudate.

— Erau oameni răi, nu-i așa?

— Foarte răi. Am fost nevoit s-o fac, iar acum trebuie să sar zidul și să continui.

Justine nu zise nimic.

Court deschise cutiile din aluminiu, după care își încinse talia cu o curea utilitară, prinse tocul pentru pistol de coapsa dreaptă și cel pentru încărcător pe cea stângă.

— Sunt în criză de timp. Trebuie să plec.

Își trase cureaua puștii M4 peste umeri și prinse micul automat HK-MP5, cu țeava în jos, de inelul pe care-l luase din Citroënul albastru. Vârî pistolul Glock-19 în tocul de pe pulpă și mai prinse două grenade de fragmentare, după care luă telefonul prin satelit de pe scaunul din față al mașinii și-l puse în buzunar.

În mai puțin de trei minute era gata. Se întoarse spre Justine, care stătea tăcută în spatele lui, cu privirea ațintită asupra trupurilor măcelărite.

— Trebuie să mă folosesc de capota mașinii ca să sar peste zid. Odată ce ajung sus, vreau să iei mașina, să te întorci și să pornești spre coastă. Du-te spre vest, nu spre est. Parcheaz-o lângă prima gară pe care o vezi, ia trenul spre Paris și du-te acasă. Mulțumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut pentru mine!

Privirea tinerei femei era goală. Gentry știa că era zguduită după ce văzuse cum îi omorâse cu mâinile goale pe cei patru bărbați. Oricine ar fi fost afectat de această imagine, își spuse el, sau cel puțin orice persoană normală care nu trăia viața lui.

— O să fii bine? o întrebă cu blândețe.

— Jim... ești un om rău? întrebă la rândul ei, privindu-l cu ochii încă măriți de spaimă.

Court puse mâna pe brațul fetei și o strânse ușor.

— Nu cred. Am fost învățat să fac lucruri rele. Am făcut... lucruri rele. Dar numai oamenilor răi.

— Da, zise ea mai calmă. Da... Îți doresc noroc.

— Poate că, după ce termin cu asta, o să vorbim...

— Nu, îl întrerupse ea, ferindu-și privirea. Nu. E mai bine să încerc să uit.

— Înțeleg.

Îl îmbrățișă scurt, dar lui i se păru distantă, ca și cum, după brutala demonstrație de violență, îl considera o bestie. Era evident că tot ce-și dorea era să scape de el și de toată nebunia asta. Fără o vorbă, franțuzaica urcă în mașină, în timp ce el se sui pe capotă. Calmantele pe care i le dăduse când dormea îl ajutau cât de cât. Chiar și așa, cățărarea era agonie curată pentru oricine ar fi avut o astfel de rană în abdomen, pe lângă durerile de la încheietură, picior și coaste.

Gentry se așeză pe coama zidului, cu picioarele atârânde, după care se lăsă să cadă în iarba deasă, în timp ce mașina cu patru uși dădea înapoi și întorcea. Era ora opt fără douăzeci.

Ceața densă ascundea castelul și tot ce putea să vadă era livada de meri din fața lui. Fructele roșii erau căzute pe pământ, lângă trunchiurile copacilor înșirați unul după altul.

Court își verifică pentru ultima dată echipamentul, trase aer în piept ca să controleze durerea și începu să fugă printre pomi, dispărând în ceață.

TREIZECI ȘI TREI

— Închideți-le! zise Riegel.

Cei doi ingineri francezi, care urmăriseră imaginile de pe monitoare timp de douăsprezece ore fără întrerupere, făcură ce li se spusese. Decuplară aparatele de la stânga la dreapta, iar imaginile captate de camerele cu infraroșu instalate în jurul proprietății dispărură.

Lloyd apăru în spatele lor, în ușa bibliotecii de la parter.

— Ce faceți?

— Camerele astea sunt folositoare noaptea, Lloyd. Se face dimineață, răspunse neamțul.

— Ai spus că o să vină în timpul nopții.

— Așa am spus.

— Dar o să vină, nu?

— Se pare că nu, continuă Riegel-vânătorul, iar în vocea lui era o urmă de confuzie și deprimare.

— Avem la dispoziție un sfert de oră să-i livrăm lui Felix un cadavru. Ce mama dracului vom face?

Riegel se întoarse spre tânărul american.

— Avem un elicopter deasupra capetelor noastre și peste o sută de oameni care îl caută. Chiar aici, la castel, avem treizeci de oameni înarmați care-l așteaptă. L-am împușcat. L-am înjunghiat. L-am urmărit în munți și peste poduri. I-am ucis prietenii și l-am făcut să sângereze până la ultima picătură. Ce altceva mai putem face?

Chiar atunci se auzi vocea Tehnicianului în walkie-talkie-ul care era conectat la telefoanele ambelor bărbați.

— Avem câteva probleme.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Riegel.

— Bolivienii au ieșit din concurs. Tocmai au sunat din Paris ca să-mi spună că renunță.

— Drum bun și cale bătută, izbucni Lloyd.

— Iar kazahii nu răspund.

— Ei nu răspund niciodată, mormăi Riegel.

— Saudiții din elicopter nu-i găsesc pe drum.

— Dacă s-ar fi luptat cu Cameleonul, am fi auzit focuri de armă, zise Lloyd în receptor. Nu-ți face griji. Ticăloșii or fi fugit ca bolivienii.

Lloyd și Riegel urcară împreună la etajul al treilea. Amândoi erau frânți de oboseală, dar niciunul nu voia să-și arate slăbiciunea. În schimb, se contraziseră pe ce ar fi putut să facă diferit și ce acțiuni de ultim moment puteau fi întreprinse.

Intrară în centrul de comandă și-l văzură imediat pe Felix, care stătea lângă fereastră, cu telefonul la ureche. După câteva secunde, bărbatul zvelt de culoare încheie convorbirea și se întoarse spre ei. Nu vorbise deloc în ultimele ore.

— Domnilor, îmi pare rău să vă anunț, dar a expirat timpul.

Lloyd se năpusti spre el, privindu-l sălbatic.

— Nu! Mai avem zece minute. Trebuie să ne mai acordați puțin timp. L-ai văzut căzând în apă. L-am ucis pe nemernic. Avem nevoie de timp, ca să găsim șanțul în care s-a târât să moară. Spune-i lui Abubaker că l-ai văzut căzând...

— Trebuia să livrați un cadavru și ați eșuat. Trebuie să-i raportezi asta președintelui meu. Îmi pare rău. E de datoria mea. Înțelegeți.

Riegel își lăsă umerii în jos și privi într-o parte. Nu-i venea să creadă că, dacă trăia, Cameleonul nu venea să salveze copiii.

— Trebuie să apară din clipă în clipă, insistă Lloyd. Abubaker nu trebuie să semneze contractul mai devreme. Până să părăsească biroul mai are o oră.

— Este irelevant. L-am înștiințat pe președinte despre progresele voastre... sau, mai bine zis, despre lipsa acestora. A semnat contractul cu rivalul vostru chiar în timp ce vorbeam cu el la telefon. Mi s-a spus să mă întorc la Paris și să aștept instrucțiuni.

Riegel dădu încet din cap și i se adresă lui Felix.

— Te poți întoarce cu inginerii francezi. Vor pleca spre Paris într-o oră.

— Îmi pare rău că misiunea asta nu a decurs așa cum v-ați dorit, zise politicoș bărbatul. Apreciez profesionalismul vostru și sper că într-o zi interesele noastre vor coincide din nou.

Neamțul și nigerianul se înclină unul în fața celuilalt. Ignorându-l pe american, Felix ieși din cameră, ca să se pregătească de plecare.

Riegel se întoarse spre Tehnician.

— Anunță echipele. S-a terminat. Au dat greș. Spune-le că voi lua legătura cu agențiile lor după-amiază și vom discuta despre anumite... compensații.

Tehnicianul execută ordinul, după care închise monitoarele din fața lui. Scoase apoi căștile din urechi, le puse ușor pe birou și-și trecu degetele prin părul lung.

Timp de câteva minute, cei trei bărbați din centrul de comandă stătură separat, fiecare cu gândurile lui. Primele raze de soare se strecurau prin ferestre și păreau că se târăsc pe podea, ironizându-le eșecul. Ar fi trebuit să aibă ținta în mâinile lor până în zori, iar acum zorii îi tachinau.

— Mai sunt cinci minute până la opt, zise Lloyd. N-are rost să mai așteptăm.

Kurt Riegel se uită absent la ceașca de cafea. Era epuizat.

— Ce să așteptăm?

— Datoriile de la etajul al doilea.

— Te referi la Sir Donald? Mă ocup eu. Ție ți-ar lua o zi întreagă.

— Nu doar Don. Toți. Toți patru.

— Despre ce vorbești? se miră Riegel, ridicând privirea. Vrei să ucizi femeia și copiii?

— I-am spus lui Gentry că, dacă nu apare, vor muri. N-a apărut. N-ai de ce să fii atât de al dracului de surprins.

— Nu a apărut. Asta înseamnă că e mort. De ce ai pedepsi un mort, idiotule?

— Ar fi trebuit să-și dea mai mult interesul, pufni americanul, scoțând pistolul argintiu din toc și

ținându-l în mână, lângă corp. Dă-te la o parte, Riegel. Asta e încă operațiunea mea.

— Nu pentru mult timp, zise amenințător masivul neamț.

— Chiar și așa. Am o treabă de făcut și n-o să mă împiedici. Poți s-o faci pe evlaviosul, dar știi prea bine că ne pot identifica pe noi și locul ăsta. Trebuie să moară, decise el și, trecând pe lângă Riegel, ieși în hol.

De pe biroul Tehnicianului se auzi sunând telefonul lui Sir Donald și Lloyd se întoarse imediat în cameră. Tânărul tehnician se așeză din nou și-și puse căștile pe urechi. Felix intră și el curios în cameră, cu servieta diplomat într-o mână și haina de ploaie în cealaltă.

Tehnicianul trecu convorbirea pe difuzor.

— Da? făcu Lloyd.

— Bună dimineața, Lloyd. Cum merg lucrurile?

— Ai întârziat, Court. Am pierdut contractul, ceea ce înseamnă că ai dat greș. Nu mai avem nevoie de familia Fitzroy. Tocmai coboram să trag câteva gloanțe în ei. Vrei să asculți?

— Acum mai mult ca niciodată ai nevoie de ei.

— Serios? De ce, mă rog?

— Ca asigurare de viață.

— Chiar așa, Court? Te-am văzut căzând de pe pod azi-noapte. Nu știi unde dracului ești, dar nu ești în măsură să...

— Uită de contractul cu Abubaker. Nu-ți face griji că o să te concedieze șeful. Nu te mai gândi că acoliții lui Riegel vor apărea la ușa ta într-o noapte. Fă abstracție de toate necazurile tale viitoare. Acum, singurul pericol pentru tine sunt eu.

— Cum ești un pericol pentru...

— Pentru că sunt înarmat la greu, sunt al dracului de supărat și sunt afară.

Centrul de comandă fu cuprins de frenezie. Riegel se duse repede la fereastră și îndepărtă cu un deget draperiile din dantelă. Se uită cu atenție în jur,

prin ceața deasă. Tehnicianul se târî până la stația radio și începu să le șoptească noutățile oamenilor împrăștiați pe proprietate. Felix scoase telefonul mobil și ieși în grabă în hol, în timp ce butona.

Numai Lloyd rămase nemișcat. Stătea de parcă picioarele i-ar fi fost ținute în podea.

— Blufezi. Te aștepti să-i eliberez pe cei din familia Fitzroy numai pentru că spui că ești afară? Cât de idiot mă crezi?

— Unul cu termen de expirare. Bănuiesc că ascultă și călăul angajat de LaurentGroup. Riegel, e valabil și pentru tine. Dacă vă atingeți de un singur fir de păr al copiilor sau al doamnei Fitzroy, muriți acolo.

— Bună dimineața, domnule Gentry, interveni Riegel. Dacă ești afară, de ce la nu vii la ușa din față? Contractul din Lagos e pierdut, așa că nu mai avem de ce să te ucidem. Tocmai am retras echipele de pe teren. Jocul s-a încheiat. Dacă ești într-adevăr aici, de ce nu vii să bem o cafea?

— Dacă te îndoiești că sunt în vecinătate, poate că ar trebui să încerci să iei legătura cu cei patru împuțiți din Citroënul albastru.

Totul se lămură într-o clipă. Riegel nu știa ce mașină conduceau kazahii, dar Tehnicianul încercă disperat să-i contacteze din nou. Pentru că nu primea niciun răspuns, se uită îngrozit la cei doi superiori ai săi.

— Impresionant, zise în cele din urmă neamțul. Un bărbat în starea ta a putut elimina patru membri ai unei echipe speciale fără să tragă un foc de armă. După cum am spus, nu mai avem motive de dispută. Te invit înăuntru și o să...

— Eliberează familia Fitzroy și dă-mi dosarele DAS sau jur pe Dumnezeu că o să ucid tot ce mișcă în locul ăla!

Lloyd rămăsese tăcut, cu mâinile în șold și cu mânecile cămășii transpirate suflecate până la cot. În cele din urmă, se mișcă. Traversă furios camera până la biroul Tehnicianului și se aplecă spre microfon.

— Arată ce poți, rahat șchiop! Între timp, mă duc să trag un brici în jurul gâturilor cățelelor alea idioate de la...

Riegel îl trase pe avocatul american și-l izbi cu putere de perete, după care se aplecă deasupra microfonului.

— Court, poți să ne acorzi câteva minute ca să discutăm propunerea ta? Știi cum stau lucrurile în corporații; orice întâlnire trebuie programată.

— Bineînțeles, Riegel. Revin în scurt timp, nu te grăbi.

— Adu toate echipele aici! ordonă Lloyd, urlând către Tehnician.

Riegel ridică mâna, oprindu-l pe acesta din urmă, și vorbi calm.

— Ce rost are, Lloyd? Contractul nu mai reprezintă o miză. Jocul s-a încheiat.

— Dar Cameleonul e încă acolo!

— Asta e problema noastră, nu a corporației LaurentGroup. Marc Laurent nu le va da o centimă echipelor străine ca să ne protejeze pe noi. Nu mai există recompensa de douăzeci de milioane de dolari.

Era evident că Lloyd nu se gândise la asta, dar ridică din umeri.

— Nu trebuie să le spunem lor.

— Așadar, în loc să te lupți cu un om rănit, vrei să-i superi pe Marc Laurent și încă o jumătate de duzină de agenți de securitate. Te lupți mai târziu cu corporația și cu alte șase țări? Lloyd, am stabilit deja că ești nebun, dar ești și sinucigaș?

Tehnicianul se uita la cei doi șefi, așteptând instrucțiuni. Ridică brusc capul și duse mâna la căști.

— Stați! Echipele vin oricum încoace!

— Bun! făcu avocatul american, bucuros că se lămuriseră lucrurile.

— De ce? întrebă Riegel.

— Le-a contactat Felix. Oferă douăzeci de milioane de dolari, bani gheață, din partea lui Abubaker, echipei care-l ucide pe Cameleon.

— Perfect! strigă Lloyd. Cât de repede o să...

— Nu e perfect, zise Tehnicianul. Le-a spus să ucidă pe oricine le stă în cale... Inclusiv pe membrii celorlalte echipe! Inclusiv pe noi! Au de gând să se lupte între ei, chiar aici, în castel, pentru capul lui Gentry.

— Cheamă oamenii din Minsk în interiorul clădirii! ordonă fără ezitare Riegel. Avertizează-i pe Serge, pe Alain și pe cei trei britanici. Trebuie să apărăm aceste ziduri de orice amenințare, indiferent că e vorba de Cameleon sau de echipele de asasini.

— Libienii vor ajunge din clipă în clipă, îl informă Tehnicianul, iar saudiții sunt încă în elicopter.

Riegel se uită pentru ultima dată pe fereastră.

— Ia legătura cu filiala din Paris a LaurentGroup și pregătește un elicopter care să ne scoată de aici. Anunță apoi toate echipele că încă mai putem colabora. Spune-le că Gentry e afară și că nu permitem nimănui să pătrundă în castel. Trebuie să-l omoare înainte să intre.

Tehnicianul se răsuci cu scaunul și se grăbi să îndeplinească ordinele.

Gentry nu intenționa să-l mai sune pe Riegel. Fiecare secundă de întârziere a atacului însemna o secundă în care adversarii săi se puteau pregăti, puteau răscoli pământul ca să-l găsească, puteau aduce întăriri. Și, cel mai important, aveau mai mult timp la dispoziție să ucidă copiii.

Nu, trebuia să se miște acum. Pământul era umed în lumina dimineții, iar el stătea întins în livada de meri din spatele proprietății. Vedea prin ceață conturul vag al clădirii mari din fața lui. Înaintase vreo patru sute de metri de când sărise peste zid și tot era la vreo două sute de metri distanță de castelul Laurent.

Cea mai mare problemă era spațiul deschis din față. Odată ce ieșea din adăpostul oferit de copaci și de ceață, era complet expus. Mai mult, elicopterul încă survola. Nu-l vedea, dar auzea zgomotul elicei care-i anunța prezența deasupra proprietății.

Ar fi fost greu și numeroasele răni pe care le avea, dar în ciuda problemelor personale, știa că nu are timp de irosit. Se ridică în genunchi și apoi se ghemui încet. Simți sângele scurgându-se pe piciorul stâng și știu că rana din abdomen sângerează din nou. Doza mare de amfetamină pe care și-o administrase avea să ducă la o pierdere semnificativă de sânge.

— La dracu'! zise tare și se ridică ținând pușca M4 în mâini.

Începu să alerge cu fiecare strop de putere pe care-l mai avea.

Imediat după ce Tehnicianul avertiză cordonul de control din jurul castelului că Gentry este afară, Serge fugi din bucătărie în bibliotecă și deschise monitoarele. Știa că aceste camere cu infraroșu surprind pe oricine se află ascuns în negură. Privi atent monitor după monitor și examinează imaginile. După câteva clipe, privirea lui rămase ațintită asupra unei imagini și se întinse să ia stația radio ca să transmită informațiile tuturor forțelor din castel.

— Mișcare în spate! Un bărbat vine în fugă!

— Unde? Unde mama dracului e? urlă Lloyd.

— Vine prin livadă. *Mon Dieu*, poate să alerge!

— Unde în livadă?

— Aleargă chiar prin mijloc!

Observatorul din turn intră în legătură, vocea lui groasă cu accent rusesc fiind total opusă strigătelor lui Lloyd.

— Nu văd nicio țintă. Nu vedem nimic care să... Stai. Da. Un bărbat vine în fugă! E al nostru!

Maurice îi lăsase lui Gentry o gamă impresionantă de arme, dar faptul că fusese un tip

de modă veche îl forța pe Cameleon să folosească un echipament care, din punctul lui de vedere, nu reprezenta idealul. Carabina Colt din mâna lui avea cătarea din fier; nici urmă de lunetă sau vedere holografică precum aveau armele de ultimă generație pe care le prefera el. Pe măsură ce străpungea negura, castelul prindea contur în fața lui cu fiecare pas obosit pe care-l făcea și reuși să vadă turela turnului de deasupra. Știa că era posibil să fie acolo un lunetist, cu cea mai bună armă dotată cu cea mai bună lunetă și cu cea mai bună șansă să oprească atacul ridicol al unui singur bărbat.

Cameleonul ridică arma în dreptul umărului, continuând să alerge. Era imposibil să prindă ținta în cătare în timp ce alerga, așa că țelul lui era să tragă cât mai multe gloanțe în turnul unde se adăpostea inamicul și să-l facă să țină capul jos până când ajungea el lângă zidul clădirii. Datorită pregătirii și experienței pe care le avea, știa că acolo nu era nimeni. Trebuia să supraviețuiască suficient de mult cât să pătrundă în clădire, ca să aibă o șansă de reușită.

Lunetistul văzu cum apare ținta din ceață drept în fața lui. În timp ce alerga, lăsa în urmă un vârtej de abur. Belarusul de treizeci de ani ajustă ținta și fixă reticulul pe pieptul sprinterului. Puse degetul pe trăgaci, pregătit să tragă la foc automat, dar observă echipamentul de protecție și mută reticulul Dragunovului un milimetru mai sus, țintind capul bărbatului. Pe când se pregătea să apese pe trăgaci, mai degrabă simți decât văzu arma primitivă a lui Court îndreptată spre el. Din țeavă izbucniră gloanțele, iar piatra și lemnul explodară în jurul lunetistului. Aerul se umplu de fum și de praf în timp ce gloanțele intrau în contact cu zidăria veche de sute de ani. Observatorul din stânga lui urlă ceva, dar belarusul era un soldat disciplinat. Nu mișcă obrazul de lângă armă și nu-și luă privirea de la lunetă.

Încrezător, trase spre bărbatul care se năpustea
către el.

TREIZECI ȘI PATRU

Gentry goli cât putu de repede aproape tot încărcătorul cu treizeci de cartușe în turnul care se înălța deasupra. Voia să termine cu câteva împușcături bine ținute, așa că duse arma la ochi, în speranța că va putea obține o imagine cât mai clară cu ajutorul vizorului rotund de pe țeavă. Chiar atunci însă, arma îl izbi în față, îi sări din mâini și zbură în aer.

Court o luă la fugă, cu mâinile goale.

După numai patru, cinci pași simți cum îi arde fața de la lovitura primită și înțelese că pușca de asalt M4 pe care o folosisese fusese probabil lovită de un glonț. Deși o pierduse, își dădu seama că vechea armă îi salvase viața, deviind proiectilul care altfel l-ar fi nimerit în cap.

Fără să se oprească, scoase pistolul-mitralieră MP5 de la piept și trase din nou spre turnul aflat la cel mult o sută de metri.

Pistolul-mitralieră era la fel de eficient ca un plici de muște pentru un bărbat care aleargă în spațiu deschis și trage la nimereală, sperând să facă niște capete să rămână plecate.

Lunetistul văzu că ținta fusese nimerită de ploaia de gloanțe și-și luă privirea de la lunetă ca să se uite la partenerul lui. Acesta fusese lovit în față de o bucată de zid. Avea ochelarii spărți și îi sângera fruntea, dar era coerent, nefiind grav rănit. Tocmai atunci izbucni o altă rafală din grădină. Belarusul se uită surprins în jos și văzu că bărbatul pe care fusese convins că-l nimerise își continua cursa. Își dădu imediat seama că Gentry trecuse la o armă automată și, în mai puțin de două secunde, își relua poziția cu luneta la ochi.

În clipa aceea se auziră focuri de armă, de această dată din cealaltă parte a castelului. La început nu

înțelese ce se întâmplă, dar apoi auzi în stație vocea unui compatriot.

— Sunt libienii! Sunt la poarta din față! Turnule, lichidează-i!

Lunetistul ridică reticent Dragunovul de pe suport și-l îndreptă spre poarta din față. Acum, Cameleonul era problema altcuiva: el trebuia să țină la distanță o altă țintă – libienii.

Cameleonul nu mai era la distanță însă. Se apropia.

Elicopterul negru cobora spre pasarela de pe acoperiș, din apropierea turnului. Din el săriră pe acoperișul estic patru saudiți înarmați, protejați de echipament special. Ignorară rafalele care erau acum trase cu furie din fața clădirii și-și ocupară pozițiile în spatele crenelurilor decorative de unde puteau vedea grădina din spate și pe bărbatul care alerga în câmp deschis.

Pe măsură ce se apropia de obiectiv, Gentry redirectionă focul dinspre turn spre fereastra de la primul etaj de unde se trăgea și goli primul încărcător. Lovi zidul din jur, făcând să sară în aer bucăți de granit, apoi sparse geamurile și sfâșie draperiile din dantelă cu câteva împușcături norocoase care-și nimeriră ținta. Era complicat să tragi din alergare, imposibil să țintești cu acuratețe. Nu se mai trăgea de la fereastră, dar Court observă elicopterul negru de deasupra lui și pe oamenii care săriră din el.

— Băga-mi-aș!

Mai avea șaptezeci de metri până la adăpost, așa că-și forță și mai mult picioarele ca să se apropie de castel cât mai mult posibil înainte ca bărbatii din elicopterul negru să-și poată ocupa pozițiile și să deschidă focul asupra lui. Așa cum era acum, pe pajiștea întinsă, constituia o țintă singură.

În timp ce alerga, scoase din buzunarul vestei o grenadă de fragmentare, trase cuiul cu dinții și o pregăti de lansare. La o fereastră de la etajul al

treilea, chiar în fața lui, apăru un bărbat masiv și blond, care ridică pistolul și trase prin geam. Court se aruncă în iarba udă ca să evite gloanțele, ateriză pe umărul drept și se rostogoli. Se ridică imediat în picioare. Alergarea și saltul îi dădură impulsul de care avea nevoie ca să arunce grenada cât putu de departe. Aruncată de la patruzeci și cinci de metri, bomba de mărimea unui cartof zbură prin aer, făcând un arc, trecu peste parapet și explodează, ratând la limită elicopterul care se ridică spre cer și se îndepărtă. Unul dintre saudiți muri și altul fu rănit la gât și la spate.

Ceilalți doi se adăpostiseră la timp, dar pierduseră ocazia de a trage asupra țintei aflate pe pajiște.

În fața clădirii erau deja morți doi belaruși și doi libieni. Paznicii din Minsk fuseseră uciși nu departe de poarta din față. Fugiseră spre castel pentru siguranță, când asasinii din Tripoli intraseră cu duba în poarta din fier și trăsaseră cu puștile Škorpion din vehiculul în mișcare. Cei doi libieni fură doborâți când mașina se opri pe aleea acoperită cu pietriș. Lunetistul din turn îl nimeri în față pe cel de pe scaunul pasagerului, iar celălalt fu lovit de trei gloanțe trase de singura pereche de belaruși rămasă în afara castelului.

Cei doi libieni rămași îi uciseră pe apărătorii de pe alee și se apropiară de ușa din față. Traseră câteva rafale de gloanțe în ferestrele de pe ambele părți, păstrând disciplinați distanța între ei și strigând ca să se acopere și să se re poziționeze.

Numărul Doi trase jumătate din încărcător în cele două balamale ale ușii masive din stejar, după care o deschise cu o lovitură de picior. În timp ce încărca arma și intra în clădire, fu lovit de două focuri de armă trase de nord-irlandezul din hol și căzu mort la pământ. Ultimul libian rămas în viață ripostă, trăgând rafală după rafală cu Škorpionul. Sânge și bucăți de carne stropiră pereții albi ai holului când nord-irlandezul fu doborât.

Riegel nu mai văzuse așa ceva până atunci. Cameleonul fusese în raza lui vizuală; purta o cămașă închisă la culoare, pătată de sânge în jurul taliei, pe coapsa dreaptă avea prins în ham tocul pistolului, iar pe stânga, pe cel cu încărcătoare. O vestă neagră și o armă automată îi acopereau pieptul. Avea țeasta rasă și, chiar dacă se afla la cincizeci de metri distanță, lui Kurt i se păru că zărește înverșunarea din ochii lui.

Când scosese arma și țintise în bărbatul care alerga, Kurt știuse că era o distanță prea mare ca să tragă cu pistolul, dar un trăgător bine pregătit ca el nu avea cum să rateze. Cameleonul se aruncase însă la timp la pământ, ferindu-se de gloanțe, se rostogolise, apoi se ridicase în picioare și aruncase o grenadă. Riegel se ghemuise instinctiv pe podea lângă biroul Tehnicianului, crezând că grenada îi era destinată. Explozia bubui deasupra, pe acoperiș. Auzi urlete prin fereastra spartă și-și reluă imediat poziția, ca să mai tragă câteva focuri în Cameleon, în timp ce acesta se apropia.

Când se uită însă pe fereastră, bărbatul dispăruse și acum nu mai exista nicio modalitate de a-l împiedica să intre în clădire.

Incredibil!

Exact așa cum îi promisese Gentry seara trecută la telefon, prada devenise vânător.

Court se propti cu spatele de peretele castelului și-și reîncărcă arma cu un încărcător luat din inelul prins pe coapsă. La două etaje deasupra lui se afla blondul masiv înarmat cu pistol. Deasupra acestuia erau soldații care săriseră din elicopter. Era destul de sigur că-i doborâse pe câțiva dintre ei, dar nu-și făcea iluzii că eliminase pericolul de pe acoperiș.

În stânga și în dreapta lui erau ferestre la nivelul taliei și geamurile se făcură țândări când Gentry le lovi cu patul puștii. În stânga erau trepte ce duceau spre o ușă și spre aleea din față, unde se vedeau

urmele bătăliei, în timp ce în dreapta se întindea un perete lung pe care erau aliniate ferestre și câteva uși mici. Merse ghemuit pe lângă perete, cu umărul lipit de zid, ca să nu fie văzut de deasupra.

Se apropie de o ușă, când aceasta se deschise. Court se pregăti instinctiv să tragă, dar se răzgândi în ultima clipă. Dacă era unul dintre membrii familiei Fitzroy? Court recunoștea că nu era omul potrivit pentru o operațiune de salvare. În stare de luptă, avea tendința să tragă în orice mișca; acum trebuia mai întâi să identifice ținta.

Prin ușa întredeschisă se văzu un cap. Era mare și avea trăsături slave, iar Gentry fu satisfăcut, așa că trase opt gloanțe prin ușă. Ușa se încuia automat când se închidea, dar, din fericire pentru Cameleon, cadavrul slavului funcționează pe post de opritor, permițându-i să pătrundă într-un hol întunecat.

La primele focuri de armă trase pe pășune, Claire și Kate Fitzroy fugiră la mama lor care dormea și strigară la ea să se trezească. Elisa se ridică în cele din urmă, clătinându-se. Fetele o sprijiniră din ambele părți și o duseră în cealaltă parte a dormitorului, unde bunicul Donald se ridicase în șezut în patul cu baldachin. Claire le zise că Jim o sfătuisese să se bage sub pat, iar bunicul fu de acord. Mami adormi din nou cu fața pe podeaua dură. Claire și Kate se strânseseră îngrozite în brațe, privind de sub pat spre ușa care dădea în hol, în timp ce bunicul Donald rămase deasupra, pe pat.

După o explozie puternică pe acoperiș, două etaje mai sus, bunicul Donald îl strigă pe scoțianul care trebuia să fie pe hol.

— McSpadden! McSpadden!

Claire văzu ghetetele scoțianului când acesta intra în cameră și auzi conversația de deasupra ei, deși nu înțelese toate cuvintele.

— Flăcăule, ar fi bine să pleci acum, dar fii băiat bun și lasă-ne o armă.

— Dracu' să te ia, Fitzroy! E prea târziu să fug. Am nevoie de toate armele ca să mă apăr de câinele tău de atac. Am auzit în stație când au spus că e deja în casă.

— McSpadden, dacă ajungi față în față cu câinele meu de atac, nu te va salva nicio afurisită de armă. Tot ce vei putea face e să-ți fluturi chiloții albi în semn că te predai, asta dacă nu i-ai murdărit deja de rahat. Haide, băiete. Înțelegeți cu ce te confrunți. Poți să te salvezi, salvându-ne pe noi.

Claire văzu cum ghetetele se îndreaptă spre ieșire, dar în cele din urmă se apropiară de patul pe care stătea bunicul. Văzu apoi o mână ridicând un crac al pantalonului și trăgând un pistol argintiu.

Claire îi acoperi gura surorii ei, ca să-i înăbușe țipătul.

— Îți las rezerva mea. Are doar șase gloanțe.

— E bun, băiete. Acum pleacă și păzește-ne din fața ușii, în cazul în care apar Riegel sau psihopatul de Lloyd. Dacă vine Cameleonul, spune-i că ești de-al meu.

— Mda, asta o să funcționeze numai dacă o să vrea să stea la palavre cu mine. Sunt terminat, Fitzroy!

Picioarele scoțianului se îndreptară spre ușă. Câteva secunde mai târziu, bunicul se dădu jos din pat și se chirci lângă ele, cu arma argintie strânsă între degetele cărnose.

— E în regulă, domnițelor. N-o să mai dureze mult. Jimmy e pe drum.

Riegel, Lloyd și Tehnicianul rămăseseră în centrul de comandă de la etajul al treilea. Avocatul stătea lângă ușa deschisă care dădea în hol, cu pistolul legănându-i-se în mână dreaptă, cu gulerul cămășii albastre descheiat și nodul cravatei slăbit.

Kurt și Tehnicianul erau în fața monitoarelor, lângă fereastra spartă și între cele două uși. Foloseau stația radio ca să comunice cu belarușii care mai rămăseseră în afara clădirii și cu cei doi

ingineri francezi aflați la parter. Unul dintre scoțieni lipsea, dar celălalt și irlandezul erau încă la post.

Deodată, se auziră focuri de armă de pe acoperiș. Masivul neamț presupuse că saudiții din elicopter îi înfruntau pe lunetiștii din turn. Luă legătura cu ofițerul de securitate scoțian și-i ordonă să meargă la etajul al treilea și să păzească holul unde se afla camera principală.

Tocmai atunci, belarusul anunță că ajunseseră agenții din Sri Lanka și veneau pe aleea principală. Un apel fu făcut către echipa de lunetiști de pe acoperiș, dar nu veni niciun răspuns.

Și nimeni nu știa unde se dusesse Cameleonul.

Riegel admise că acum singura lui misiune era propria supraviețuire. Nu avea nevoie să-l omoare pe Cameleon; termenul acelei misiuni expirase. Dată fiind situația, dacă Gentry venea pe ușa dinspre hol, care se afla la dreapta lui, sau pe cea din stânga ce ducea la scara în spirală, de fapt, dacă apărea oricine de oriunde, avea de gând să-i tragă o rafală de gloanțe în față, fără să se obosească să-l identifice.

Tot ce avea de făcut era să reziste până veneau întăririle de la biroul său.

Court ar fi vrut să se ghemuiască și mai mult, dar durerea din abdomen îl împiedica. Dacă era forțat, ceea ce urma să se întâmple cu siguranță, putea să se arunce la pământ, să se rostogolească sau să se târască. Se temea însă că nu se va mai putea ridica, așa că merse drept, trăgând după el piciorul stâng aproape amorțit.

Ajuns în bucătăria spațioasă, auzi rafale de arme trase la etajul al treilea sau pe acoperiș. La primul etaj, în apropierea holului, auzul exersat îl convinse că se încheiase o bătălie unu contra mai multora, iar acum apăruse o nouă amenințare. Recunoscuse zgomotele specifice ale pistolului-mitralieră AK-47 în cele douăsprezece focuri trase și auzi strigăte în ceea ce părea a fi limba rusă.

Traversă bucătăria și aproape ajunsese la ușa care ducea în spatele castelului, departe de împușcături, când în fața lui apăru un bărbat de culoare îmbrăcat în costum maro.

Court îndreptă MP-5-ul spre bărbatul care-l privea cu ochii măriți de spaimă.

— Cine ești?

— Doar majordomul, domnule. N-am niciun rol în povestea asta.

Gentry îl prinse de gât și-l împinse cu fața la perete. După ce propti țeava armei în gâtul bărbatului, îl percheziționă repede; nu găsi nicio armă. Îi luă telefonul mobil pe care-l aruncă într-un vas cu apă aflat pe cuptorul de lângă ei. Nu găsi niciun act de identitate.

— Cum te cheamă?

— Felix.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tu ești Felix, majordomul nigerian.

— Nu, domnule. Sunt din Camerun.

— Sigur că ești de acolo, amice.

Îl împinse spre ușa din spatele bucătăriei și Felix porni în fața lui, cu mâinile ridicate. Traversară sufrageria unde se aflau un șemineu aurit și o masă mare, rotundă, din stejar. Tapițeriile și portretele împodobeau pereții. Când pătrunseră într-un hol mic pe care se afla o ușă imediat în stânga, Gentry îl întrebă în șoaptă pe prizonier.

— Ce e aici?

— E... un... dormitor.

— Nu ești sigur? Un majordom care nu știe ce camere sunt în castel?

— V-am spus... Un dormitor. Sunt nou aici, domnule, și sunt speriat.

— Deschide ușa, ca să văd dacă ai dreptate.

Court scoase Glockul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ținea pistolul-mitralieră la capul lui Felix.

Bărbatul în costum deschise ușa și se întoarse spre Cameleon, care privi peste umărul lui. Pe rafturile care ajungeau până la tavan erau stive de

cearșafuri și de pături. Nu era un dormitor, ci o debara mare pentru albituri.

— Dacă *ești* majordom, lași mult de dorit.

Felix nu zise nimic, în timp ce împușcăturile din fața casei continuau neîntrerupt.

Court puse pistolul în tocul de la șold și scoase din vestă ultima grenadă de fragmentare. Scoase cuiul și-l băgă în buzunar, după care puse grenada în mâna lui Felix. Când fu sigur că o ține bine în mâna făcută căuș, îl sfătui să nu o scape.

— Nici să nu te gândești s-o folosești împotriva mea. Fitilul durează șase secunde; suficient timp să te împușc și să mă adăpostesc într-o cameră înainte să explodeze.

— Ce trebuie să fac cu...? întrebă tremurând Felix.

— Continuă să mergi în fața mea. Ți-o voi lua și te voi lăsa să pleci atunci când o să-mi ating obiectivul. Nu-ți face griji; o să ajungi numaidecât acasă... în Camerun.

Coridorul cotea spre stânga, iar în capătul lui erau două uși mari, duble. Court îl împinse pe bărbatul derutat spre ele; acesta încercă de două ori să spună ceva, dar Cameleonul îl întrerupse.

— Deschide ușile! îi ordonă și rămase ascuns după colț.

— Dar eu...

Court îndreptă arma automată spre țeasta prizonierului.

Felix se întoarse încet și deschise ușa cu mâna dreaptă, în timp ce în stânga ținea grenada.

Aproape imediat izbucni o rafală de împușcături din camera din față și așchii de lemn din ușa grea se împrăștiară peste tot. Felix se răsuci pe loc și apoi căzu cu fața la pământ.

Court se feri din raza de acțiune, se lăsă în genunchi gemând și numără până la șase.

Serge și Alain se apropiară de ușa bibliotecii în poziție de luptă, cu pistoalele Beretta în mâinile

întinse.

Alain îl identifică pe cel pe care-l ucisese.

— E nigerianul.

— *Merde*^{/39/}, făcu Serge și apăsă pe butonul walkie-talkie-ului exact când explodează grenada din mâna bărbatului mort.

Lloyd și Tehnicianul tresăriră violent când auziră zgomotul făcut de explozia grenadei, la parter, chiar sub ei. Zgomotul nu venea de la rafalele de arme trase în hol, ci de undeva din spatele clădirii, și se auzise și în stațiile lor radio. Kurt Riegel aruncă iar o privire rapidă pe fereastră. Văzu cum străbătea elicopterul negru negura dimineții și se îndrepta spre sud. Dedesubt, lângă fântâna din marmură, doi bărbați se strecurau ghemuiți.

Erau negri, mici de înălțime, aveau pistoale automate și purtau jachete negre de schi.

— Au sosit echipele din Botswana... sau poate sunt libienii, zise Riegel fără emoție.

— E Organizația Națiunilor Unite de Ratați aici! pufni Lloyd din spatele lui.

Neamțul îi privi pe cei doi africani în timp ce traversau gazonul până la treptele ușii din spate. Nu trase în ei. Kurt știa că acum, când intrase Cameleonul, existau șanse ca soldații din Botswana să fie mai degrabă un ajutor decât un obstacol.

— Haideți să baricadăm camera. Noi trei trebuie să ne împotrivim tuturor până ajunge elicopterul din Paris.

— Chiar dacă o să supraviețuiesc, tot o să mă ucizi, nu? îl întrebă Lloyd.

Riegel îi răspunse în timp ce vâră pistolul în tocul de sub haină.

— Gentry avea dreptate; în momentul ăsta trebuie să te temi mai mult de altele decât de mine. Vino și ajută-mă! încheie el, luând un scaun ca să-l proptească în ușa ce ducea spre scara în spirală.

— Chiar și așa, prefer să fac față amenințărilor, profitând de orice ocazie.

Riegel era cu spatele la Lloyd. Se opri, puse scaunul pe podea, își îndreptă umerii și se răsuci încet. Avocatul american ținea pistolul argintiu la nivelul pieptului lui Kurt. Erau la o distanță de opt metri unul de celălalt.

— Lasă jos afurisitul ăla de pistol. Revino-ți, omule! N-avem timp pentru așa ceva acum. Va fi timp suficient pentru consecințele acestei misiuni după ce scăpăm de aici.

Tehnicianul stătea la birou și-i privea șocat pe cei doi. Nu scoase o vorbă.

— L-aș fi putut prinde pe nenorocit! continuă Lloyd. Aș fi putut salva contractul! Operațiunea *ta* a eșuat, nu a mea!

— Dacă spui tu...

— Nu... Vreau s-o spui *tu*. Scoate încet telefonul, sună-l pe domnul Laurent și spune-i că s-a ales praful de planul *tău*. Asumă-ți responsabilitatea pentru asta.

— După care mă împuști? Gândește-te, Lloyd! Va ști că am fost constrâns s-o spun. Trebuie să blocăm accesul în camera asta, zise Riegel când, pentru prima dată, se auziră împușcături la etajul al treilea, în capătul coridorului. Discutăm după.

— Scoate telefonul și sună! Fără șmecherii!

Riegel oftă și băgă încet mâna dreaptă sub haină, privindu-l cu coada ochiului pe Lloyd. În loc să ia telefonul, apucă pistolul Steyr. Începu să-l ridice lent, pregătit să sară într-o parte și să se lase pe vine, când Lloyd, inevitabil, avea să tragă, dar observă că avocatul nu se mai uită la el, ci undeva în spate. Kurt profită de ocazie ca să scoată pistolul și să-l îndrepte spre pieptul americanului. Se pregătea să tragă în neatenția Lloyd, când auzi o voce din spate:

— Am picat într-un moment nepotrivit?

TREIZECI ȘI CINCI

— Sângerezi rău, Court, observă Lloyd.

Arma lui rămăsese îndreptată spre Riegel, care stătea cu spatele spre ușa care dădea în coridor, dar privirea îi era îndreptată către bărbatul acoperit de echipamentul de protecție. Cameleonul intrase în liniște pe ușa care dădea spre scara în spirală și, în timp ce Lloyd urmărea mâna lui Riegel, Gentry ajunsese să fie în avantaj. Ținea o armă automată înfricoșătoare la nivelul ochilor, cu țeava îndreptată spre pieptul lui Lloyd.

— Aruncă arma!

— Cu cine vorbești? întrebă Riegel, cu spatele la Cameleon.

Ca să se uite la el, trebuia să-și ia ochii de la Lloyd și nu avea de gând s-o facă.

— Dacă ai o armă în mână, idiotule, atunci vorbesc cu tine.

— N-o să mai rezisti mult, Court, bătrâne, zise Lloyd. Ești palid. Ești slăbit. Sângele tău pătează podeaua.

— O să trăiesc suficient cât să vă tăbăcesc fundurile. Aruncați armele! Tu, cel de la masă. Ridică-te încet.

Tehnicianul fu primul care făcu ceea ce i se ceruse. Se ridică imediat, cu mâinile deasupra capului, tremurând de frică.

Lloyd începu să lase arma în jos, iar Kurt Riegel îi urmă exemplul. Neamțul își luă privirea de la Lloyd pentru o clipă și se uită la Tehnician.

În clipa aceea, Lloyd trase un glonț în pieptul lui Kurt Riegel.

Neamțul duse mâna la rană și se lăsă pe o parte, iar pistolul căzu cu zgomot pe podea.

Tehnicianul urlă terorizat de spaimă.

Cameleonul trase o rafală spre Lloyd înainte ca acesta să dispară pe ușa ce dădea în hol.

Court se lupta cu amețeala, o consecință inevitabilă a scăderii tensiunii arteriale. Se clătina și ochii îi sclipeau. Creierul lui păru însă să repornească și, când i se limpezi mintea, își dădu seama că lăsase pistolul-mitralieră din mână. Îl luă și-l îndreptă repede spre tânărul cu coadă de cal și cu căști pe urechi, care stătea în fața biroului cu monitoare. Acesta nu mișcase un mușchi, în afara mâinilor care continuau să-i tremure deasupra capului. Gentry își dădu seama că, pentru câteva momente, ar fi putut fi doborât cu o simplă atingere și se bucură că tânărul cu coadă fusese prea îngrozit ca să încerce asta.

— Cine ești?

— Doar un... tehnician, domnule. Mă ocup de comunicații și altele de genul ăsta. N-am treabă cu dumneavoastră.

— Cel puțin nu încerci să-mi spui că ești majordom.

— Domnule?

Court traversă camera și se îndreptă spre tânăr. Ținu arma îndreptată spre ușa ce dădea în coridor și îndepărtă cu piciorul pistolul Steyr de lângă trupul lui Riegel. Pe biroul Tehnicianului găsi dosarele clasificate DAS.

— Sunt toate?

— Din câte știu eu, da, domnule.

— Nu sunt rezerve? Nu există copii?

— Nu cred.

Court le luă și le aruncă în șemineu și-i ordonă Tehnicianului să le dea foc.

Când începură să ardă, Cameleonul îl întoarse pe tânăr și-l trânti pe scaun, în fața echipamentului de pe birou.

— Tu comunici cu cei care mă vânează?

— Oh, nu, domnule! Nu eu! Eu doar întrețin...

— În cazul ăsta, n-am nevoie de fundul tău. Nu-i așa?

Tehnicianul începu să dea repede din cap și tonul vocii i se schimbă.

— Ba da, domnule. Eu mă ocup de toate comunicațiile și de coordonarea iscoadelor cu echipele guvernamentale.

— Bun. Ia legătura cu toți. Spune-le că tocmai am sărit pe fereastră și că fug spre livada din spate.

— Imediat, domnule!

Mâinile Tehnicianului tremurau vizibil când răsuca comutatoarele consolei radio ca să intre simultan pe toate frecvențele.

— Către toate echipele. Aici e Tehnicianul. Subiectul a ieșit din castel. Se îndreaptă spre nord, pe jos, prin livadă.

— Foarte bine. Acum, scoate-ți cureaua.

Tânărul se execută repede și i-o dădu Cameleonului.

— Mușc-o tare.

— Poftim?

— Fă-o!

Tehnicianul se conformă, cu ochii măriți de spaimă.

— Muști tare?

Tânărul aprobă, dând din cap.

— Bun.

Cameleonul îl izbi în tâmplă cu patul armei. Tehnicianul începu să alunece de pe scaun, dar Gentry prinse trupul inconștient și-i puse capul pe biroul din fața lui, după care trase o rafală asupra calculatoarelor.

Imediat fu cuprins de un nou episod de amețeală, dar își reveni și reîncărcă arma. Verifică dacă arseseră documentele din șemineu și, satisfăcut că îndeplinise cu succes această parte a misiunii, ieși pe coridor, cu arma în față.

Claire Fitzroy fu prima care auzi pașii din spatele ușii. Se trăsese răfă de armă în apropiere în urmă cu câteva minute, dar de atunci se lăsase liniștea. Acum însă, se apropia cineva și, de teamă, copila strânse umărul bunicului Donald. Clipea des

din cauza stresului, dar privirea îi rămase ațintită asupra ușii ce dădea în hol.

Auzi un scrâșnet metalic pe lemn, un fâșâit și apoi zăngănitul zăvorului. Ușa se deschise încet și Claire simți cum se încordează mâna bunicului pe arma îndreptată spre picioarele celui care intra în cameră.

Gheata stângă era roșie și udă.

— Sunt Ewan, Sir Donald. Nu trage!

Claire vru să iasă și ea de sub pat odată cu bunicul, dar acesta o împinse înapoi. În scurt timp îi auzi pe cei doi bărbați vorbind.

— Mă bucur al dracului de tare că te văd, băiete!

— Unde sunt fetele?

Claire recunoscuse vocea domnului Jim și nimic nu o mai opri să iasă de sub pat. Se ridică și fugi spre el, cuprinzându-i talia și picioarele, îmbrățișându-l mai strâns decât îmbrățișase vreodată pe cineva. Abia după câteva secunde se uită la el. Purta o vestă neagră care-i acoperea pieptul, iar de picioare îi atârnavă arme și încărcătoare. Ținea o armă în mână și avea chipul și țeasta rasă albe ca varul, iar pantalonii maro erau pătați de sânge.

Ochii îi erau înroșiți și umezi, iar pe chip îi șiroia transpirația.

Și bunicul Donald observă petele de pe hainele lui.

— E sângele tău, flăcăule?

— Nu. L-am împrumutat.

— La dracu', omule! Ai nevoie de un medic.

— Sunt bine, răspunse Gentry arătând spre scoțianul de lângă el. Tipul ăsta zice că e unul dintre ai tăi.

— Ewan mi-a fost de mare ajutor.

— Ai suficientă încredere în el încât să-i dau o armă?

— Am, zise bătrânul după o scurtă pauză. Ai grijă, McSpadden!

— Da, domnule.

Court scoase pistolul-mitralieră de după gât și i-l dădu scoțianului, după care luă revolverul Glock de

la șold.

— Unde-i Lloyd? Cred că l-am nimerit, dar a scăpat. Credeam că a coborât aici ca să ia ostatici.

— Nu i-am văzut fofoloanca.

— Don! Limbajul! îl atenționează Court, uitându-se la cele două fete.

— Scuze.

— Elise unde e?

McSpadden și Sir Donald o traseră pe doamna Fitzroy de sub pat. Scoțianul o ridică pe umăr și porni cu arma ațintită în față. El deschidea calea, iar Sir Donald venea șchiopătând în urma lui, cu pistolul în mână. Cele două fete mergeau în urma bunicului, în timp ce Gentry încheia coloana, clătinându-se și sprijinindu-se de pereți și de balustradă. Claire încercă o dată să-l sprijine, dar el îi zâmbi, o asigură că e bine și că ar trebui să stea aproape de bunicul ei.

Convoiul se mișca încet, din moment ce era format din copii, răniți și o persoană inconștientă. După un timp ajunseră în holul larg de la primul etaj și Gentry strigă la copii.

— Fetelor! Uitați-vă la spatele bunicului. Drept în față, ați înțeles? Nu vă uitați prin încăpere.

În jurul lor, printre bucăți de lemn și piatră, era un adevărat carnagiu. Patru cadavre zăceau în dreptul ușii care fusese aruncată în aer, alte două în mijlocul camerei și încă două pe treptele pe care cobora grupul. Fetele începură să plângă. Kate tuși, înecându-se din cauza mirosului greu de praf de pușcă, praf și lemn ars. La baza scării se zvârcolea o siluetă căzută. Era bărbosul din Orientul Mijlociu. Singurul care mai trăia. Urmându-l pe McSpadden, toți trecură pe lângă el. Court fu ultimul. Privirile celor doi bărbați se întâlniră o secundă, dar Court nu se opri să-l ajute.

Cameleonul nu avea milă pentru inamici.

Traversară holul și intrară într-un salon neatins de luptă, ai cărui pereți erau acoperiți cu portrete de familie. McSpadden se opri o clipă ca să o apuce mai bine pe doamna Fitzroy, iar Gentry se sprijini

de un perete ca să se odihnească. Tocmai atunci intră un bărbat gol până la brâu: unul dintre belaruși. Înfășurase un prosop în jurul răni de la gât, dar nu lăsase din mână Kalașnikovul. Surprins de alaiul din fața lui, ridică imediat arma. Sir Donald deschise focul, rafala aruncându-l pe bărbatul despuiat pe spate.

Fetele își acoperiră ochii și țipară.

Court ridică încet capul când totul luă sfârșit: nu fusese conștient de pericol. Se întoarse repede să se uite în spate, convins că-l va vedea pe Lloyd, dar nu era nimeni.

Îi cederă genunchii și căzu pe spate, peste o măsuță îngustă pe care o sfărâcă. Fitzroy și fetițele se grăbiră să-l ajute să se ridice și-l sprijiniră până când își recăpătă echilibrul.

— Sunt bine. Mergeți mai departe.

Cei șase ieșiră pe o ușă laterală care ducea către parcare acoperită cu pietriș din spate. Scoțianul continua să conducă grupul, cu femeia inconștientă pe umăr. În depărtare, dinspre livada de meri, se auzeau împușcături. Echipile de ucigași se înfruntau în ceață. Sir Donald găsi un BMW mare și negru, cu cheile în contact, și le spuse tuturor să urce repede. Court șchiopăta mai în urmă, iar Claire se întoarse în fugă și îl sprijini fără ca el să mai protesteze. Gentry se uită de două ori peste umăr după Lloyd și de fiecare dată îl luă amețeala. Înainta cu pas de melc, reușind să meargă numai cu ajutorul micuței de opt ani.

Claire făcea eforturi să-l susțină pe Jim. Avea senzația că se lăsa tot mai greu pe umerii ei. Gemea și tresărea la fiecare pas care-i apropia de mașina neagră. Scoțianul îi dădu arma bunicului Donald, ca s-o așeze pe doamna Fitzroy pe bancheta din spate, după care Kate urcă lângă ea. McSpadden urcă la volan, iar Sir Donald, pe scaunul pasagerului. Motorul porni și Jim o împinse pe Claire, zorind-o să urce în mașină. Fetița făcu așa cum i se spusese,

urcând pe bancheta din spate, și se întoarse să-l ajute pe salvatorul ei. Jim era aproape, la câțiva pași, și-i zâmbi când li se întâlniră privirile.

Se auzi o singură împușcătură dinspre castel și Claire văzu cum ochii lui Jim se măresc și trupul i se apleacă în față, fiind cât pe ce să se lovească de mașină. Americanul căzu în genunchi pe pietriș, se uită la scoțianul aflat la volan și urlă la el:

— Pleacă!

Mașina porni în viteză și portiera din dreptul lui Claire se trânti. Fetița începu să țipe, se răsuci pe banchetă ca să se uite în urmă și începu să lovească în geam cu pumnii ei micuți.

Pe pietrișul din spatele lor, Jim se clătină în genunchi, după care se prăbuși cu fața la pământ.

Norul de praf provocat de scrâșnetul roților o împiedică pe Claire să-l vadă pe cel pe care-l lăsaseră în urmă.

TREIZECI ȘI ȘASE

Court se târî într-un mod jenant pe pietrișul care acoperea aleea, ajutându-se de brațe. Picioarele abia i se mișcau, iar pietricele i se lipeau de sângele de pe brațe, față și scalpul ras. Mai avea cinci metri până la iarba udă, iar de acolo, mai erau încă două sute până la livada de meri. În ritmul în care se mișca, avea să-l prindă noaptea până să ajungă la adăpost.

Nu mai avea nicio speranță, dar continua să se miște din instinct.

Părăsește zona de luptă. Destinația nu era importantă.

— Hei, tu! Ești dur? Unde dracu' crezi că te duci? strigă Lloyd de undeva din spate.

Vocea fu urmată de sunetul pașilor lui pe pietriș. Se apropia repede.

— Trebuie să recunosc că... ai trăit cele cincisprezece minute de glorie. Ai dat foc dosarelor DAS și ai salvat familia Fitzroy. Se pare că ai salvat fundurile tuturor, mai puțin pe al tău.

Court continuă să se târască pe brațele însângerate, spre pășunea udă și rece. În cele din urmă, pașii lui Lloyd se opriră în spatele lui, iar Cameleonul privi peste umăr, crispat de durere. Avocatul ținea în mână un mic Beretta. Brațul stâng și umărul îi erau acoperite de sânge, dar Lloyd nu părea afectat de răni.

— Te-am împușcat în spate. Bănuiesc că nu e foarte onorabil. N-am știut că porți vestă, dar pun pariu că tot doare.

Court se întoarse încet pe spate. Cerul dimineții se luminase considerabil de când intrase el în castel, probabil cu un sfert de oră în urmă. Lloyd stătea lângă el, privindu-l de sus. Court își amintea că pistolul îi zburase din mână atunci când căzuse, dar nu avea puterea să ridice capul și să se uite după el.

— Tot nu-mi amintesc de tine, Lloyd, zise agentul, cuprins de un acces de tuse puternică.

— Ei bine, o să-ți amintești de mine în iad, nu-i așa? Chipul meu o să fie ultimul pe care o să-l vezi.

Avocatul îndreptă pistolul spre fața lui Court Gentry, când se auzi o împușcătură.

Lloyd ridică derutat capul, după care făcu un pas împleticit. Din gură și din nări îi curgea sânge. Continuă să-l privească pe Court printre ochii îngustați. Încercă să-și păstreze echilibrul și îndreptă arma spre pieptul lui Court.

Din spate se auzi încă o împușcătură, și apoi încă una, iar trupul lui Lloyd zvâcni de fiecare dată. Trase totuși, deși pistolul era acum mult lăsat în jos. Glonțul lovi pietrișul dintre picioarele Cameleonului, în timp ce acesta rămăsese întins pe spate.

Lloyd scăpă pistolul din mână, după care se prăbuși deasupra lui, mort.

Preț de câteva clipe, Court se uită la cer. În cele din urmă, ridică încet capul, privind spre castel. La fereastra de la etajul al treilea stătea Riegel, în dreptul geamului spart, cu pistolul îndreptat acum spre Gentry.

Germanul coborî încet arma lângă picior.

Cei doi se uitară unul la altul câteva secunde. Erau mult prea slăbiți ca să vorbească și prea departe pentru un contact vizual, dar în atitudinea lor se observa respectul reciproc: doi războinici, fiecare dintre ei apreciind meritele celuilalt.

Kurt Riegel căzu pe spate și dispăru din dreptul geamului.

Court își lăsa din nou capul pe iarbă. Prin țiuitul din urechi detectă zgomotul făcut de elicea unui elicopter. Nu era Eurocopterul negru de mai devreme, ci un aparat mare, care se apropia dinspre est. De data asta nu mai săltă capul din iarba umedă, ci și-l răsuci la timp cât să vadă uriașul Sikorsky aterizând la șaptezeci și cinci de metri de el. Pe o latură a aparatului scria cu albastru LaurentGroup. Din el săriră vreo șase bărbați care se îndreptară cu grijă spre castel. După ei coborî un trio îmbrăcat în jachete portocalii: medici, paramedici sau un

personal de urgență. În cele din urmă, alți trei bărbați, îmbrăcați în costume, meraseră cu capul plecat pe sub elicea care continua să se rotească. Unul dintre ei avea o agendă, altul, două valize mari, în timp ce al treilea, mai în vârstă, avea numai haina pusă peste umeri, precum o capă.

Ca un francez.

Court își pierde interesul față de activitatea lor și reveni la admirarea cerului senin. Un minut mai târziu – sau poate zece –, lângă el stătea un pușcaș, care părea mai degrabă interesat de trupul lui Lloyd, întins alături. Francezul vorbi în stația radio.

În scurt timp apărură cei trei bărbați îmbrăcați în costume, iar Court se sprijini pe un cot când se apropiară.

Nu-l cunoștea pe bărbatul mai în vârstă cu haina pe umeri, dar după aerul de superioritate și după felul în care-i domina pe ceilalți doi, bănuie că era nimeni altul decât Marc Laurent.

— Presupun că ești *monsieur* Gentry.

Court nu zise nimic. Bărbatul scund cu agenda, din dreapta lui Laurent, făcu un pas și-l lovi cu pantoful scump. Americanul nu simți lovitura; întregul trup îi amortise.

— Răspunde când te întreabă *monsieur* Laurent!

— E în regulă, Pierre. Nu se simte bine, zise francezul uitându-se la cadavrele de pe peluză, la geamurile sparte și la fumul care se ridica de pe acoperiș. Pierre! Notează. Va trebui să găsim alt spațiu pentru vacanța de Crăciun de anul ăsta. Nu cred că se va face curățenie la timp.

— *Oui, monsieur Laurent.*

— Domnule Gentry. Îl văd aici pe tânărul domn Lloyd. Se pare că e la fel de nefolositor ca întotdeauna. Ai cumva idee unde-l găsesc pe Herr Riegel?

Court vorbi încet, somnoros.

— Lloyd l-a ucis. El l-a ucis pe Lloyd. Înainte să vii au fost rivalități interdepartamentale în compania ta.

— Înțeleg, zise francezul, ridicând din umeri ca și cum oamenii mureau tot timpul și asta nu îl interesa în mod special. N-am știut ce se întâmplă aici, continuă, dar Gentry nu zise nimic.

Declarația fusese făcută în modul specific oamenilor cu putere, care spun ceva vădit neadevărat. Nu îl interesa dacă era crezut sau nu de Cameleon, ci o făcuse ca să-și îndeplinească o obligație legală.

Simplă negare.

Următoarele lui cuvinte îl surprinseră pe Court.

— Am nevoie de un om, zise francezul, privind peisajul luminat de soarele dimineții. Vezi tu, e o problemă. Un tip cu care am o îndelungată relație profesională s-a dovedit nefolositor. Și, de parcă nu era destul de rău, are anumite informații care se pot dovedi jenante pentru mine și pentru scopurile mele. N-ar servi intereselor nimănui dacă i-aș permite să continue astfel, continuă Marc Laurent, părând plictisit în timp ce-și admira manichiura. Întâmplarea face că tu pari omul potrivit pentru a rezolva probleme de genul ăsta. Ești cumva disponibil?

Court se ridică pe ambele coate, se uită în stânga și în dreapta și apoi privi o clipă trupul lui Lloyd.

— În momentul ăsta, sunt un pic prins cu treabă.

— Oh, mă ocup eu de asta, făcu Laurent un gest indiferent cu mâna.

— N-ar fi rău.

— Dacă am înțeles bine, ai putea fi interesat personal de moartea fostului președinte, acum civil obișnuit, Julius Abubaker. Se zvonește că l-ai eliminat pe fratele lui și acum fostul președinte atentează la viața ta.

Court clipi de două ori înainte să răspundă.

— Și eu am auzit zvonul ăsta, domnule Laurent.

— Abubaker a pretins anumite lucruri în legătură cu mine. Toate neadevărate, bineînțeles. Conduc o afacere bazată pe integritate și onestitate.

— Sunt convins.

— Cu toate acestea, uneori afirmațiile senzaționale prind viață, ridică întrebări inutile și invită la o analiză neplăcută. Dacă e posibil, mi-ar plăcea să evit toate astea.

— Așadar, vrei să-l ucid.

— Te plătesc foarte bine pentru serviciile tale, îl asigură francezul după ce dădu aprobator din cap.

— E o singură problemă în propunerea ta, ezită Court.

— Care ar fi aia?

— Sângerez de moarte.

Laurent chicoti, pocni din degete și în clipa următoare apărură cu o targă cei trei bărbați cu jachete portocalii.

— Nicio problemă, tinere, zise francezul în timp ce Court leșină.

După un timp, Court retrăi momentul într-un vis și consideră că fusese cel mai ciudat și mai fantezist vis pe care-l avusese vreodată.

EPILOG

Mai erau patru zile până la vacanța de Crăciun și mami le spusese fetelor că pot aștepta până după Anul Nou ca să se întoarcă la școală. Kate acceptă oferta, dar Claire o refuză: voia să revină la rutina ei.

Poate avea s-o ajute să uite.

Ar fi vrut să uite funeraliile lui tati, castelul din Franța, zgomotele și teama, armele și sângele. Bunicul Donald o asigurase că Jim scăpase, dar nu mai credea nimic din ce spunea el.

Știa că Jim, ca și tati, murise.

Intră în Hyde Park. O lua mereu pe acea scurtătură când se ducea la școală, mergând intenționat spre est, pe North Carriage, cotind apoi pe alea ce ducea către North Row și după aceea spre școala de pe strada North Audrey.

Mami ar fi vrut s-o conducă la școală, dar Claire refuzase. Voia să fie totul la fel ca atunci când tati era în preajmă. Se ducea singură la școală și se întorcea singură.

Pe banca de pe alee stătea un bărbat. Fetița nu-i acordă atenție până când nu o strigă pe nume.

— Bună, Claire.

Se opri, se întoarse și-l văzu pe Jim. Șocul făcu să i se înmoaie picioarele și scăpă manualele din mână.

— N-am vrut să te sperii. Bunicul tău mi-a spus că nu îl crezi că sunt bine, așa că am vrut să vin ca să te conving.

Fetița îl îmbrățișă, deși mintea ei nu accepta în totalitate că era acolo.

— Tu... ai fost rănit îngrozitor. Te simți mai bine? îl întrebă, suspinând de fericire.

— Sunt foarte bine, o asigură el, după care făcu doi-trei pași pe alee, apoi se întoarse lângă ea. Vezi? Nu mai am nevoie de ajutorul tău ca să merg.

Claire începu să râdă și-l îmbrățișă din nou, cu ochii plini de lacrimi.

— Trebuie să vii imediat la noi acasă. Mami s-ar bucura mult să te vadă. Nici măcar nu-și amintește că ai fost în Franța.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am numai câteva minute la dispoziție.

— Încă mai lucrezi pentru bunicu'? se încruntă copila.

— Acum lucrez pentru altcineva, răspunse el, privind în zare. Poate că, într-o zi, eu și Don ne vom împăca.

— Jim? continuă ea, așezându-se pe bancă, iar el îi urmă gestul. Bărbații care l-au ucis pe tati... I-ai omorât, nu-i așa?

— Claire, te asigur că nu vor mai face rău nimănui.

— Nu asta te-am întrebat. I-ai omorât?

— Au murit mulți oameni. Și buni, și răi. Acum însă s-a terminat. Asta e tot ce-ți pot spune. Nu te pot ajuta să înțelegi totul. Poate că va reuși altcineva. Sper. Dar nu eu. Să nu te superi.

— Mă bucur că bunicul nu m-a mințit în legătură cu tine.

— Și eu.

Urmă un moment de tăcere și Jim începu să se foiască pe bancă.

— Trebuie să pleci, nu? îl întrebă copila.

— Îmi pare rău. Trebuie să prind un avion.

— E în regulă. Și eu trebuie să mă duc la școală. Rutina e importantă.

— Mda... Bănuiesc că da.

Se ridicară și se îmbrățișară din nou.

— Claire, ai grijă de mama și de sora ta. Ești o fetiță puternică. Vei fi bine.

— Știu, Jim. Crăciun fericit! îi ură, după care își luară rămas-bun.

Court ieși încet din parc, îndreptându-se spre Upper Grosvenor Square. Șchiopătatul pe care reușise să-l ascundă de Claire revenise și acum tresărea de durere la fiecare pas. Lângă poartă apăru

un Peugeot negru și Cameleonul se urcă pe bancheta din spate, fără să le adreseze vreun cuvânt ocupanților.

Doi francezi în costume întoarseră capetele să se uite la el. Unul dintre ei îi dădu o geantă când mașina intră în trafic. Court o deschise tăcut, verifică atent conținutul, după care trase fermoarul.

Francezul de vârstă mijlocie care stătea pe scaunul pasagerului vorbi primul.

— Avionul te așteaptă la Stansted. E un zbor de trei ore. Ar trebui să ajungi la Madrid după-amiază devreme.

Court nu zise nimic; se uita pe geam.

— Abubaker va ajunge la hotel la șase. Ești sigur că ai suficient timp ca să te pregătești?

Niciun răspuns din partea americanului.

— Ți-am pregătit o cameră chiar deasupra apartamentului său.

Gentry continua să se uite spre parcul pe lângă care treceau. Copii cu părinții lor. Iubiți ținându-se de mână.

Francezul pocni nepoliticos din degete în fața lui, ca și cum admonesta un servitor neatent.

— *Monsieur*, mă ascuți?

Cameleonul se întoarse încet spre el. Acum, privirea îi era limpede.

— Am înțeles. Nicio problemă. Timp suficient.

— Nu vreau să ratezi asta! se răsti francezul.

— Iar eu nu vreau sfaturile tale. E spectacolul meu. Eu decid locul și momentul.

— *Monsieur*, îmi aparții. Am cheltuit o grămadă de bani pe recuperarea ta și vei face cum ți se spune!

Court ar fi vrut să protesteze, să întindă mâna și să-i rupă gâtul francezului, dar se abținu. Succesorul lui Kurt Riegel era un ticălos mai mare decât fusese acesta, însă, totodată, era și șeful lui Gentry.

Chiar dacă doar pentru moment.

— Da, să trăiți! se mulțumi să zică, deși ar fi vrut să spună mai multe.

Întoarse din nou capul spre geam și aruncă o ultimă privire spre partea sudică a parcului: îndrăgostiții, copiii și familiile trăiau o viață incredibil de diferită de a lui.

Peugeotul viră la stânga, pe Piccadilly, lăsa parcul în urmă și dispăru în traficul aglomerat de dimineață.

MULȚUMIRI

Aș vrea să-i mulțumesc lui James Yeager și extraordinarei lui echipe de instructori de la Tactical Response din Camden, Tennessee, pentru că m-au introdus în lumea armelor, a acordării primului ajutor și a strategiilor de echipă și mai ales pentru că au avut decența de a mă aduce cu picioarele pe pământ după ce m-au înflăcărat. Dumnezeu să vă binecuvânteze! America este un loc mai sigur datorită vouă și datorită celor pe care-i pregătiți.

Multe mulțumiri și lui James Rollins, Devin Greaney, Karen Ott Mayer, John și Carrie Echols, Mike Cowan, Greg Jones, April Adams, Nichole Greer-Roberts, Jenny Kraft, Stephanie și Abbie Stovall. Un scriitor își apreciază cititorii, iar eu vă apreciez pe toți.

Pe impresarul meu, Scott Miller, de la Trident Media Group, și pe editorul Tom Colgan de la Berkley îi asigur de recunoștința mea eternă. A fost amuzant. Ce-ar fi să repetăm experiența?

În lumea periculoasă a organizațiilor internaționale de spionaj, Court Gentry, sau Cameleonul, este o adevărată legendă, dar în lumea răufăcătorilor, el este cunoscut drept *The Gray Man*, asasinul din umbră care nu ratează niciodată ținta.

Fostul agent CIA acceptă cele mai periculoase misiuni la nivel înalt, urmărindu-și neobosit obiectivul. Însă Cameleonul poate deveni cu ușurință din vânător vânat, iar atunci când acceptă o misiune de salvare importantă, douăsprezece grupări de ucigași profesioniști pornesc pe urmele sale.

Astfel, el trebuie să-și folosească toate abilitățile pentru a face față unei călătorii pline de pericole prin Europa. Nimic nu este ceea ce pare, însă Gentry este pregătit să lupte pentru a salva viețile unor oameni nevinovați prinși într-un joc de putere mortal.

„Dur, rapid și neîndurător – exact cum ar trebui să fie un thriller.”

– LEE CHILD, autor de bestsellere #1 în topul *New York Times*

„Încă de la primele pagini, gloanțele zboară și cadavrele se adună. Dar, în ciuda carnagiului, Gentry rămâne un protagonist captivant, condus de un cod moral propriu.”

– BOOKLIST

NETFLIX PRESENTS AN AGBO FILMS / ROTH KIRSCHENBAUM PRODUCTION A FILM BY JOE AND ANTHONY RUSSO RYAN GOSLING CHRIS EVANS ANA DE ARMAS "THE GRAY MAN"
JESSICA HENWICK REGÉ-JEAN PAGE DIANUSH WITH ALFRE WOODARD AND BILLY BOB THORNTON COSTUME DESIGNER SARAH HALLEY FINN CSA MAKEUP DESIGNER MANISH RAVAL AND TOM WOLFE
EXECUTIVE PRODUCERS HENRY JACKMAN DESIGNER JUDIANA MAKOVSKY EDITOR JEFF GROTH ACE DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY PIETRO SCALIA ACE EXECUTIVE PRODUCERS DENNIS GASSNER PRODUCED BY STEPHEN F. WINDON ACE ACE
EXECUTIVE PRODUCERS PATRICK NEWBALL CHRISTOPHER MARKUS STEPHEN McFEELY JAKE AUST ANGELA RUSSO-GUSTOT GEOFF HALEY ZACK ROTH PALAK PRATEL
PRODUCED BY JOE RUSSO AND ANTHONY RUSSO DIRECTED BY JOE ROTH JEFF KIRSCHENBAUM MIKE LARROCCA AND CHRIS CASTALDI WRITTEN BY MARK GREANEY
SCREENPLAY BY JOE RUSSO AND CHRISTOPHER MARKUS & STEPHEN McFEELY BASED UPON THE NOVEL BY ANTHONY AND JOE RUSSO

AGBO

RK
FILMS

NETFLIX

© Netflix 2022. Used with permission.

BOOKZONE

- ^[11] Eșarfă pătrată pe care o poartă bărbații arabi pe cap, fixată cu un șnur gros numit *igal* (n. tr.).
- ^[12] Căpetenia unei administrații locale (n. tr.).
- ^[13] Robă lungă, cu mâneci lungi, purtată de bărbații din Peninsula Arabică (n. tr.).
- ^[14] „Allah e mare!” (n. tr.).
- ^[15] Dacă vrea Allah! (n. tr.).
- ^[16] Forța de elită a Marinei Americane (n. tr.).
- ^[17] Forța de Recunoaștere a Corpului Marin al SUA (n. tr.).
- ^[18] Agenția britanică de contrainformații și securitate internă (n. red.).
- ^[19] Zonă în Virginia, cunoscută mai ales pentru faptul că aici se află sediul central CIA (n. tr.).
- ^[10] Unitate militară în cadrul forțelor polițienești americane, antrenată pentru situații speciale, ca luări de ostatici sau revolte (n. tr.).
- ^[11] Unitate militară germană, aflată sub conducerea civilă a statului (n. tr.).
- ^[12] Operațiuni de administrare a riscului (n. tr.).
- ^[13] Serviciul de Poliție Metropolitană din Londra (n. red.).
- ^[14] Orașe care s-au unit în 1873 și au format actuala Budapesta, fiind acum diviziunea urbanistică a capitalei Ungariei (n. tr.).
- ^[15] Vorbitor de persană, care locuiește în Afganistan, Tadjikistan sau Uzbekistan (n. tr.).
- ^[16] Pasăre endemică în Noua Zeelandă (n. tr.).
- ^[17] Una dintre cele patru limbi naționale în Elveția. Din punct de vedere lingvistic, este un grup de dialecte (n. tr.).
- ^[18] La revedere (n. tr.).
- ^[19] Exploziv plastic de uz general (n. tr.).
- ^[20] Cârnat din carne de vițel, vită sau porc (n. tr.).
- ^[21] Am înțeles! (germană) (n. tr.).
- ^[22] Cartea de identitate (germană) (n. tr.).
- ^[23] Cartea de identitate, vă rog (germană) (n. tr.).
- ^[24] Da (franceză) (n. tr.).
- ^[25] Rahat (germană) (n. tr.).
- ^[26] Nu (n. tr.).
- ^[27] Direcția Generală de Informații a Arabiei Saudite (n. tr.).
- ^[28] Bună seara (franceză) (n. tr.).
- ^[29] La revedere (franceză) (n. tr.).

- ^[30] Da, domnule! (franceză) (n. tr.).
- ^[31] Rahat (germană) (n. tr.).
- ^[32] Împușcați-l acum! (germană) (n. tr.).
- ^[33] Haide! (franceză) (n. tr.).
- ^[34] Vorbești franceză? (franceză) (n. tr.).
- ^[35] Vorbești engleză? (franceză) (n. tr.).
- ^[36] Doamne (franceză) (n. tr.).
- ^[37] Stop! (franceză) (n. tr.).
- ^[38] Bună ziua (franceză) (n. tr.).
- ^[39] Rahat (franceză) (n. tr.).

CUPRINS

PROLOG

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ŞASE

ŞAPTE

OPT

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

DOISPREZECE

TREISPREZECE

PAISPREZECE

CINCISPREZECE

ŞAISPREZECE

ŞAPTESPREZECE

OPTSPREZECE

NOUĂSPREZECE

DOUĂZECI

DOUĂZECI ŞI UNU

DOUĂZECI ŞI DOI

DOUĂZECI ŞI TREI

DOUĂZECI ŞI PATRU

DOUĂZECI ŞI CINCI

DOUĂZECI ŞI ŞASE

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

DOUĂZECI ŞI OPT

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

TREIZECI

TREIZECI ŞI UNU

TREIZECI ŞI DOI

TREIZECI ŞI TREI

TREIZECI ŞI PATRU

TREIZECI ŞI CINCI

TREIZECI ŞI ŞASE

EPILOG
MULTUMIRI

Table of Contents

PROLOG	3
UNU	5
DOI	11
TREI	20
PATRU	26
CINCI	33
ŞASE	40
ŞAPTE	47
OPT	56
NOUĂ	64
ZECE	74
UNSPREZECE	82
DOISPREZECE	88
TREISPREZECE	97
PAISPREZECE	108
CINCISPREZECE	117
ŞAISPREZECE	123
ŞAPTESPREZECE	135
OPTSPREZECE	145
NOUĂSPREZECE	158
DOUĂZECI	166
DOUĂZECI ŞI UNU	175
DOUĂZECI ŞI DOI	180
DOUĂZECI ŞI TREI	191
DOUĂZECI ŞI PATRU	200
DOUĂZECI ŞI CINCI	212
DOUĂZECI ŞI ŞASE	224

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	228
DOUĂZECI ȘI OPT	239
DOUĂZECI ȘI NOUĂ	249
TREIZECI	258
TREIZECI ȘI UNU	274
TREIZECI ȘI DOI	280
TREIZECI ȘI TREI	287
TREIZECI ȘI PATRU	297
TREIZECI ȘI CINCI	308
TREIZECI ȘI ȘASE	315
EPILOG	320
MULȚUMIRI	324